

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHILDREN *of* VICE

J. J. MCGAVOY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Ahlaksızlığın Çocukları
J. J. McAvoy

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır.
Bu e-kitap satılamaz, paylaşamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ahlaksızlığın Çocukları
Telif Hakkı © 2017 J.J. McAvoy
Ebook ISBN: 9781943772872

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu eserin hiçbir bölümü, kısa ve öz bilgiler dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.
Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

NYLA Yayıncılık
350 7th Avenue, Suite 2003, NY 10001, New York.
[http://www.nyliterary .com](http://www.nyliterary.com)

OceanofPDF.com

Giriş

Ahlaksızlığın Çocukları

en çok satan kitapların ilk spin-off romanıdır.

Ruthless People serisinin

ilk kitabı olacak ve

Liam ve Melody Callahan'ın çocukları.

Acımasız İnsanlar ile başlamak zorunda

değilsiniz. Callahan ailesine şimdi

katılıyorsanız, bilmeniz gereken tek şey

Liam ve Melody'nin üç çocuğu vardı.

İkizler,

Donatella ve Wyatt.

Ve

Ethan, kim

en büyük ve ilk çocuklarıdır.

...bu onun hikayesi.

OceanofPDF.com

VICE

|vīs|

a: ahlaki ahlaksızlık veya yozlaşma :kötülük

b: fiziksel bir kusur, şekil bozukluğu veya leke: evcil bir hayvanda sağlığına veya yararlılığına zarar veren anormal bir davranış biçimi

OceanofPDF.com

PROLOGUE

"Canavarlar seçimler yapar. Canavarlar dünyayı
şekillendirir. Canavarlar bizi daha güçlü, daha akıllı,
daha iyi olmaya zorlar.

Zayıfları güçlülerden ayırır ve ruhların çelikleşmesi
için bir demirhane sağlarlar.

Canavarları lanetlerken bile onlara hayranlık duyarız.

Bir şekilde onlar gibi olmaya çalışın.

Canavar olmaktan çok ama çok daha kötü şeyler var."

~ *Jim Butcher*

OceanofPDF.com

ETHAN

Ne zaman olduğundan emin değilim.

Çatlamaya ve şekil değiştirmeye başladığında...

Geriye dönüp baktığımda, o an, o başlangıç olabilecek o kadar çok an var

.

olmayan birine sorsanız, bunun doğduğum gün olduğunu söylerdi.

Bu dünyaya bir Callahan olarak geldiğim an, normalde herkesin sahip olduğu masumiyet, ahlak ve erdemlere sahip oldum, kusurluydu. Pencereleeri kırık bir ev gibi. Ailemden birine sorsanız pencereleerin kırık değil, buzlu ve kurşun geçirmez olduğunu, çünkü böyle olması gerektiğini söylerdi. Ne de olsa, pencereleerimi işaret eden insanlar panjur kullanan insanlarla aynıydı. İşte benim ailem buydu... Aptalca zengin, tehlikeli derecede güçlü, tarif edilemez derecede acımasız ve genişletilmiş metaforlara takıntılı. Ama mesele şuydu ki... Camları kırık, buzlu ya da kurşun geçirmez bir ev olmak umurumda değildi. İnsanlar benim nasıl bir adam olduğumu merak ediyorsa

Kendi tehlikelerini göze alarak

öğrenmekte özgürler. Benim

önemsemiğim şey ne zaman

olduğuydu. Ne zaman oldu?

Bir Callahan olmanın ne demek olduğunu ne zaman

anladım? Ethan Antonio Giovanni Callahan olmak.

Gözlerim kapanana kadar üstümdeki sulara bakarken, bir anı, bir an öne çıktı...

OceanofPDF.com

ETHAN - ON BİR YAŞINDA

Herkesin Noel Baba'nın nasıl görünmesi gerektiğini söylediği görünüyordu... uzun beyaz sakalı dışında her şeyiyle... Bu da kırmızı cüppeler içindeki kırmızı yüzlü, beyaz tenli, şişman vücudunu rahatsız edici kılıyordu.

"Seni hala görebiliyorsam neden burada bir ekran var?" Güldü. "Bu senin ilk itirafın mı, evlat?"

Ondan hoşlanmıyorum. Hemen düşündüm ve bunun da üç iyi nedeni vardı. Birincisi, ben ciddiye alırken o gülüyordu.

İki, soruma cevap vermedi. Üç, bana "çocuk" dedi.

"Evet," diye cevap verdim ama sadece annem bana kilisede saygılı olmamı söylediği için.

"Koltuğunuzun yanında bir kart var. Ne söylemeniz gerektiğini size söyleyecek."
Ondan gerçekten hoşlanmıyorum.

Neden karanlık bir bölmeye kart koyarsın ki? Aptalcaydı.

Etrafımda uzanarak küçük kartı aldım ve yukarı kaldırarak okudum. "Affet beni Peder, çünkü günah işledim... ama hayır, işlemedim." Baktım ona geri döndü.

"Gerçekten mi?" dedi, sesi yükselmişti. "Yanlış bir şey yapmadın mı?"

"Hayır."

"Bazen bazı şeylerin yanlış olmadığını ya da günah sayılmayacak kadar küçük olduğunu düşünebiliriz, ama Tanrı bunların hepsiyle ilgilenir," diye yanıtladı.

"Tamam, bir şey geri geleceğim," dedim ve kartı yere bıraktım.

"Yani hiç kimseyi incitecek bir şey söylemedin mi? Belki küçük kız kardeşini ittin-"

"Neden kız kardeşimi iteyim ki?"

"Ya da kardeşine vurayım?"

"Onu da yapmadım."

"Ailenize bağırдың mı ya da kavga ettiniz mi?"

"Hayır. Ailem beni öldürür, sonra da İrlanda'ya geri götürüp oradaki her Callahan'ın beni tekrar öldürebilmesi için kıcıma tekme basardı." Buna güldüm. İrlanda'yı severdim. Herkes Neal Amca gibiydi.

"Callahan?"

İsmi söyleme şekli dikkatimi ona vermemi sağladı. O söyledi Sanki şok edici ya korkutucu bir şeymiş gibi. Hayır. Onun mavi gözlerine baktığımda gözleri kocaman açılmıştı ve titriyordu. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Belki de tüm kafası titriyordu ve ben sadece gözlerini görebiliyordum.

"Evet." Başımı salladım ve ekledim: "Ben Ethan Antonio Giovanni Callahan, Liam Alec Callahan ve Melody Nicci Giovanni Callahan'ın ilk oğullarıyım. Bu kilisede yeni misin?"

Cevap vermedi, ben de ekrana vurdum. "Neden korkuyorsun?"

Bunu söylediğimde biraz daha doğruldu ve bana odaklandı. "Ben korkmuyorum." "Yalan söylüyorsun... Bunu itiraf etmelisin."

Tekrar konuştuğunda tüm o neşeli rahip havası kayboldu. "Ailenizin kim olduğunu anladıktan sonra, bu kadar genç yaşta neden bu kadar görgüsüz ve kendini beğenmiş olduğunuzu şimdi anlıyorum."

Canını yak!

İstedim ama onun yerine konuşmaya devam ettim. "Annemle babamın kim olduğunu sanıyorsun? Eminim-"

"Onların kim olduğunu düşündüğüm değil. Kim oldukları. Katiller."

"Ne olmuş yani?" Ona sordum. "Yani mi? Yani mi?"

Başımı salladım. "Musa bir katildi. Kral Davut bir katildi. Aslında İncil'deki neredeyse herkes katildi... İsa hariç. Ama Tanrı'nın bir parçası olduğuna göre, bu onu bağlantılı olarak bir katil yapmaz mı? Çünkü Tanrı da insanlara insanları öldürmelerini söyler ve-"

Sesi yükselmeye başladı. "Tanrı'nın sözlerini çarpıtıyorsun."

"Hayır, orada. Bundan eminim."

"Sen..." Derin bir nefes aldı. "Oğlum, İncil'de Tanrı, insanlara zarar veren kötü insanların olduğu bir dünyada, tüm dünya için bir adalet, bir doğruluk arıyor, çünkü o zamanlar hapishaneler yoktu. İnsanların başkalarını incitmeye ve aldatmaya devam etmelerini engellemenin bir yolu yoktu. O zamanlar Kilise bize her yaşamın değerli olduğunu ve modern dünyada hapishanelerin var olduğunu öğretir. Bu nedenle cinayet bir günahtır."

"Peki ya ordu?"

"Bu, ülkenin genel refahı içindir ve yalnızca kesinlikle gerekli olması halinde kilise tarafından onaylanır."

Bütün yetişkinler böyle aptal mıdır?

"O zaman katil olmakta bir sorun yok. Sadece izne ihtiyacınız var. Ve sadece gerekli olduğunda izin alabilirsiniz. Benim ailem de sadece gerekli olduğunda bir şeyler yapar-"

"Ailenin yaptığı hiçbir şey, evlat-"

"kesmeyi kes!" Kabinde ayağa ona ters ters baktım. "Bana 'çocuk' demeyi kes. Sana adımın Ethan Antonio Giovanni Callahan olduğunu söyledim. Bir kez olsun sözünü kesmedim. Aklından geçenleri söylemene izin verdim. Ve kaba olan sensin. Sana onların benim olduğunu söyledim. ve hala onlar hakkında benimle kötü konuşmak istiyorsun. Eğer dedikodu yapmak günah değilse, günah olmalı ve bunu itiraf etmelisiniz. Benim ailem sadece

gereklidir. İnsanlar bize her zaman saldırıyor ve biz de kendimizi, ailelerimizi ve halkımızı savunuyoruz. Eğer ailem katil olmasaydı... Eğer ben katil olmasaydım Ölmüş olurduk!"

Nefesi kesildi. "Az önce ne dedin sen?"

Cevap vermedim. Ona baktıkça daha sinirleniyordum. "Birini mi öldürdün?"

"Evet, ama af dilemiyorum." Yine huysuz bir ses daha çıkardı.

"Sana ne yaptılar? Kaç yaşındasın ki seni bir canavara dönüştürdüler?"

"Tanrı'ya şükürler olsun." Daha önce almamı söylediği günah çıkarma kartındaki son satırı söyledim, bu da işimizin bittiği anlamına geliyordu. Kapıyı açıp ışığa alışmak için birkaç kez göz kırptım.

"Ethan, neden bu kadar uzun sürdü?" Dona tam karşıma dikildi. Koyu kahverengi saçları çok fazla kıvrılmıştı ve bu onu komik gösteriyordu ama yine de hoşuna gidiyordu. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıtıyordu. Dona'nın gülümsemesi ne olursa olsun beni hep gülümsetirdi.

Ama ben daha şey söyleyemeden, o benim çıktığım kabine doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Kolundan tutarak onu geri çektim. "Ona gitme."

Başını sallayıp yanıma gelmeden önce uzun bir süre bana baktı.

"Diğerlerinin hepsi dolu. Babam, annem ve Wyatt içeri girdi."

Katedralin etrafına baktım, tahta sıralarda annem ve babamın yakınları vardı. İkisi doğrudan Dona'nın arkasındaydı ve birbirleriyle konuşuyorlardı; birkaç kişi de kalabalığın arasından geçerek babamın, annemin ya da Wyatt'ın olduğunu tahmin ettiğim sıralardan birine yaklaştı.

"Bir tane daha bekle."

"Tamam," diye kabul etti ve sıralardan birine kayd, bunu yaparken yeşil elbisesi kabarmıştı.

Tam beklemek için yanına oturduğumda, başka bir kişi kabine geçti, ama pislik suratlı Noel Baba dışarı çıktı. Bana bakmadı. Sanırım diğer insanların arasında beni göremedi. Geri dönmeden önce içeri girmeye çalışan adamdan özür diledi. Bazı nedenlerden dolayı, başka tarafa bakamadım. Ben vardı İçimde bir his vardı ve ne olduğunu bilmiyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

O bir şey söyleyene kadar ayakta durduğumu ve hareket ettiğimi fark etmemiştim. "Tuvalete," diye yalan söyledim ve kalabalığın içinde yürümeye başladım.

"Ethan!" seslendi babamın muhafızlarından biri.

"Banyo!" Görmesi için telefonumu kaldırdım. Hâlâ beni takip ettiğini biliyordum ama umurumda değildi. Kötü bir şey yapmıyordum. Ayrıca, tüm insanlar onun bana yetişmesini zorlaştırıyordu.

Ana şapelden çıktığımda sağıma ve soluma baktım ama şişko gitmişti. Sağa döndüm çünkü... neden kilise dükkânına gitsin ki? Koridorda ilerledikçe karanlıklaştı ve mavi vitraydan gelen ışık, yağmur yağmadan önceki gökyüzü gibi görünmesine neden oldu. Üzerinde 'Sadece Rahipler Girebilir' yazan bir tabelanın olduğu bir salona gelene kadar yürüdüm, yürüdüm. Görmezden gelerek koridorda yürüdüm. Kapıların çoğu

kapalıydı ve biri birazcık açıldı. Onun sesini duydum. "Ses çalışmadı da ne demek?"

Başımı eğip aralıktan baktığımda, Şişko'nun camın yanında, telefonu sıkıca kavrayarak birine bakmaya çalıştığını gördüm.

"İyi, iyi. İyi, iyi. Bunun bir önemi yok. Çocuk itiraf etti. Kendi ağzıyla kendisinin ve ailesinin katil olduğunu söylediğini duydum."

Ne?

Masasının üzerindeki kabloları ancak o zaman fark ettim.

Tıkladı.

Onun yeni olması.

Onun yeni olması ve ailemin kilisesi olan bu kiliseye gelmesi ailemden nefret etmesi.

"Yani tanıklık etsem bile yeterli olmayacağını mı söylüyorsunuz? Ne yapmamı istiyorsunuz? Onları iş üstünde yakalamamı mı?" O kadar yüksek sesle bağırdı ki, içeri girdiğimde kapıyı duymadığını tahmin ettim.

Ama yine de düşündüğümde daha da sessizdi.

"Bak, anlaşma şuydu... hayır, sen beni dinle! Anlaşma bunu yapmam ve kimsenin Ohio'yu öğrenmemesiydi. Ben-ugh-ahh!"

"-ugh-ahh!" Bıçağım sırtına saplanırken sesler bunlardı.

Güm.

Dönmeye çalışırken telefon elinden kaydı. Bıçağı çekip çıkarırken, kırmızı cübbesinin kan çıktıkça daha da koyulaşmasını izledim.

"Ne... ne... ne yaptın...?"

"Bu." Onu defalarca bıçakladım, yapher yere, kocaman vücudu geriye doğru düştü, masaya tutunmaya çalıştı ama yere düştü.

"Aww, adamım!" Artık kırık olan bıçağıma bakarak inledim. "Bunu da yeni aldım!"

Sinirli bir şekilde iç çekerek, çoktan bağlantısı kesilmiş olan telefonu elime aldım. Onun üzerinden geçerek kabloları yakaladım ve çekip kestim.

"Mon...mon..."

"Pazartesi mi?" Ona geri döndüm.

Sürünmeye çalışıyordu ama nereye gittiğini bilmiyordum. "Mon..."

"Maymun mu?"

Karnı yükselip alçaldı, yükselip alçaldı. Sanırım şoktaydı. Şok içinde bana bakıyordu. Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu, üzgün gözyaşlarıyla değil. Ya da beni affet gözyaşları. Sadece vücudundan çıkan başka bir sıvı.

"Canavar," dedim ona. "Bana böyle seslenmek istiyorsun, değil mi? Bu hafta okulda bize Frankenstein'ı okuttular. Güzeldi. Hoşuma gitti. Beni düşündüren kitapları severim. Bu yüzden ileri sınıftayım. Benim En sevdiğim bölüm canavarın Dr. Frankenstein'a bakıp bunun kendi hatası olduğunu söylediği bölüm. Bana şu anı hatırlatıyor. Bana canavar dedin. Ben de yürüdüm. Sonra canavarı tehdit ettin. Ve eğer iş sana ya da bana kalırsa, kendimi seçmek zorundayım."

"Git-"

İkinci bıçağımı, yani Wyatt'ın bıçağını çıkarıp boğazına sapladım ve çektim. Bunu yaptığımda her yere kan sıçradı. Yüzümü silerek vitray olan pencereye doğru ilerledim ve daha önce neye baktığını görmeye çalıştım.

"Ethan?"

Arkamı döndüğümde babamın korumasını gördüm. kırmızılı adamın arasına baktı... Polis mi yoksa rahip mi olduğundan emin değildim. Telefonunu çıkarıp konuşmadan önce bir numara çevirdi.

"Bulduğum yere bir düzine zambak teslim edildi," dedi bize doğru yaklaşarak. "Ethan'dan," diye ekledim.

O bana baktı, ben de ona baktım.

"Evet, doğru. Bir düzine zambak... ikincisinden. Patrona haber ver."

"Hepsine haber ver," diye fısıldadım çoğunlukla kendi kendime, her ikisine de bakarak

Ellerimdeki bıçakları.

Kural 103: Her zaman bir bıçak bulundurun.

OceanofPDF.com

BİR

"Başlayın, cesur olun ve bilge olmaya cesaret edin."

~ *Horace*

OceanofPDF.com

ETHAN

Ancak ciğerlerim yanmaya başlayıp hava almak için yalvardığında gözlerim tekrar açıldı. Açtığımda, kenarlara doğru yürüyen figürler görebiliyordum. Dipten doğruldum ve başım yüzeyden ayrılana kadar yüzdüm, saçlarımı geriye taradım, burnumdan soğuk havayı çektim.

"Günaydın patron," dedi dördü de.

İkisi solumda, ikisi sağımda.

Hiçbirine cevap vermeyerek, zaten sınırdayken, kendimi sudan ve yıkanmak için duşa doğru yürüdüm. Ben durulanırken sikime bakmamak için elinden geleni yapan bir hizmetçi sandaletleri ayağıma bıraktı dışarı çıktığımda. Ancak ben havluya uzanamadan beni kurulamak için hamle yaptı. Toby, onun hayatını kurtarmak için uzanıp bileğini yakaladı ve ben havluyu kendim için alıp belime bağlarken sıkıca kavradı. Tekrar başımı kaldırdığımda önce onu, sonra da onun arkasında, kahvaltımın beklediği sandalyeyi taradım.

"İkinci havlu nerede?" Toby onun kolunu serbest bırakmasını istedi.

"İkinci... ne?" Gözlerini kocaman açıp bana baktı, ben de ona doğru ilerledim.

sandalyem. "Özür dilerim efendim. Sadece bir tane getirdim."

Onu görmezden gelerek , yemeğimin kapağını kaldırdım ama keşke kaldırmasaydım dedim. Sinirlenerek kapağı tabağa geri bıraktım.

"Başka bir tane getireceğim-"

," diye nefesimin altından konuştum, ilk kez sesimi yükselttim, telefonuma uzandım ve sandalyeden kalktım.

"Efendim?" Eğildi.

Mesajlarım arasında gezinerek asansöre doğru yürümeye başladım.

"Toby, baş hizmetçiye söyle, eğer yarım akıllılarla sabrımı sınarsa

yeni bir iş arayacak olan o olacak."

"Not edildi." Gitmesi için başıyla işaret etti, o da şeytanın ta kendisini görmüş gibi yaptı, getirdiği kanlı tepsiyi unuttu, aptal.

"Bugün başka bir Chicago Şehri Onur Brunch'ı var. Büyükkannen, kızkardeşinin bir hafta içinde geleceğini hatırlatmak istedi.

Bu yüzden konuşmayı senin yapman gerekecek." Adamlarım arasında Toby'den sonra ikinci sırada yer alan Greyson asansöre girdiğimizde beni bilgilendirdi. "Konuşma e-postayla gönderildi."

O konuşmadan önce okumaya başlamıştım bile.

"Sıradaki." Bekledim.

"Bay Downey... O burada." Gözlerimi telefonumdan kaldırdım. Başını salladı ve ekledi: "Tam da söylediğiniz gibi başlıyor."

"Zekice." Dudaklarıma yayılan sırıtmaya engel olamadım. "Hainleri bekletmeyelim."

Aile konağındaki katımda asansörden çıktığımda, koridorun iki ucunda sadece iki kapı vardı ve kendi katıma ulaştığımda ikisi de beni takip etmedi. Duraksayarak onlara baktım. İkisi de omuz omuza duruyordu, ikisi de olabildiğince pozitif. Grey'in kısa Turuncu İrlanda saçları ve iri gövdesiyle Toby'nin omuz hizasındaki kahverengi saçları ve daha ince yapısı.

"Efendim?" Toby ayağa kalktı.

"Cesetler yığılmaya başlamak üzere," onlara söylemek zorunda olmadığım ama yine de söylediğim sözlerdi. "Ve beni durdurmaya çalışan herkes

kendilerini aileleriyle birlikte o yığının altına gömdüler."

Konuşmadılar. Ancak, söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu... benimki gibi onların eylemleri de kendi adına konuşacaktı. Ebeveyn odama girdiğimde, belimdeki havluyu çıkarıp yatağımın önündeki kanepeye attım... evin tüm tadilatını yapan teyzemin hediyesiydi.

Babamın ölümünden sonra, benim isteğim üzerine ve iki kardeşimi de kızdıracak şekilde bir konak yaptırdım. Duvarları yıkmayı, yenilerini örmeyi ve tüm kat planını yeniden oluşturmayı bitirdiklerinde oda tanınmaz hale gelmişti. Annemle babamın modern ve klasik yatak odası gitmiş, yerine iki katı büyüklüğünde, yerden tavana kadar koyu maun kaplı rustik yatak odam gelmişti.

Girmek ve çıkmak için tek bir kapı dışında hiç kapı yoktu. Dolabıma doğru yürürken, takım elbiselerimi geçip doğruca ortadaki masaya yöneldim ve parmağımı taradım. Kapak geriye kayd ve annemin ölmeden önce bana aldığı son hediye, ahşap kabzasına *Che sarà, sarà* kelimeleri kazınmış gümüş bir Diamond Back Colt revolver 38 Special'ı kaldırmama izin verdi.

Her sabah yaptığım gibi içine tek bir tane doldurdum ve takım elbiseme uzanırken kenara koydum. Hangisi olduğu önemli değildi; günün sonunda onu yakacaktım.

Ringgg.

"O burada mı?"

"Evet, efendim," dedi

Toby. Cevap

vermeyerek telefonu

kapattım.

Bir saniye bile geçmeden kapının arkasından onun sesini duydum.

"Ethan?"

"İşte," dedim lacivert gömüğümün düğmelerini iliklerken.

Parlak sarı özel dikim bir takım elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giyerek içeri girdi. Saçları bakır sarısına boyanmıştı ve omuzlarının hemen üzerinde kesilmişti.

"Nana, bunu konuşmuştuk. Sen yetmiş üç yaşındasın. Yirmi yaşındakilere böyle hava atamazsın."

"Yağcılık." Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturdu. "Tüm Callahan erkeklerinin bu konuda ustalaştığına tanıklık edebilirim. Ne yazık ki senin için, yıllarca maruz kaldığın

beni bağışık hale getirdi."

"Hakarete geçeyim mi?"

"Ölmek ister misin?"

Bunun üzerine sıırttım. "Ceann na Conairte'yi tehdit mi ediyorsun?" "Şimdi böyle mi oldun?"

Kravatıma uzanırken çenem sıkıştı. "*Büyükanne*, henüz kahvaltı etmedim. Dikkatli olmanı ve durmanı tavsiye ederim."

"Oh iyi..." soluğa, takım elbiseleri diğer giysilerimden ayıran duvara dayalı deri bankın üzerine oturdu. "Sadece bana *tavsiye ettiğin* için."

"Cumartesi günü yirmi sekiz yaşıma giriyorum."

"Farkındayım."

miydi? "Annemle evlendiğinde babamdan bir yaş büyüktü."

Güldü. "Son zamanlarda bu yüzden mi tedirginsin... yani normalden daha ...? Büyükbaban onu zorlamasaydı, yaşlanana kadar beklerdi-"

"Otuz." Ne olursa olsun, sürünün başı olarak saygı görmesi için, Ceann na Conairte, kurallar, evet, benim bunak, aynı zamanda ölü Büyük büyükbabam, babadan oğula geçerek evlenmemizi istedi. "Hâlâ iki yılınız var."

"Büyükannelelerin torunlarını göremeden ölecekleri için endişelenmeleri gerekmez mi?"

Dişlerini öfkeyle emdi. "Sen evlenmeden önce öleceğimi mi söylüyorsun? Büyük büyükbabanın, büyükbabanın, büyük amcanın ve babanın öldürüldüğünü görecekt kadar yaşamış olan ben mi? Benim hayatım bir şekilde senin hayatından daha kısa olacak.

Sen?"

Ona doğru döndüğünde gözleri kısıldı ve kaşları kalktı.

Ve onu bu kadar nazik ve rahat davranırken görmek komikti...
"Neredeyse yirmi sekiz yıldan sonra, şimdiye kadar espri anlayışımı anlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Neredeyse yirmi sekiz yıl sonra birinin size hiçbir şekilde komik olmadığınızı söyleyeceğini düşünürdünüz."

Elimden geldiğince onu yatıştırmak için kendimi küçümsemeye çalıştım.
"Sanki bir Callahan erkeği başkalarının fikirlerini dinlermiş gibi."

İstemiyordu ama yine de gülümsedi "Beni neden buraya çağırdınız?"

"Bir eş buldum-"

"Yine mi geldin?" Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir eş," dedim çok yavaşça. "Bir tane buldum... yani onu."

"Ethan, bir kadın kedi değildir! Ne demek onu buldum?"

"Bu uzun bir hikaye. Yine de yardımınıza ihtiyacı olacak. Tam olarak Callahan'a uygun biri değil ve siz sormadan söyleyeyim, onu tanımıyorum. O çok önemli bir oyunda bir araç, doğum gününe kadar hazır olması için şüpheyi yer bırakmayacak şekilde güvence altına almanızı istediğim bir araç."

Şok olmuş, kafası karışmış ve sinirlenmiş bir şekilde bana baktı ve sonunda patladı. "Ethan! Yemin ederim, eğer bu kadar gizemli olmayı bırakmazsan-"

"Boston'daki İrlandalılardan birinin bu aileden memnun olmadığını değil mi?"

Sırıtarak ayağa kalktı. "Kıskançlık zor olmalı."

"Bilemem," diye cevap verdim ve ben devam ederken o sadece yüzünü buruşturdu. "*Nana*, şimdilik söyleyebileceklerim bu kadar."

İç çekerek önümde durdu ve elini yanağıma koymak için uzandı, ama ben geri çekildim. Elini bıraktı ve tekrar konuştu: "Bu ailede evliliğin mümkün olmadığını farkındasın, değil mi? Sen Callahan'ın malzemesi olmadığından başka bir şey bilmiyor."

Onun için önemli bir şey olmasına rağmen, sırf büyük planınız gerçekleşebilsin diye hayatınızın geri kalanını, mahremiyetinizi ve huzurunuzu feda etmeye hazır mısınız?"

"Eğer bu ailenin adını ve mirasını korumak anlamına geliyorsa, kendimi ateşe veririm." Konuşurken tüm bedenimin gerildiğini hissettim. "Krallığı sadece ayaklarımın altında parçalanmasına izin vermek için miras alan bir oğul olmayacağım. Bu benim kaderim değil."

"Kuzenlerinin senden bu yüzden korktuğunu biliyorsun, değil mi?" Suratını astı. "Kazanmak için beni bile öldürebileceğini düşünüyorlar... bırak onları."

Uzun süre ona baktım. Beni test ediyordu, ne söyleyeceğimi duymak istiyordu ve ben de cevap vermedim. Uzanıp silahı aldım ve kolumun altındaki gizli omuz kılıfına yerleştirdikten sonra ceketimi alıp kolumu ona uzattım.

"Brunch için bana katılmak ister misin, Nana?"

"Peki, bana bu kızı nerede bulacağımı söyleyebilirsin," diye cevap verdi ve çıkmak için çift kapıya doğru yürüdü.

"Ethan..." Yine cevap vermediğimde bana tehlikeli bir şekilde bakarken sesi kesildi.

"Ricker Hill."

"HAPİSHANE?"

"Bundan bahsetmemiş miydin?" Kapımın önünde durakladım, elim kapı kolundaydı. "Hayır, !" Küfür etti ve ben de kendimi tutamayıp sııttım.

"Ben de senin yargılamadığını sanıyordum, Büyükanne-"

"Bir kez olsun yanıldınız."

"Bir milyonda bir kötü bir rekor sayılmaz. Gidelim mi?" Kapıyı onun için açık tuttum.

Burnu alevlendi ve sanki beni tokatlamak istiyormuş gibi baktı. Ancak, Toby ve Greyson'ın kendisini beklediğini görünce soğukkanlılığını korudu.

"Bu iş daha bitmedi."

Nasıl ki? Daha başlamamıştı bile.

OceanofPDF.com

İKİ

"Yürüyen mi yolu seçer, yoksa yol mu yürüyen?"

~ *Garth Nix*

OceanofPDF.com

ETHAN

durduğumda hepsi alkışladı, kamera flaşları neredeyse kör ediyordu ve yine de şaşırmadım, buna çok alışmıştım: lüks bir balo salonunda diğer zengin ve/veya önemli insanlarla konuşmak, bu şehri, güzel Chicago'muzu ve tüm çirkin insanları ne kadar önemsedığımız hakkında konuşmak.

içinde yaşamayı seçtik... ben de dahil. Çirkindi çünkü hepimiz bu şehrin ne üzerine kurulduğunu biliyorduk ve burada büyümenin ne kadar zor olduğunu, sizi ne kadar bıktırabileceğini biliyorduk. Yine de bundan gurur duyduk.

"Burada hepinizin önünde büyük bir onur ve ayrıcalıkla duruyorum. Dün TIME Dergisi beni on yılın en etkili patronu seçti ve bir Callahan olduğum için hiçbir şeyi *alçakgönüllülükle* kabul edemem," dedim ve birkaçının kıs kıs gülmesine neden oldum.

"Özellikle de bunun doğru olmadığını bildiğim zaman. On yıl önce olgunluğun eşiğinde durmuş, özgürlüğün son anlarının tadını çıkarıyordum. sorumluluk doğdu. İçine gireceğim ayakkabıların herhangi bir insan için doldurulmasının imkânsız olduğunu her zaman farkındaydım. Sağ ayak, dokuz numara, dört inç, kristal süslemeli beyaz Prada topuk, çünkü... ve sol ayak, on üç numara, deri ve asla süet olmayan özel bir Paul Costelloe Derby Ayakkabı, çünkü bir erkek baktığında her zaman yansımasını görmelidir aşağı..."

Lanet olsun bu konuşmaya. Ve kime teşekkür etmem gerektiğini biliyordum. o.

"Annem ve babam bu şehirde devrim yarattı. Babam özel sektörü yeniden canlandırdı.

Bu nedenle bugün Chicago, istihdam yaratma konusunda lider şehir konumundadır. Annem ve yönetiminin uyguladığı politikalar, sadece Chicago'nun değil, tüm Illinois'deki üniversitelerin

yüzde seksen yediden fazlası ile ülkedeki en iyi beş okul arasında yer almaktadır. lise diplomasına sahip. Bu oran o kadar şok edici ki, annemin en büyük eleştirmenlerinden biri olan Peter McBurg bu sabah şöyle yazdı: 'Bir zamanlar Al gibi isimlerle anılan memleketim Chicago Capone ve Mafya, şimdi Mark Zuckerberg ve Silikon Vadisi ile eş anlamlı hale geldi. Ağlamalı mıyım yoksa şarkı mı söylemeliyim emin değilim."

Daha fazla çirkinlik... şimdi şehir geliştiği için bundan bahsetmedik, karanlık çağlardan bahsettik çünkü kaosu özlediler. Eski Chicago'yu. Tüm bunların ironisi neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bugün burada, anne ve babamın vizyonunu onlar öldükten çok sonra da sürdürmek için durmaksızın çalışan ve bunun için tüm övgüyü benim almamı nezaketle sağlayan kadın ve erkekleri onurlandırmalıyız. Onların oğlu olarak ve tüm ailem adına, sıkı çalışmanız ve başarınız için hepinize teşekkür ediyorum ve alkışlıyorum."

Geri çekilip alkışladım. Hepsi teker teker yerlerinden kalktı, ıslık çalıp yüksek sesle tezahürat yaptılar. Ben alkışlarken büyükannem eğildi, kameralar için kolumu omzuna doladım, yüzü yüzüme yaslandı, gerilmeme neden oldu ama fark etmediğinden emindim.

"Donatella'nın konuşmaları benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini küçümseyici olmaya başladı," diye fısıldadım ona, dikkatini dağıtmayı umarak.

İkimiz de kameralara döndüğümüzde gülümsedi. "Kızın bir yeteneği var. Neredeyse ağlayacaktım."

Buna sıırttım. Büyükannem babam öldüğünden beri hiç ağlamamıştı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi... kahvaltıda çivi yedi Dilim keskin.

"Senatör Forbes." Bize doğru yürüyen kel adama doğru bir adım attı.

İşte o anda kendimi otomatik pilota geçmiş gibi hissettim, onun yanında durdum ve zar zor ayakta durabildiğim insanlarla hatırlamayacağım küçük konuşmalar yaptım.

Onlara ne kadar kusursuz bir şekilde uyum sağladığımla eğleniyordum... Ben, Chicago'nun canavarlarından kurtulduğunu söyleyen adam, içlerinde en canavar olanıydım. Eğleniyordum çünkü bunu görebiliyordum, kendileri için yaratmaya çok çalıştıkları zarafet ve asaletteki çatlakları. Chicago artık Ülkedeki en zeki insanlar... hatta dünyadaki... ve medya bizi övdü. Vahşi, acımasız, Chicago artık evcilleşti. Ha. Evcilleştirilmiş hayvanlar vahşi olanlardan çok daha korkutucuydu... kimi öldürdüklerini tam olarak biliyorlardı ve

Beklemek için sabır. Evet, Chicago hâlâ vahşiydi. Değişen sadece vahşetin arenasıydı.

"Bay Callahan." Toby başıyla beni onayladı.

Dudaklarıma yayılmaya çalışan sırıtişla savaştım ve bunu maskelemek için şampanyamın geri kalanını içtim.

"Bayanlar ve baylar, lütfen beni bağışlayın. Görünüşe göre biz patronlara rahat yok."

"Bizden hep kaçıyorsunuz, Bay Callahan." Senatör Forbes suratını astı... çok çirkindi. "Kızım her an burada olabilir ve kaçmanıza izin verdiğim için beni öldürebilir."

"Eminim bir gün onunla tanışacağım, Senatör Forbes ve eğer karınızın yarısı kadar güzelse, eminim onu kaçırmam mümkün olmayacak."

"Yalan söylemekte en az lanet olası baban kadar iyisin." Senatör Forbes güldü.

"Walter!" Senatör Forbes'un karısı azarladı.

Büyükannemin yanağından öptüm ve fısıldayarak, "Bu anlamsız aptallarla vakit kaybetmekten yorulduğunda ara," dedim.

"Elbette canım." Gülümsedi, biraz bile .

Ondan ayrılıp çıkışa doğru yürürken Toby, Grey ve diğer iki muhafızla beni takip etti, diğerleri büyükannemle kalıyordu.

"Bu Bay Downey denen ne anladınız?" Asansöre bindiğimizde söyledim.

Toby düğmeye basarak, "Hâlâ senden başka kimseyle konuşmayı reddediyor," diye cevap verdi.

"Ben de senin ikna edici olduğumu sanıyordum."

"Biraz daha ikna edici olsaydım ölmüş olurdu."

Cevap vermedim çünkü kapılar açıldıktan sonra buna gerek yoktu. Altın ve fildişi lobiden geçtik, ön ya da arka kapılara doğru değil, restorana doğru yürüdük. Her yer tıklım tıklımdı, sanırım bundan şikayet edemezdim. Benim için daha fazla para. Mutfığa girdiğimizde, şefler ve personel arka odaya doğru yürürken bizi görmemiş gibi davrandılar. Çıplak ve ağzına gerçek bir balık kafası tıkılmış halde duvara bağlı olan Bay Downey'di.

"Chicago'ya hoş geldiniz, Bay Downey. Beni sorduğunuzu duydum."

IVY

Bir hapishanede hayatta kalmanın pek çok kuralı vardı. İlki ve en önemlisi tüm deliklerinizi kapalı tutmaktı. Hiçbir şey , hiçbir şey duymadınız ve kesinlikle hiçbir şeyin kokusunu da almadınız. İşte bu işin kolay kısmı... Belden aşağı delikleri kapalı tutmak için yapmanız gereken şey, işte bu zordu... çoğu zaman da tehlikeliydi. Ama bu riski almayan kızların başına neler geldiğini gördüm ve onlar gibi kırılmakla ilgilenmiyordum.

"Aww, güzel değil misin? Arkadaş olmak ister misin?" Daha iri ve yeni kadın mahkûmlardan biri olan Dallas, vahşi bir sırtlan gibi gülerek başka bir yeni kızın çenesini tuttu. Birlikte işlem görmüşlerdi, sanırım bu yüzden

ona çok çabuk kilitlendi. "... eğlenceli olacak. Bana küçük bir öpücük ver."

Kız kafeterya masasından kalkmaya çalıştı ama Dallas onu kolundan yakaladı. Her zamanki gibi hiçbir şey görmemiş gibi davranan korumalara baktım.

Otuz yedi gün oldu, bir hatırlatma yapmaları gerekiyor... ama bugün peynirli günü. Dallas'ın sesi tekrar bana ulaştığında, mutlu bir şekilde yiyebileceğim altın tabağa kaşlarımı çatarak baktım.

"Arkadaşım olmak istediğine inan." Dallas başka kimseye bakmıyordu, bu da onu hazırlıksız yakalayacağım anlamına geliyordu. *Olaysız geçen otuz yedi gün zorluyordu, Ivy.*

"Lanet olsun!" Mırıldandım ve i çekerek yemek sırasından acı bir şekilde ıktım. Onların masasına doğru yürüdüm ve Dallas sıcak dudaklarını kıza değdiremeden tepsimi yüzlerinin arasına koydum.

"HEY!" Dallas tepsiyi tokatladı.

"Onu rahat bırak, Dallas. O sadece bir ocuk."

Dallas masanın üzerine atladı, çünkü ihtiyaı vardı. Bir buçuk metre boyunda olmak, bırakın beni, bahçedeki kediyi bile korkutmazdı.

" ne dedin sen?" diye bağırdı bana. "Onu rahat bırak dedim-"

"Yoksa ne yaparsın, chica? Ha? Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Diğer iki kadına baktım... ve bu kelimeyi idareli kullandım... onun arkasına geçtiler. Söylentilere göre Dallas'ın arkadaşı sokaklarda dolaşan belalı bir çete yesiymiş. *Bunu hatırlamak için iyi bir zaman, Ivy.*

"Evet, şimdi söyleyecek bir şeyin yok, değil mi prenses? Çok tatlısın. Arkadaşım olmak ister misin?"

Kısa, güdük parmakları başımı yana ittiği anda, gözünü kırpmadan bacaklarından tuttum ve onu masadan çektim.

Kafasının arkası hem masaya hem de koltuğa çarptı. Yerdeyken tepsimi aldım ve ağzına soktum.

"Orospu!" Erkeksi ikiliden biri bana doğru geldi ve kaburgalarımın bir tekme , ben de tepsiyi Dallas'ın ağzından çekip hatunun gözüne vurdum, boğazına ve tekrar burnuna yumruk attım.

"Sen..." İkinci bir tanesi bana doğru geldi ama görüldüğü kadar aptal olduğu için çok şanslıydım çünkü Dallas'ın ayakkabılarından birine takıldı. Onlar

hiçbir fikrim yoktu, ama kahretsin... yaşlı kız bir tondan daha sert düştü, çenesi masanın kenarına çarptı... kahretsin.

"Seni deli herif-" Dallas lanet bir maymun gibi sırtıma atlayıp saçımı çekince ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Zıpladım ve kendimi onun üzerine bıraktım.

"Ahh..." diye haykırdı ve beni bıraktı. Arkamı dönmeden önce sadece bir saniyelikliğine üzerinden yuvarlandım, ellerimi yüzüne yumrukladım, tekrar tekrar, parmak eklemlerim çok acıyana kadar, yanımda yerde duran tepsiyi kaptım ve dudaklarının arasına geri ittim.

"Dallas, sen burada yenisin," dedim, devam etmeden önce sarı saçlarımı yüzümden üfleyerek, "ama insanlar bana prenses demez. Bana Sapık Ivy derler. Çok yaratıcı değil, bunu kabul ediyorum, ama konuya giriyor. Bana dokunursanız, kendinizi Medway'de bulursunuz. Bana yanlış şekilde yaklaşırsan, Medway'i boylarsın. Huzurumu bozarsan, soluğu Medway'de alırsın! Biz

Anlaşıldı mı?"

Tepsiye karşı konuşmaya çalıştı ama ben onu sertçe tuttum.

"Çevik kuvvet girmeden önce senden evet ya da hayır cevabını almam gerek Dallas!"

"Uhghghs!" Çırpındı ama onu yere yapıştırdım. "O da neydi?"

"HERKES YERE YATSIN!" Süvariler lanet siyahlarıyla geldiler. takım elbiseler ve her şey. Onu bırakıp ellerimi başımın üzerine koyarak yere

"Sen öldün amına koyayım," diye mırıldandı Dallas bana. "Sen. Bütün ailen. Herkes ölecek."

Başımı ona çevirerek gülümsedim.

"Benim ailem yok, Dallas. Uzun bir süre buradayım. Yani erkek arkadaşın aletini kesmedikçe bana dokunamaz. Ve ikimiz de biliyoruz ki bunu yapacak cesareti yok." Ben eğildiğimde o da eğilmeye çalıştı. "Onun için talimatlar yazayım mı?"

"Sen kafadan hastasın."

"Evet, sana söylemiştim... birkaç kez tecritte kalmak sana bunu yapar." Her zamanki gibi ellerimi ve ayaklarımı fermuarla bağladıkları sırada göz kırpım.

"O'Davoren! Bilmem gerekirdi!" Jimmy beni başka bir adamla birlikte bağırdı.

"Öğle yemeği yiyemediğimi belirtmek istiyorum çocuklar!" Rahatlayarak bağırdım. "Ve cidden, beni kaldırmanız için iki kişi olmanıza gerek yok."

"KAPA ÇENENİ, O'DAVOREN!"

"Fee-fi-fo-fum, *Dallaslı* bir kan kokusunu alıyorum. İster canlı olsun, ister ölü, ekmeğimi çıkarmak için kemiklerini öğüteceğim...hahaha! Dallas! Dallas!"

" bu! Vur onu!" diye bağırdı.

"Hayır!" Kollarında debelenerek çığlık attım. "Bunu yapamazsınız! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!"

Bırak!"

Beni bir yere bağladılar, kollarımı kıvırdılar ve ben de karşı koymaya çalıştım. Hiçbir işe yaramayacağını bilsem de, tenime girerken sıcaklığını hissedene kadar savaşımaya çalıştım. Bir saniye sürdü, ta ki her şey gevşedi ve artık vücudumu ayakta bile tutamıyordum.

Ne olduğunu anlamadan karanlık hücreye geri döndüm. Beni öylece bıraktılar... sanki bir çöpmüşüm gibi. Ve o lanet atış yüzünden gerçekten hareket edemiyordum. Dünyadaki en korkutucu şeydi. Karanlık bir odada olmak... ve tamamen felç olmak.

Sahip olduğum azıcık gücü de kapıyı gözlemek için kullandım.

Bana hiçbir şey olmamıştı. Ama diğer kızları duydum.

Ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum... özellikle de bu yenisiyle.

Ama gelirse onun için bir şeyim vardı.

Hareket edemezsem ne işe yarar ki?

Konsantre ol.

Nefes al.

Sakin ol.

Konsantre.

Nefes al.

Sakin ol.

"İşte... bu." Parmağımın seğirdiğini hissettiğimde gülümsedim.

Gülümsedim. Dünyanın en acınası gülümsemesi olmasına rağmen.

Burada bu şekilde hayatta kaldım. Deli değildim... görünüşe göre bu tartışılabilirdi çünkü diğer kızların çoğu benim gibi davranmıyordu. Ama nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu.

Bu benim hayatım olmamalıydı.

Başımı iki yana sallayarak böyle düşünmemek için elimden geleni yaptım. Eğer düşünürsem, üzülürdüm. Üzülürsem düşünemezdim, düşünemezsem de ölmüş sayılırdım.

Deli gibi davranın. Mantıklı düşünme yeteneğiniz yokmuş gibi davranın. Delilik sizin dostunuzdur. Savaşın. Bu şekilde hayatta kaldınız. Bütün delikler bu şekilde kapalı kaldı. Nasıl kırılmadığınız...

ETHAN

Polis memurları ve politikacıların bulunduğu balo salonunun birkaç kat altındaki otelin mutfağında bulunan büyük buzdolabının kapısını açtıklarında

Sırtlarını sıvazlıyorlardı, buz gibi bir hava yüzüme çarptı. Bir vince asılmış, solgun, mor ve titreyen, hâlâ çıplak bir Bay Downey vardı.

"yardım edin," dedim, duvara yaslanıp serinliğin tadını çıkararak. Adama 'yardım etmek' için bağlarını kestiler ve kendi başına düşmesine izin verdiler.

"Bay Downey... Vaktimi boşa harcayan insanlardan pek hoşlanmam. O yüzden umarım şimdi bana söyleyecek on dakika öncesinden daha fazla şeyiniz vardır," dedim o yerde titrerken, ten rengi yavaş yavaş bir şirininkiyle eşleşirken.

"Hep merak etmişimdir, bir adam hipotermiye girdiğinde elini keserseniz daha az kanar mı? Kardeşim bir doktor. Bu tür şeyleri ona sorabileceğimi sanırsınız ama bana kızar ve beni yanlış nedenlerle öğrenmek istemekle suçlar. Grey, lütfen merakıma son ver."

"Evet efendim," dedi kasap bıçağını tutarak.

"Bir kasap bıçağı mı, Grey? Nostaljik mi hissediyorsun?" Ona sordum.

"Evet efendim," diye yanıtladı Downey'nin kolunu çekerek. "Aile mesleğine hiç devam etmediğimi biliyorsunuz, ama elime bir bıçak verin ve bir kasabın oğlu hala bir kasabın oğludur."

"Eminim ailen seninle gurur duyuyordur. Devam et."

"Hayır! Lütfen! Hayır! Hayır! Sana söyleyeceğim! Söyleyeceğim," diye yalvaracak sesi buldu Downey.

"Peki, devam edin o zaman!" Grey bağırdı, bıçak adamın boğazına doğru ilerliyordu.

"Benim adım Eamon Downey. Finnegan kardeşler tarafından gönderildim."

Duvarı iterek ona doğru yürüdüm. Önünde diz çöken Grey onu serbest bıraktı ve kasap bıçağını yere bırakarak geri çekildi.

"Bunların hepsini zaten biliyordum, Bay Downey. Siz ya da isminiz umurumda bile değil. Benim sorum şuydu: Ne planlıyorlar? Sizi neden gönderdiler?"

"Çünkü... çünkü... size söylememi, yalan söylememi ve size düşman olan bazı ailelerin isimlerini vermemi istediler."

"Oysa bana ihanet eden Finnegan kardeşler." Düşmanlarımın ve müttefiklerimin kim olduğuna karar vermelerine izin vereceğime gerçekten inanıyorlar mıydı? Köpek gibi mi görünüyordum?

"Ve-"

"Ve?"

Sessizlik.

Bıçağı kaptım ve bileğine doğru indirdim. Acı içinde bileğini kavrarken titreyerek çığlık attı. "Sesinizi tekrar bulduğunuza sevindim, Bay Downey. Kendinizi toparlamanız için size bir saniye vereceğim."

"...s...sis..." Bileğinden kan akmaya devam ederken nefes nefese ağlıyordu.

"İkinci süreniz doldu, şimdi ben şiddete başvurmadan önce konuşmanızı bitirin... ve inanın bana, beni şiddete başvururken görmek istemezsiniz."

"Onlar...o...onlar..."

"Bay Downey."

"İttifak." Bunu söylemek için tüm gücünü kullandı.

"Neyin ittifakı?" Elimdeki bıçağı döndürerek sakince sordum. "Senin... senin... ablan-"

"Kız kardeş mi? Kız kardeşimi mi istiyorlar?"

"Bildiğim tek şey bu," diye hızlıca konuştu, adrenalini pompalanıyordu. Sağlam eliyle kolumu kavradı.

kenar. " ederim. Yemin ederim. Başıyla beni! Lütfen! Lütfen!"

Aşağı uzanarak kanlı parmaklarını üzerimden sıyırdım. "Tanrı affeder. Papa affeder. Ben ne Tanrı'yım ne de Papa."

"Beni kullanabilirsin... İstedğin her şeyi yaparım! Senin için bir casus olacağım." "Taraf değiştiren bir casus casus değildir, haindir. Benim işime yaramaz.

Hainler," dedim ve kasap bıçağını alıp kafasıyla omuzları arasına indirdim. Kanı takım elbiseme sıçradı.

Ayağa kalkarak kolumu uzattım. "Dona nerede?" diye sordum.

"Uçağına yeni bindi. Bir saat içinde burada olur," dedi Toby. havluyu elime koyarak cevap verdi. "Onu telefona bağla."

Havluyu üzerine bırakmadan önce yüzümü ve ellerimi sildim, gömleğimi çıkarmadan önce kol düğmelerimi ve siyah kravatımı çözdüm, her birini Grey'e attım, o da bana yeni bir çift kopya uzattı.

"efendim," dedi Toby, bana uzatırken. "Dona."

"Biliyor musun, konuşma yazarına gerçekten zam yapmalısın. Kesinlikle harika biri." Kendini beğenmişliği açık ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Görünüşe göre, bilmediğim bir nedenden ötürü artık ticari uçakla uçtuğundan, buna kalacağım. Ne yapıyorsun, küçük kardeşim?" Gömleğimi tekrar ilikleyerek sordum.

Sessizlik.

"Donatella."

"Adımı çağırma. Ben senin kız kardeşinim, kölelerinden biri değilim."

Kravatı boynuma geçirirken, "Hâlâ bekliyorum," diye cevap verdim. Dona'nın bana ihanet edecek hiçbir şey yapmayacağını biliyordum ama bir şey sakladığını da biliyordum.

"Neden hiç normal ağabey-kardeş konuşmaları yapamıyoruz? "Hey, Dona, Boston nasıldı?" "Oh, fena değil, Ağustos için biraz soğuk, ama hey, ne yapabilirsin?" "Evet. Chicago hala her zamanki gibi rüzgarlı. Ve çok sıkıldım. Ne zaman dönüyorsun?"

"Bu küçük tek kişilik oyunu daha ne kadar planlıyorsun?" "Bana daha ne kadar bebekmişim gibi davranmayı planlıyorsun?"

"Benden daha büyük olana kadar." Sırıttım, dişlerini emdiğini ve beni terslememek için elinden geleni yaptığını duydum. Bunun yerine beni kızdırmayı seçti.

"Oyunu nerede durdurmuştuk? Doğru ya, beni özledin. 'Sıkılma kardeşim, sen daha ne diyeceksin-'"

Bir an için neden benimle bu kadar çok mücadele ettiğini düşündüm. Bu ona göre değildi... ve sonra fark ettim.

"Wyatt için gittin."

Cevap vermedi.

"Bu Boston'a bir süre için son seyahatin." Son sözü söylemesini bekledim ve metal kapıya doğru yürürken ceketimi giydim.

"Wyatt ne yapmış olursa olsun o hâlâ bizim kardeşimiz."

"Onu sürgüne gönderen ben değildim. O kendi başına gitti. Ailesini, kendi ailesini tek başına terk etti. Bu nedenle-"

"Onu her şeyin dışında bıraktın."

"Ben de öyle düşünmüştüm ve işte buradasın."

"Ben bir Callahan'ım! Nereye oraya giderim." Beni tersledi ve bir an için annemiz gibi konuştu.

Baş ağrısı hissediyordum.

Telefonu kapatmadan önce ona "Evde görüşürüz" dedim ve bugün etimi kesiyormuş gibi hissettiren acı verici soğukluktaki esintide dışarı çıktım.

"Efendim." Şoförüm başıyla selam verdi ve kapıyı tuttu.

"Manzaralı yoldan git."

Arka koltuğa kayarak önümdeki koltuğun kıvrımına uzandım ve tableti kaldırdım. Parmak izimi okutur okutmaz dosyayı gördüm.

İlk olarak IVY O'DAVOREN ismi ortaya çıktı.

Bir sonraki sayfaya geçtiğimde gördüğüm ilk şey bir sabıka fotoğrafıydı; soluk tenli, sarı saçları dağınık bir paspasa benziyordu. Tablosunda tarif edilen hiçbir şeyi göremiyordum.

İsim: Ivy O'Davoren

Suçlamalar: Ağırlaştırılmış Saldırı. Ölümcül silahla saldırı.

Cezası: On iki yıl

Yaş: Yirmi Yedi

Gözler: Mavi

Saç: Sarışın

Boy: 5'11

Dövmeler:

Yok

Bunların hiçbiri bir sonraki bölüm kadar önemli değildi. En yakın akrabası.

Üvey anne: Shay O'Davoren Üvey

kardeş: Rory Donoghue

Kuzen(ler): Cillian Finnegan, Elroy Finnegan

Her büyük planın yalnızca yüzde 50 düşünceye ihtiyaç duyduğunu ve geri kalanının beceri, irade ve şansın bir bileşimi olduğunu söylerler.

Finnegan kardeşlerin aile kurabileceği onca yer varken, bunun kendi arka bahçemde olması ne büyük şanstı? Ne kadar şanslıydım ki onun...

IVY

"Kalk ve parla-"

Hücre kapıma doğru yürürken yatağımdan doğrulup hızla geri çekildim.

Mavi gözleri tüylerimi diken diken etti. Benimkiler gibi değillerdi. Hatta babamınkine bile. Ölü gözlerdi, balıkların yakalandıktan hemen sonraki gözlerinin rengi gibiydiler. Parlak, yapışkan, göz kırpmayan ve duygusuz.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Kapının küçük penceresinden bakarken dudak .

"Her şey yolunda mı, kırk dört?" Telsizinden bir ses geldi. "Her yer temiz. Yürüyoruz-"

"Kırk dört. Onu yukarı getirin. 32-14'ü var."

32-14?

"Hemen yere yat!" diye bağırdı ve ben de dediğini yaptım. Ellerimi başımın üzerine koyduğumda, ağır levha açılmadan önce anahtarların şingirdediğini duydum. Beni okşadı, göğsümü sıkıca kavradı ve sonra sırtımdan aşağı indi. Kıçımı sıktığında ona saldırmamak için dudağımı ısırdım... Ne de olsa biz tecritteki kızların bir şey isteme hakkı yoktu. kadın muhafızlar.

"Temiz," diye seslendi ve ellerimde fermuarlı bağlar vardı. Zincirler ayaklarıma .

Beni çekiştirmelerine, itip kakmalarına aldırmadan onları hücremden dışarı kadar takip ettim, üzerimdeki zincirlerin ağırlığı yüzünden topallayarak.

Yürüyüş her zamanki gibiydi; uzun, karanlık, sıkıcı ve kötü kokuluydu. Sonunda bir odaya vardık. Kapıyı iki gardiyan açtı ve orada gri bir takım elbise içinde yaşlı, siyah bir adam duruyordu.

"Lütfen müvekkilimin zincirlerini çözün."

"Yapacak bir şey yok, tecritte. Bunu nasıl başardı-"

"Zincirlerini çözün yoksa hapishanenizin Hücre hapsinin aşırı hevesli kullanımı, kadın personel eksikliği ve sırf bu yüzden her birinizi teker teker alacağım" diye emretti ve adam nefesinin altında ona küfretti ama dediğini yaptı.

"İyi bir avukata benziyorsun. Bu da demek oluyor ki, kesinlikle Sen," dedim, önüne oturarak. "Doğru kişiyi bulduğunuzdan emin misiniz?"

"Ivy O'Davoren, 4 Temmuz doğumlu, motorlu araç hırsızlığı, ağır saldırı ve ölümcül silahla saldırı suçlarından yirmi beş yıla mahkum edildi. Mavi gözlü, güzel çilli burun, Ivy O'Davoren."

Gülümsedim. "Son kısmı sen . Dosyamda böyle bir şey olmadığına eminim." "Değildi, ama olabilirdi. Aslında, eğer istersen, Ivy'nin O'Davoren, iyi serbest bırakıldı. Ya da mahkumiyetin tamamen değiştirilsin-"

"Hiç kimse biraz şüpheli olduğunu söyledi mi?" Başını salladı. "Evet. Peki ne olacak hanımefendi?"

"Şimdi de hanımefendi mi?" Güldüm. "Hayır, cidden, sen kimsin? Mahkûmları cezalandırmanın yeni ve iğrenç bir yolu mu bu? buraya getirin ve deyin ki, sürpriz, yeni bir avukatınız var, işte hapisten çıkış kartınız."

"Bayan O'Davoren, benim adım Avery Barrow ve inanın bana, Illinois Eyalet Islahevinin ne kadar boktan bir yer olduğunu biliyorum. Burası dünyanın en

bu eyalette değişime boyun eğmeyi reddeden şeyler

var." "Yani hapishanenin peri vaftiz babası olmaya mı geldin?"

Kıs kıs güldü. "Callahan ailesi adına buraya geldim.

."

"Ne... ne?" Neredeyse nefesim kesiliyordu. "Seni kim gönderdi?" "Callahan ailesi."

Güldüm. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı ve boğazım yandı. Akıl hastanesindeki Joker gibi güldüm çünkü bunun Sonunda nereye gideceğimi.

"Callahan Ailesi mi?" Tekrar ettim. "O engerek yuvası ve bok! Callahan ailesinin canı cehenneme! Sonsuza kadar burada çürümeyi ve tüm lanet güçler tarafından taciz edilmeyi, o insanların yardım et."

Soluma doğru tükürdüm. "Eğer hepsi kanlarında boğulsaydı, bu yeterince adalet ! Muhafızlar! Burada işim bitti!"

"Bayan O'Davoren-"

"Bu insanların size ne üstünlüğü var bilmiyorum ama buraya gelip bana yılan yağı satmaya çalışmadan önce gerçekten kendi sağlığını düşünün! Gardiyanlar!" Tekrar bağırdım ve içeri girdiler. Bu sefer çok daha istekli bir şekilde kollarımı onlara uzattım.

Callahanlar... Onları kendim öldürebilseydim, öldürürdüm.

OceanofPDF.com

ÜÇ

"Her zamanki gibi, hikayenin arkasında bir hikaye
vardı ve gerçek orada saklıydı."

~ Kenneth Eade

OceanofPDF.com

EVEYLN

Hizmetçiler paltomu çıkarırken uşak bana, "Yemek odasında hanımefendi," dedi.

Bir zamanlar, buradaki tüm uşakları ve hizmetçileri tanırdım. ismiyle. Ancak ölüm bana hayatım boyunca pek çok ders vermişti. Bunlardan ilki, sadece gerçekten önemli olanları hatırlamaktı. Aksi takdirde, kalbin sonsuza kadar kırılabileceğini öğrenirsiniz. Ve ikinci ders hemen ardından geldi... kalp kırıklığı farklı seviyelerde yaşandı ve hepsi çeşitli yaralara neden oldu, bazıları o kadar büyüktü ki asla iyileşmediler. Siz sadece acıyla başa çıkmayı öğrendiniz.

"Nana!"

Arkama döndüğümde, bana sarılmadan önce koyu kahverengi saçlarından başka bir şey göremedim. Gülümseyerek ona sarıldım ve elimi başına koydum.

"Prenses şatoya geri döndü."

"Sonunda beni özleyen biri çıktı." Güldü, geri çekildi ve benimle göz hizasında durdu. Anlaşılan topuk boyumuz bugün de aynıydı. gülümsemeye rağmen, yeşil gözlerinde tanıdık bir hüznün dalını görebiliyordum.

"Wyatt nasıldı?"

"Uzun hikâye." Başını iki yana salladı. "Büyük olanla aranız nasıldı?"

"Uzun hikâye," diye tekrarlardım başımı sallayarak. "Şimdi , eminim yemekten önce bana bağırarak isteyecektir."

"Şimdi ne olacak?" Benimle birlikte yemek odasına doğru yürürken inledi.

Orada, beyaz giysili masanın en ucunda Ethan oturmuş, bifteğini keserken uşak da kadehine şarap dolduruyordu.

"İkiniz de geç kaldınız," dedi, sesi neredeyse yeşil gözleri kadar duygusuzdu, bu hem ona hem de Donatella'ya babalarından miras kalan bir özellikti.

"İşte " diye mırıldandı Donatella kendi kendine, beni onun solundaki sandalyeme götürürken. Yanağımdan öpüp sağ tarafına için hareket ettiğinde durakladı, marine edilmiş biftek hala çatalındaydı ve dudaklarından sadece bir santim uzaktaydı.

"Wyatt nasıl?"

"Umurunuzda mı yoksa sadece yasalarınızı çiğnediğimi hatırlatmak için mi soruyorsunuz?"

Bir an düşünür gibi yaptı. "İkisi de."

İç çekerek kadehimi şarap için kaldırdım çünkü bu yemeği alkolsüz atlatamayacağımdan emindim.

"Bilmiyorum Ethan. Neden arayıp sormuyorsun? Numarası değişmedi ve hala telefonunda kayıtlı."

"Yani af dilemek için mi geri geliyor?" Devam etti, belli ki onun ne demek istediğini anlamamıştı. Aslında hayır, bilerek kaçırıyordu. "Çünkü benden bir telefon almasının tek yolu bu."

"Komik, o da aynısını söyledi." Alevleri körüklemeye devam etmek zorunda kaldı.

"Dona." İkisi de bu yola girmeden önce ben araya girdim. "Kardeşinin evleneceğini duydun mu?"

Ethan'a döndüğünde gözleri büyüdü ve yüzü gevşedi. "Sen nesin?"

" açılmışken, senden onu görmeni istedim, lanet avukatımızı değil. Lanet avukatı arayabilirdim."

"Sen. Benden. Onunla konuşmak için hapishaneye gitmemi mi?" Aklını yitirmiş bir çocuğu öldürmediğimden emin olmak yavaşça söyledim.

"Bu önemli."

"O zaman git kendi lanet olası"

"BEKLE!" Dona ikimize de ters ters bakarak bağırdı. "Hapishane mi? Evlilik mi? Ne sikimden bahsediyoruz biz? Ben neden bilmiyorum? Ve ne cüretle bunu öğrenmeme izin verirsin?"

"Evlenecek olan benim. Bunun seninle ne ilgisi var?" Ethan ona sordu ve ben onun aptallığına ağlamalı mıydım yoksa çılgılık mı atmalıydım bilemedim.

"Nasıl?" Servis görevlisi yemeğimizi getirdiğinde nefesi kesildi. Ancak öfkeyle bardağı kapığı gibi fırlattı, neredeyse Ethan'ın yüzüne çarpacaktı ama Ethan irkilmedi bile, bardağın duvarda parçalanmasına izin verdi.

"DEFOL!"

O kadar hızlı koşullar ki neredeyse yemeği düşürüyorlardı. Yazık oldu. Aslında bu akşam bir şeyler yemeyi umuyordum.

Ethan iç çekti. "Dona-"

"Bu ailenin bir parçası olmaktan o kadar nefret eden bir ikiz kardeşim var ki doktor olmak için Boston'a kaçtı. Sen ve senin sonsuz bilgeliğin bana endişelenmememi çünkü geri döneceğini söylemişti. Beş yıl geçti ve hala dönmedi Ethan. Bu yüzden ne zaman kendimi biraz kötü hissetsem, sırf bana meşgul olduğunu ve sadece kahve içmek için buluşabileceğimizi söyleyebilsin diye Boston'a uçmak zorunda kalıyorum. Onunla sekiz ay boyunca rahmimi, neredeyse beş yıl boyunca da yatak odamı paylaştım. On iki yıl, ve şimdi boktan bir fincan kahve için yirmi dakikam var. Neden boktan biliyor musunuz? Çünkü ben KAHVE içmiyorum!" diye bağırdı ve garsonun masaya bıraktığı şarap şişesini kapıp bardağını doldurdu. "Ancak şarap içiyorum. Tanrı'ya şükür, çünkü içmeseydim seni gerçekten öldürmek isterdim ağabey. Evleniyor musun? Sen mi? Aynı kişi kimsenin tenine dokunmasına izin vermiyor mu? Gerçekten mi? Bu nasıl işe yarayacak?"

-"

"Seks her zaman bir istisnadır-"

Aman Tanrım. Bunu duymak istemezdim.

" bu değil!" diye bağırdı. "Sen... lanet , Ethan. Sen entrikalar çevirmekle ve herkesi lanet bir Şeymiş gibi hareket ettirmekle o kadar meŐgulsün ki Satranç parçaları, olduğumuzu unutuyorsun! Biriyle görüştüğünü bile bilmiyordum-"

"Ben değilim."

"O değil."

Ethan ve ben aynı anda söyledik.

Ayağa kalkıp bardağını kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce, "Bunun benim için berbat bir Şey olduğunu hiç düşündün mü Ethan? Yetişkin biri olman, evlenmen ve babamın olduğu her Şey olabileceğini herkese kanıtlaman gerektiğini biliyor olmam, bundan mutlu olacağım anlamına gelmiyor mu? Koltuğumu benden üstün tutacağın rastgele bir kadına bırakmanın berbat olduğunu mu? Benden başka herkesin Callahan olarak kalacağını bilmek berbat bir Şey mi?"

Kadın omzunun üzerinden Ethan'a baktı ve Ethan da bir an için kaşlarını çatarak bardağına uzanmadan önce ona baktı.

"Sanırım değil," dedi ve gitti. "İyi geceler." Bunu söyleyecek cesareti vardı.

Ve ona başımı salladım, demir kalpli Ethan'a. "En azından geliyormuŐ gibi yap-"

"Onu rahatlatmak mı?" Bunun üzerine kıs kıs güldü. "Nine, bu ailede Dona teselli edilmeye ihtiyacı olan son kişi. Ona söylemediğim için kızgın değil. Umurunda bile değil. Kızgın çünkü kendi deyimiyle kraliçe Callahan olamayacağı gerçeğiyle yüzleŐiyor. Herkes çünkü o gülümsüyor, gülüyor ve o kadar tatlı davranıyor ki aslında üçümüzün en iyisi. Ama işin gerçeği o Liam ve Melody Callahan'ın çocuğu, yani hepimiz gibi o da hesapçı, soğuk ve acımasız. Wyatt'ın gitmesinin sebebi bu. İkinci planda olmayı kaldıramadı.

O yüzden kahramanlık yapmaya gitti. Dona... bu koltuk için, benim olduğum yerde olmak adam öldürürdü. Ona söylemedim çünkü onu uyanmanın ve ona ne kadar değer veririm vereyim beni asla kontrol edemeyeceğini anlamının acısından kurtarıyordum. Şimdi, biftek mi tavuk mu istersin?"

"Tavuk," diye cevap verdim ve zile uzandım, yere koymadan önce çaldım.

"İyi seçim," dedi ve garsonlardan biri için tekrarladı. "Hemen efendim."

Tekrar çatalına ve bıçağına uzandığında sessizce oturdum. Şaşırmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, yorulmuştum. yorulmuştum. Ama tutmam gereken bir söz vardı... ve bunu yapmanın en hızlı yolu buydu.

"Ivy O'Davoren. Sabah onu görmeye gideceğim." Peçeteme uzandım, onu açtım ve kucağıma koydum.

Başını salladı. "Düşmanca davranmasını bekleyin." "Neden?"

"Bu aileden nefret ediyor."

O bir mazoşist.

"Peki neden?" İçkimi elime aldım.

Yine bir an düşündü ve dudaklarının arasına bir parça biftek sıkıştırdı.

"Tüm ailesini öldürdüğümüze inanıyor."

"Yaptık mı?"

Gülümsedi ve gülümsediğinde gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordunuz. Uzun boylu, yapılı, fildişi tenli, babası gibi koyu yeşil gözlü ve neredeyse fazla mükemmel olan ama yine de ona çok yakışan koyu kahverengi saçlıydı.

Kadınlar ayaklarına kapanıyor, o da çoğu zaman fark etmemiş gibi üzerlerinden geçip gidiyordu. Ne kadar soğuk olursa, onu o kadar çok severlerdi... ama gülümsediğinde, o kadar... masum ve tatlı görünürdü.

"Ne?" diye sordu bana.

"Yok bir şey." Arkama yaslandım ve servis görevlisinin tabağı bırakması için yer açtım. "Sadece gülümsediğinde ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünüyordum."

"Biliyorum, bu yüzden onu kontrol altında tutmaya çalışıyorum," diye şaka yaptı ve bu... bana her zaman onun bir kalbi olduğunu hatırlatan o mizah dalıydı, sadece çölün ortasında üç metrelik çeliğin altında kilitli tutuyordu.

"Bu kadın buna değse iyi olur." Planı için... ve kalbi için. Ayarlanmış, bir piyon, neyse, önünde cehennem gibi bir hayat vardı. "Ve hâlâ onun bizden nefret etmemesini nasıl sağlamayı planladığını söylemedin."

"Doğruyu söyleyerek ve yalan söyleyerek."

Babasını düşündüm ve ilk kez... onu kaybettiğimden beri... beni bu karmaşayla baş başa bıraktığı için onu tokatlamak istedim.

OceanofPDF.com

DÖRT

"İster insan, ister sürgün ya da melek olalım, fark etmez. Hepimiz için gerçeğin doğası affetmez."

~ *Jessica Shirvington*

OceanofPDF.com

IVY

"Bırakın beni!" Beni tekrar içeri taşırlarken bağırdım ve tekmeledim. Avukatımla görüşmek için özel odaya... avukata. "dedim! Avukatımı reddetme hakkım var! Beni duyuyor musun?"

Ne tür bir saçmalık bu?

Beni görmezden , kapıyı vızıldayarak açtılar, beni koltuğuma kadar taşıdılar ve yere bıraktılar. Pislik herif beni bağlamak için eğildiğinde Kürsüye çıktığımda siyah bir avukat değil, koyu mor bir palto ve siyah bir kazak giymiş, boynunda inciler ve siyah bir güneş şapkası olan, son derece sakin bir şekilde oturan yaşlı bir kadın olduğunu fark ettim.

"Böylece siyah adamdan vazgeçtiler ve ruhumu alıp götürmesi için bir büyükanne gönderdiler. Böyle bir şey olmayacak. Gardiyan!" Bağırdım ve kapı açıldı. Ancak gardiyan bana hiç etmedi. Elinde bir çay bardağıyla yaşlı kadının yanına gitti.

Jimmy o güne kadar duyduğum en kibar sesiyle, "Üzgünüm, kremamız yoktu," dedi. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı Bayan Callahan?"

Başım yaşlı kadına doğru döndü ve kendime engel olamadan ona doğru hamle yapmaya çalıştım ve eğer lanet olası zincirler olmasaydı kafasını omuzlarından ayırabilirdim.

"Otur yerine!" Jimmy eski döndü ve şok tabancasını çıkarmaya başladı.

"Ben gayet iyiyim. ." "Emin misiniz, hanımefendi-"

Kadının ona bakışı gereksiz yere yutkunmasına neden oldu. *Terbiyeli ol* der gibi bana ve kapıya doğru yürüdü.

"Sende ne cüret var-"

"Konuşma. Sadece kendini tedbirsiz gösteriyorsun." kesme cüretini göstererek, çay bardağını almadan önce o ana kadar olduğunu bile fark etmediğim bir tabletin play tuşuna bastı.

Ekran bir an için bulanıklaştı ve sonunda mükemmel bir şekilde odaklandı...

"Babacığım?" Doğruludum.

"Hey, kuşum..." Tıpkı hatırladığım gibi görünmesine rağmen gülümsedi. Sarı-gri saçlar, kahverengi gözler ve tıraşa ihtiyacı vardı. Tekrar konuşmadan önce durakladı.

"Bu da ne böyle?" Ona ters ters bakarak alay ettim.

"Aileni öldürdüğümüze mi inanıyorsun? Yanılıyorsunuz. Bize inanmayacağınızı düşünmüştüm... Neyse ki babanız eskiden daha makul biriydi-"

"Babam hakkında konuşma."

"Tamam, son sözlerini duymak istemiyorsun. Ben ." "Bekle."

Tablete uzandım. "Bekle."

Başka bir şey söylemeden tekrar oynat tuşuna bastı ve ben de hayatımda ilk kez onun sesini duydum.

"Eğer bunu izliyorsan muhtemelen gitmişimdir. Patron her ihtimale karşı senin için bu videolardan bir sürü yapmamı söyledi...her ihtimale karşı oldu... sert biri gibi görünüyor ama iyi bir adam ya da en azından bir kıza sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor... bekle,... üzgünüm. Bu muhtemelen hiç mantıklı değil ve... üzgünüm."

Ekran kesildi.

"Hayır-" Ama ben daha lafı ağızımdan çıkaramadan, bu kez farklı bir V yaka gömlek giymiş, saçları her zamanki gibi dağınık bir şekilde tekrar ekrandaydı.

"Bu yüzden bir video çekeceğim. Kelimelerle aramın pek iyi olmadığını biliyorsun, kuşum." Bana göz kırptı. Gergin olduğunda hep böyle yapardı. "İlk olarak. Özür dilemek istiyorum. Seni tüm bu insanların arasında büyüttüğüm için özür dilerim.

Bu. Acı çekmene izin verdiğim için. Senin için bunu hiç istemedim. Daha iyisini, çok daha iyisini istedim. Ama yapamadım... o pişin annene ne yaptığını bilerek." Alt dudağını ısırdı ve gözyaşlarının gözlerimi yaktığını hissettim. "Eğer Callahanlar olmasaydı, muhtemelen daha önce ölmüş olurdum. Belki sen de."

Tüm vücudum gevşedi, ağzım açık kaldı. "Ne-ne-ne?"

"Evet. Beni duydun. Callahanlar. Ben hain değilim. Keegan." Soluna doğru tükürdü. "Doğru, zavallı yaşlı Keegan Finnegan Amca. Bütün bunlar onun suçu. Peki neden? KARIMI öldürmek için ne sebebi vardı? Çünkü Callahan'ların sahip olduklarını istiyordu! Parası, soyadı ya da bağlantıları yok ama yine de bir şeyleri nasıl değiştireceğini söyleyip duruyor. Babam her zaman fakirliğin insanı mahvettiğini söylerdi.

gerçekten yapamayacağınız şeyler ve paha biçilemez şeyler için ruhunuzu satmaya başlayın." Yine çenesini ovuşturdu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"O haklıydı. Onu hiç dinlemedim. Gerçi dinleseydim belki insanları nasıl daha iyi okuyacağımı bilirdim. Bu benim hatam, kuşum. Benim hatam. Dikkatli değildim. Anneni ya da teyzeni koruyamadım... Kahretsin, seni zar zor koruyabiliyorum. O yüzden beni dinle, duydun mu?" Doğrulup kamerayı işaret etti. "Bilmiyorum.

ne kadar zamanım var. Ama sen beni hayatında hiç dinlemedin. Şimdi dinle. Tek gözlü baykuş ve kedinin yaşadığı yeri hatırlıyor musun? Orası gerçek. Oraya git. Sakladığım biraz param var. Al onu ve Boston'dan defol git. Hiçbiriyle konuşma, ne Shay'le ne de kuzenlerinle. Kendi böbreğini kesip sana geri satmaya çalışırlar. Ve son olarak, dinle kuşum, eğer başın belaya girerse, Callahan'ları ara ve onlara Sean O'Davoren'ın kızı olduğunu söyle. Tamam mı? Seni yakalamışlar. Ben her zaman söyle..."

"Onları Burren'dekilerden daha sert yapmıyorlar," dedim onunla aynı anda ve yüzümü gömleğimin köşesine sildim. Ne zaman ki

Yaşlı kadın kafasını kaldırıp bana baktı, ben de emin ve olanlara inanmak istemeyerek baktım.

"Bunu ona senin söyletmediğini nereden bileyim?"

Omuz silkti. "Yapabilirdik... ama neden ona ödediğimiz parayı almak için size gizli bir yer söylesin ve size zorlandığını söylemek için bir kod kullanmasın?"

"Bu bir çeşit hile."

"Gerçek bu ve sen kendini uzun bizim düşman olduğumuza inandırdığın için beynin bunu kabullenemiyor... ama Ivy, baban bir kez olsun sana özel olarak Callahanların suçlu olduğunu söyledi mi?"

Hemen evet demek istedim ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey. Toplum içinde Callahanlar aleyhinde konuştuğu onca zaman boyunca, evde olduğumuz zamanlarda hiçbir şey söylememişti.

"Sanırım hayır. Peki, seni amcanın ya da kuzenlerinin yanına hiç bıraktı mı?"

Yine evet demek istedim ama sesim izin vermedi. Sanki ölüyormuşum gibi tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Keegan Amca benimle konuşurken hep araya girerdi. Ya da bana ders çalışmamı söylerken kuzenlerim geldi. Bunu hep "erkek meselesi" diye geçiştirmesi beni daha çok kızdırdı. Beni Callahan'lara karşı korumaya çalıştığını sanıyordum.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır," diye tekrarladım ve o gerçekten endişeli görünüyordu. Bana acımıyordu.

"Yedi yıl önce üvey kız kardeşinizle birlikte Chicago'ya geldiniz ve babanızın öldürüldüğüne dair kanıt aradınız." Sormasına gerek yoktu çünkü Bir şekilde ekranda benim ve Rory'nin gişede çekilmiş bir fotoğrafımız belirdi. "Şaşırmış görünüyorsun. Neden şaşırdın? Neredeyse her köşe başındaki dükkâna, tamirciye ve berbere gittin, geri döneceğimizi düşünmedin mi?"

"Yaptım," diye fısıldadım, ekranda beliren fotoğraflarıma bakarken. Tüylerim diken oldu. Bunu yapabilirlerdi. Beni sokaklarda gözetleyebilirlerdi. "Duyacağını biliyordum ve düşündüm ki-"

"Korkusuzca doğrudan sormak... işe yaramayan son bir çaba." Bana hatırlatmasına gerek yoktu. O günler hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. "Daha sonra bir bara gittin, orada acını içtin, sarhoş araba kullandın ve genç bir kıza çarparak belden aşağısını felç ettin. Boston Üniversitesi'ndeki bursunu kaybettin, ailen seni kurtarmak için borca girdi, nişanlın seni terk etti, hepsi intikam almayı çok istediğin içindi."

Boğazım yandı, çenem sıkıştı. Derin bir nefes alarak başımı salladım, her şeyi kabullenmişim. "Evet. Evet, hepsine. Eminim elinizde tam bir tutanak vardır ve yargıca bizzat sorabilirsiniz. Yanlış bir şey yaptım ve bunu kabul ediyorum. Ve bu intikam *almak istediğim* anlamına gelmiyor. *İstiyorum*. Şimdiki zaman."

Çayını bitirince bardağı yere bıraktı. "Başkasının suçunu ."

Bunun üzerine donakaldım. Cevap vermedi. Tekrar ekrana baktım. Bank ve 5^{inci} sokağın köşesinde, siyah Mustang'in karanlık yolda hızla ilerlediğini gördüm, tam o sırada Sarah Foster, adını asla unutmayacağım, müzik dinleyerek ve kitap okuyarak karşıdan karşıya geçiyordu.

"Ah..." Ona çarptığımda nefesim kesildi. Vücudu gösterge panelinin üzerine çıktı ve sonra yuvarlanarak yere düştü. Gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım, kendimi görmeyi bekliyordum. Ancak, sarı saçlarım değildi... kırmızıydı. Rory'ydi. Çılgınca arabadan çıktı, kıza doğru koştu, sonra etrafına bakındı... Dehşet içinde, baygın halimi yolcu koltuğundan alıp ön tarafa götürmesini ve yerime geçmeden önce kapıyı kapatmasını izledim.

"O sahiplik şimdi nasıl hissediyor?" Benden geriye kalanların içini boşalttı. "Bu arada aileniz borç içinde değil. Avukat bir aile dostumuzdu.

ve ona neredeyse ödeme yapmadılar. Eski nişanlın şimdi üvey kız kardeşinle evli."

"Ne?"

Bana baktı ve sonra başını sallayarak kıs kıs güldü. "Özür dilerim. Sana söylemişlerdir diye düşündüm ama *ailenin* aile tanımını anlamadığını unutmuşum. Başından sonuna kadar tuzağa düşürüldün ve terk edildin. Kuzenlerin bile seni kullanıyor, Callahanların seni soru sorduğun için hapse attığını söylüyorlar... Görev duygun orada pek işe yaramamış gibi görünüyor... ama hey, hiçbirimiz mükemmel değiliz."

O ayağa kalkarken ben sessizce oturdum.

" bu kadar yeter. Yarın tekrar geleceğim."

Donup kaldım, yedi yıl boyunca, yedi uzun acı dolu yıl boyunca tuttuğum gözyaşlarım gözlerimden yanacak kadar aktı. Her geçen an daha fazla acı çekiyordum ve ölmek istiyordum... Ölmek istiyordum. Sanırım ölüyordum.

Telefon odalarının geçene kadar beni geri götürdüklerini fark etmemiştim bile.

"Telefon görüşmem," diye , kelepçeli ellerimle yüzümdeki yaşları silerken. "Aylardır telefon etmedim. Bir arama yapmam gerekiyor."

Jimmy'e baktım.

Beni götürmeleri için başıyla işaret etti.

Kaçmak istedim. Ama sabırla, elimden geldiğince sabırla kapıları açmalarını, bana kartı vermelerini ve beni masanın arkasına oturtmalarını bekledim. Düğmelere basmadan önce ellerimle burnumu sildim... cevap vermeyerek beni aşağılamamaları için dua ettim.

"Ivy?" Hattan Rory'nin sesi geldi.

"Hey..." Neşeyle söylemeye çalıştım ama boğazım kurumuştı.

"Harika bir zamanlaman var! Bir araya geliyoruz. Bütün aile burada. Merhaba demek ister misin?"

Dudaklarımı yalayarak, görememesine rağmen başımı salladım "Elbette. Beni hoparlöre verir misin?"

"Çocuklar, bu Ivy!"

"IVY!" Bir tezahürat korusu duydum ve tüm vücudum öfkeyle titrerken içimi parçalamakla tehdit eden hıçkırığı ısırmak zorunda kaldım.

"Büyük ev nasıl? Hiç-" "Kapa çeneni, Elroy," diye bağırdı Rory.

"Güçlü kal, mı? Neredeyse bitti," diye konuştu Cillian'ın derin sesi. "Evet, eve dönmen için sabırsızlanıyoruz," diye konuştu üvey annem Shay.

Sıradaki.

Bekledim ve bekledim... ama o konuşmadı.

"Ivy? Orada mısın?"

"Evet," diye yanıtladım telefonu sıkıca kavrayarak. "Pierce'ın konuşmasını bekliyordum."

Hepsi sessizdi.

"Pierce," diye . "Merhaba demeyecek misin? Rory'yle evliliğinizi kutlayamadığım için kendimi yeterince kötü hissediyorum."

Sessizlik.

"aşkına, taşaklarını bul ve konuş!" Bağırdım. "Ben-biz-Ivy. Özür dilerim," dedi orospu kıcı sonunda.

"Ivy, daha önce hiçbir şey olmadı. İkimiz de senin için çok üzüldük-"

"Rory, bana bir iyilik yap ve lanet çeneni kapatıp

Bana, seni küçük amcık." Tısladım.

"Ivy!" diye bağırdı annesi bana. "şekilde öğrenmeni istemezdik ama böyle yapma."

Ve ben sadece güldüm. "Ne gibi? Kızgın mı? Hayır Shay, kızgın değilim. Motive oldum. O kadar motive oldum ki heyecandan titriyorum. Belki de hepiniz benim kim olduğumu unuttunuz. Ama merak etmeyin, her birinize hatırlatacağım-"

"Ivy, biliyorum-"

"BEN HER ŞEYİ BILİYORUM!" Sakin olmaya çalışarak çılgılık attım. "Hepiniz bana ne yaptığınızı biliyorsunuz. Her biriniz bana nasıl ihanet ettiniz. Biz bir aileydik ama siz bana ihanet ettiniz ve şimdi... Hepiniz için geleceğim. Buraya geldiğimde kör olabilirdim ama inanın bana, artık görüyorum."

"Peki sekiz yüz mil ötedeki bir hapisane hücrelerinden ne yapabilirsin?" Cillian sordu. Korkmuyorlardı bile... Benim onlar için hiçbir değerim yoktu. Demek istediğim buydu.

"Yedi yıl önce size intikamın sınır tanımadığını ve son kullanma tarihi olmadığını söylemiştim. Buna hâlâ inanıyorum. Bu yüzden önünüze dikkat edin, çok yakında dışarıda olacağım." Telefonu ahizeye kapattım ve yumruğumu sıkarak oturdum.

Ölmelerini istiyorum.

Hepsinin ölmesini istiyorum.

O geldiğinde ben zaten oturmuş bekliyordum. Uyuyamadım. Sadece bekledim, karanlıkta oturdum, yemek yoktu, su yoktu. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Günaydın." Karşıma oturdu, gri paltosunun altına uzun kollu, kısa, gri bir elbise giymişti ve incileri vardı.

"Ne yapmam gerekiyor?" Doğrudan sordum.

Kaşlarını çattı ve yeni fincan çayını kabul etti. "İlk şey, konuşulduğunda insanları kibarca selamlamaktır. Görgü kuralları sadece görünüş için değildir."

"Günaydın... Akşamınız nasıl geçti? Ne yapmam gerekiyor?"

"Artık gerçeği biliyorsun, özür bile dileyemezsin." ayından bir yudum alarak sırttı. "Bu da seni şimdiden ailemdeki pek çok insan gibi yapıyor."

"Tüm dünyamı paramparça ettin... Kendimi zor hissediyorsam kusura bakma. minnettarım." Bu lanet fermuarların ellerimden kurtulmasını dileyerek tersledim. "Sadece... Çok kızgın hissediyorum!"

"Berbat durumdasın, Ivy O'Davoren." Gülümsedi ve başıyla beni onayladı. "Öfkeli, düşüncesiz, umursamaz, kaybolmuş ve tamamen dağılmış bir kadın. Hayatı, kendini nefret etmeye adanmış insanlar tarafından değil, kendi ailen tarafından mahvedilmiş biri. Eğer kızgın hissetmeseydin akıl sağlığından endişe ederdim."

"Eminim bunu daha kibar bir şekilde ifade edebilirdiniz."

". Ama bir hayvan gibi kilit kendini iyi hissetmeni istemiyorum. Hapisten çıkmak için her şeyi yapmaya istekli olup olmadığını görmek istiyorum. Bu cehennem çukuruna girip adaleti sağlayacağım. Çünkü Ivy, seni bu ülkedeki en güçlü kadınlardan biri yapabilirim. Geçmişte ve şimdi sana zarar veren herkes merhamet dilenecek. Bir daha hiçbir şey istemeyeceksin. Baban, onu öldüren ve ailesini mahveden insanların çok iyi cezalandırıldığını ve bunun bir ibret hikayesi haline geldiğini bilerek rahat edecek. Ama bunu sadece sen eminsen yapabilirim."

". Eminim. Ne yapmam gerekiyor?" Üçüncü kez söyledim. "Soyadını ver."

İşte o zaman şeytanın moda konusunda muhteşem bir zevke sahip yaşlı bir kadın olduğundan emin oldum.

"Bu bakışı biliyorum." Sırttı. "Ama hayır tatlım, ben en kötüsü değilim. Ben sadece seni en kötüsüne hazırlamakla görevlendirilmiş yaşlı bir kadını. O yüzden şimdi kork, içini dök, gerekirse kus ve işin bittiğinde başlayalım."

tükürük kesesini yuttum ve doğruldum. "Ben iyiyim."

"Harika." Çantasını açtı ve telefonunu çıkarıp tek bir tuşa bastıktan sonra tekrar bana baktı. "Olaylar çok hızlı gelişmeye başlayacak. İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"İhtiyacım mı var?" Ona sordum.

Başını salladı. "Duş, şampuan, saç kremi, ağda ve... bir sürü şey dışında. Sana özel bir oda ayarlamalarını sağlayabilirim. En azından duş alabilir ve o iğrenç rakun gözlerinden kurtulabilirsin. Yemek? İsteddiğiniz bir şey var mı?"

"Yemek mi?"

"Lütfen söylediğim her şeyi tekrarlamayı bırak." Kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Tamam. Hiçbir şey için endişelenme. Bırakayım da beynin başka soru sormadan önce. Sadece yemek yediğinden ve emin ol... bu iş bitti."

Ayağa kalktı ve kapıya ulaştığında Jimmy kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir tilki gibi ona doğru koştu.

"Ivy." Sesi değişti... ürkütücü bir şekilde ve çok daha kibar. "Bu Bay Ivy. Keely. Bay Keely, bu Ivy. Sizi onunla yeniden tanıştırıyorum çünkü daha önce sizin için her kimse artık şimdiki haliyle kıyaslanamaz. Eğer ayak başparmağını sokarsa, seni suçlarım. Eğer herhangi bir şekilde rahatsız olursa, seni suçlayacağım. Eğer biri buraya geldiğimi öğrenirse, seni suçlarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi." Adam başıyla onu onayladı.

"Harika. Lütfen unutmayın, torunum hatırlatmalarla çok kötü başa çıkıyor. Nişanlısına bir şey olursa ne kadar kızacağını hayal bile etmek istemiyorum."

"Neyi?" Jimmy de ben de öyle dedik.

Ona cevap vermedi ve sadece başımı hafifçe okşadı. "Unutma, yemek ye, uyu... ve belki saçını tararsın canım."

Aynen böyle dışarı çıktı, giderken topukları tıkırdıyordu. "Az önce ne oldu öyle?" Fısıldadım.

"Nasıl olur da-" Durakladı, bana gözleri kocaman açılmıştı. "Odanızı ayarlayacağım... anne... Bayan O'Davoren. Yemek yemeye ne dersiniz? Size bir şeyler getirebiliriz."

Hayatta olmaz. Kelimeleri söylerken bile fiziksel acı çekiyor gibi görünmeseydi, rüya gördüğümü düşünebilirdim. Başka bir şey sormaya zahmet etmedi. Onun yerine bileklerimin etrafındaki fermuarlı bağları çözdü, sonra da uzanıp ayaklarımın etrafındaki zincirleri çözdü. Ağrıyan bileklerimi ovuştururken, vücudunu hangi uzaylının ele geçirdiğini merak ederek ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Beni sandalyemden kaldırmadı bile.

"Bugün günlerden ne?" Ben sordum. "Salı."

Gülümsedim. "Bugün kafede spagetti ve köfte var."

konuşmadan önce "bilir," diye mırıldandı. "Kapı." Kapı önümüzde kayarak açıldı.

İlk ben çıktım ve hemen ellerimi iki yanıma koydum. Koridora adım attığımda, buranın alacakaranlık kuşağı olduğuna ikna olmuştum. Daha bir saat önce üç adam beni kelepçeli ve zincirli olarak bu odaya taşımak zorunda kalmıştı. Onları, Bay Kas Kafa'yı, Bay Sıcak Nefes'i ve mavi gözlü sürüngeci cam pencerelerin diğer tarafında görebiliyordum. Sanki tuhaf olan benmişim gibi hepsi bana bakıyordu. Ben değişmemiştim. Hâlâ Ivy'ydim. Garip davranan onlardı. Ben göz teması kurana kadar bana baktılar, sonra da bir şeyle meşgulmüş gibi davrandılar.

Koridorun sonuna geldiğimizde Jimmy tekrar, "Kapı," dedi.

Kapı açılıp kontrol odasını görene kadar başka bir bölümünde olduğumuzu fark etmemiştim.

"Çabuk yürü," dedi ama beni acele ettirmedi.

Başımı sallayarak hızlı adımlarla ilerledim ve aşağıya doğru inen metal merdivenlere varana kadar başımı eğdim.

"Kapı. General. Biri içeri," dedi Jimmy ve kapı açıldı ve sonunda nerede olduğumu biliyordum... kafeteryada.

Neyse ki beni takip etmedi. Ve burası normaldi, kimse bakmıyordu, bu yüzden sessizce bir tepsi aldım ve sıraya doğru yürüdüm. Sütü tam tepsiye yerleştirmiştim ki bir çift kısa, güdük el ve sütü aldı.

"Bu Psycho Ivy değilse, millet!"

Aww, ama! Bugün kavga edecek enerjim yoktu! "Yalnızlıktan kurtulmak için kime üflemek zorundasın-"

Cümlesini bitiremeden biri bileğini tuttu ve ikimiz de bu... zeytin tenli ve dalgalı siyah saçlı orta yaşlı kadına baktık.

"Kimsin lan sen-"

Kadın daha sıkı sıkı ve etrafıma bakınıp muhafızları aradım, ama başka tarafa bakıyorlardı...

"Non ho male a nessuno dal 1984...ma posso," dedi ona ve İspanyolca olduğunu tahmin ederdim ama yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa yanılmış olurdum.

"Tercüme." Başka bir kadın arkasından yaklaştı. ", canın yanmadan çeneni kapa cüce."

"Siz iki İtalyan cadalozdan daha fazlası gerekecek-" Dallas, kendisine destek olan iki kadının ona destek olmadığını fark ettiğinde dondu kaldı. Bunun yerine, yemeklerini bir köşede yediler. "Hey."

"İki mi? Tekrar say," dedi ilk kadın, bileğindeki kavrama hiç kıpırdamadan.

Ne zaman ya da nasıl olduğundan emin değildim ama tüm kafeterya sessizliğe bürünmüştü, eğer kaş çatmalar olmasaydı bu yeterince korkutucu olurdu... sayabildiğim kadarıyla en az bir düzine kadından gelen açık uyarı. Uyarı basitti.

ölmek mi istiyorsun?

Şaşırmış bir halde normal tepki veren tek kişiye baktım: Dallas, altına işlemeye hazır görünüyordu. Bu da kadınlar için yeterli olmuş olmalıydı çünkü kolunu bıraktılar.

"Özür dile," dedi ikinci kadın. "Özür dilerim," dedi Dallas bana.

"Peki ya sütü?" diye sordu dalgalı saçlı olan.

Dallas sütü tepsime geri koyarken, "Doğru," diye mırıldandı. Başka bir şey söylemediklerinde, olabildiğince hızlı bir şekilde masasına geri döndü. Sadece o değildi. İtalyan kadınlar da bana kelime etmeden aynı şeyi yaptılar.

Hareket edemiyordum. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Ve görünüşe göre, benim de bir şey yapmama gerek yoktu. Çünkü kimse geçmedi. Bunun yerine, başka insanlar tatlılarını tepsime koyarak tekrar hareket etmeme neden oldu, ancak otomatik pilotta, gözümü bile kırpmadan Tezgâhın arkasındaki kadın bana normalde verdiği kadar çok daha fazla yiyecek verdi. Tepsiyi kaldırıp oturacak bir yer aramak için arkamı döndüğümde

Bu ses aklıma girdi.

İstediğin yere oturabilirsin, Ivy.

Teorimi test etmek için bulabildiğim en dolu masaya doğru yürüdüm ve orada öylece durdum. Bir saniye bile geçmeden ayağa kalktılar, bir ya da iki kişi değil, ... her biri ayağa kalktı.

, pipeti aldım ve yukarı bakmadan önce s t m n içine soktum. Tıpkı muhafızlar gibi onlar da bana baktılar ve bakışlarını benden kaçırdılar.

Ve ben içerken, onlar beni izlerken ben de onları izlerken bir şeyler tıkladı.

Ah...demek g   bu, diye düşündüm.

G  . Etki. İnsanlar şeylerden korkar ve saygı duyardı. Bunu biliyordum.

Ben sadece... hiç deneyimlemedim...

Hayır. Bu bir yalandı. Beni o karanlık hücreye her attıklarında, her  st m  aradıklarında, bir kavgayı kaybetti imde, yargıç beni buraya attı ında, bana verdikleri boktan avukat beni kurtların önüne attı ında ve babam hayatını kaybetti inde bunu ya amıştım.

G   ve etkiyi tecrübe etmiştim. Sadece kendim hiç sahip olmamıştım.

Şimdi yaptım.

Ben de onların korkusuyla rahatladım. Çünkü bu tek anlama geliyordu. Callahanlar gerçekten de herkesin söylediği kadar güçlüydü. Sözümü tutabilirim.

 deyecekler. Yemin ederim, baba.

OceanofPDF.com

BEŞ

"Özgürlüğü hissedene kadar ağırlığın ne olduğunu
bilmiyordu."

~ *Nathaniel Hawthorne*

OceanofPDF.com

IVY

"Bayan O'Davoren."

"Bayan O'Davoren?"

"Hanımefendi?"

"Ha?" Bakışlarımı üstümdeki gökyüzünden indirdim ve takım elbisesiyle siyah Mercedes'in önünde duran, adının Avery Barrow olduğunu söylediği avukata odaklandım.

"Anlıyorum. *Sadece* gökyüzü... ama yıllarca onu pencerelerden ya da tellerden gördükten sonra artık *sadece* gökyüzü gibi görünmüyor mu?"

Cevap vermedim, ellerimi bana geri verdikleri eski kapüşonlu ceketimin ceplerine soktum. Benim için yana doğru bir adım attı ve araba girmem için kapıyı açtı. Gözlerimi kapatmadan önce bir kez daha arkamdaki çitlere baktım, beşe kadar saydım ve tekrar açtım...

Bu bir rüya değil.

"Ne zaman hazır olursan-"

"Hazırım," dedim usulca, arabanın arka koltuğuna kaydım, onun da beni takip etmesini bekliyordum ama ben girer girmez kapı kapandı.

Bunun yerine, sarı saçlı sürücü direksiyona geçerken o da yolcu koltuğuna doğru yürüdü.

"İstedığınız bir şey var mı?" diye sordu ve ben de telefonuyla mesajlaşan avukata baktım.

"Sizinle konuşuyor, Bayan O'Davoren."

Şoföre dönüp baktım, aynada benimle kısa bir süre göz göze geldi ve bekledi. Başımı hayır anlamında sallayarak hapisane binasının önümde küçülmesini izledim.

arka plan... çitler uzayıp gidiyordu. Ancak dört yol ağzına geldiğimizde yolun sonuna geldik ve kendimi gerçekten iyi hissettim...

Avukat telefonda, "Evet, hanımefendi," diye konuştu. "Teşekkür ederim-"

Aniden durdu, belli ki telefonu ve telefonunu tekrar karıştırdı.

"Bayan Callahan mıydı?" Ben sordum.

"Hayır, Bayan Callahan," diye cevap verdi. "Bayan Callahan siz hazır olana kadar aramayacaktır."

Kaşlarımı çatarak yer . "Bilerek mi belirsiz davranmaya çalışıyorsun?" "Hayır. Açıklığa kavuşturmamı istediğiniz bir şey mi var hanımefendi?"

"Ciddi misin? Benden 30 yaş üstünsün. Bana sadece Ivy de. Bu kadar yeter Bayan O'Davoren ya da hanımefendi-"

"Hâlâ ," dedi başını kaldırmadan. "Artık sadece Ivy değilsin."

"Hayır, , Callahan ailesi zengin ve güçlü ve onları üzme istemezsiniz. Ama ben-"

"Onları üzme istemiyor musun?" Sonunda telefonunu bıraktı ve bana baktı. Başını sallamadan önce bir an düşünmüş gibi görünüyordu. "Haklısın. Onları gücendirmek tehlikeli. Ancak ne benim ne de Thomas'ın sana böyle hitap etmesinin nedeni bu değil. Orada birdenbire korunmaya alınmanızın nedeni de bu değil... Bu korku değil, saygıydı."

"Saygı mı?" Dudaklarım eğlence ve şokun karışımıyla yukarı kalktı.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Yedi yıl... Hapiste kaldığın süre bu kadar. Sebep ne olursa olsun, bu kadar genç olman büyük bir trajedi... Eminim hayatındaki pek çok trajediden yalnızca biri. En kötüsünün sizde olduğunu düşünüyorsunuz de, öyle değil. Sizin gibi pek çok insan var. Aldatılan, mağdur edilen, istismar edilen, unutilan, liste uzayıp gidiyor. Neden mi? Çünkü dünya siyah ya da beyaz değildir. Bazen iyilik yapmak için kötülük, kötülük yapmak için de iyilik yapmanız gerekir.

daha da iyisini yaparlar. Callahanlar kendilerini en kötü hale getirdiler. Para, şöhret, güç, kan ve kemik üzerine inşa edildi. Neden mi? Çünkü başka kimse bunu yapamazdı. Ve bunu yaparken, Chicago'nun en varoş mahallesinde, tacizci bir baba ve keş bir anneyle büyüyen bir çocuk, hapisten çıktı, üniversiteye tam bursla gitti ve avukat oldu. Bunu yaparken de kimsenin yüzüne bile bakmadığı başka çocukların cezalarının hafifletilmesine, idamdan kurtulmalarına ve hayatta ikinci bir şans elde etmelerine yardımcı oldu. Yani size sadece Ivy değilsiniz dediğimde, artık bir ailenin parçası olduğunuzu söylüyorum, evet, çoğu hak eden, bazıları tartışmalı birçok insanın canını yaktı ve kesinlikle *çok* daha fazlasına yardım etti.

Eklemek istediğin bir şey var mı Thomas?"

Şoför sadece omuz silkti. "Beni herhangi bir üniversiteye falan göndermediler. Ve bazı şeyler duydum... ama..." Dikiz aynasından tekrar gözlerime baktı. "Çocuklarım için yaptıklarından sonra, bana ihtiyaçları olsa ölürdüm. için."

"Kulağa bir tarikat gibi geliyor. Hayatından vazgeçmen için sana ve ailene göz kulak oluyorlar," diye mırıldandım kendi kendime.

Callahanlar... Ben de bir şeyler duymuştum.

"Bu tanıma göre, Amerika'daki her türlü devlet yardımı da bir tarikattır." Ona surat astım. "Sen kesinlikle bir avukatsın, tamam mı?"

İkisi de benim bariz kaybıma gülümsediler ve başka bir şey söylemediler. Sadece bir saniye olduğunu düşündüğüm bir süre için gözlerimi kapattım. Araba durdu ve Bay Barrow beni tekrar çağırdı.

"Bayan O'Davoren."

Kaşlarımı çattım, tek gözümü açtım.

"Buradayız." Başıyla solunu işaret etti.

Pencereden dışarı baktığımda çok şık bir otelin cam kapılarını gördüm. Oturduğu yerden kalkarak yolcu tarafından dışarı çıktı, Thomas zaten dışarıda duruyordu. Bay Barrow benim arabama gelene kadar kapıyı açmadı.

Yandan. Dışarı adımımı attığımda hissettiğim ilk şey, buz gibi sert bir rüzgârın içime . Kollarımı kendime sararak, valenin önümüzdeki Bentley'in anahtarlarını alıp üç Lamborghini'nin yanına park etmesini izledim.

"Beni takip edin. Kimseyle göz teması kurma," dedi Bay Barrow, kırmızı halıda yürürken ve ben de onun yaptım, ama üzerimizde devasa bir avizenin asılı olduğu krem ve altın rengi mermer lobinin sıcaklığına adım attığımızda, fısıldamaktan kendimi alamadım.

"Burada ne işimiz var?"

Cevap vermedi... Sorularına cevap vermek için çok fazla.

Kendimi beş yıldızlı bir mutfığa girmiş bir fare gibi hissediyordum. Asansöre doğru yürürken insanlar, insanlar değil, vücutlarına kapı tokmağı büyüklüğünde elmaslar takmış insanlar, şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı. Mr. Barrow hiçbir şey söylemedi. Biz asansörü beklerken hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Günaydın." Kapılar açıldığında siyah ve altın rengi giysiler giymiş bir bellboy ödümü kopardı.

"Kaçınca kat?" diye sordu, içeri girdiğimizde beni fark etmemiş gibi davranarak Bay Barrow'a baktı.

"Penthouse," diye yanıtladı ve ona siyah bir kart uzattı; belboy da bu kartı düğmeye basmadan önce okuyucuya okutmak için kullandı.

"Teşekkür ederim, efendim." Komi kartı ona uzattı. Bay Barrow cevap vermedi.

Yolculuk sessiz ve hızlıydı. Lobiden en tepeye birkaç saniyeden daha kısa bir sürede çıktık ve kapılar açıldığında süitin önünde duran siyah takım elbiseli iki adamla yüz yüze geldik.

Önce Bay Barrow indi, sonra da benim için hareket etti.

"Uh... konaklamanızın tadını çıkarın. Troposphere Hotel'i seçtiğiniz için teşekkür ederiz," diye kekeleydi bellboy, kafası karışmıştı ama ben dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkamdan kapattı.

Her ikisi de Asyalı olan korumalar, süitin çift kapısını açmadan önce bana başlarıyla selam .

"Tüm bunlar şaibeli bir şey diye bağıyor." Odaya -hayır, saraya- bakarken nefesim kesildi.

-Şehrin en muhteşem manzarasına sahipti. Her şey altın rengindeydi. Sandalyeler, masa, hatta lamba ayakları bile.

"Vay anasını." Bordo etekli, elmas çivili kemerli ve mavi desenli bluzlu Asyalı bir kadın avludan içeri adım atarken arkamı döndüm. Siyah saçları geriye doğru toplanmıştı. Cildinde tek bir leke bile yoktu, sanki gerçek hayatta fotoşoplanmış gibiydi.

"Otelimin şimdiye kadar aldığı en kötü tepki değil."

"Oteliniz mi?" Tekrar ettim.

"Teşekkür , Avery. sonrasını ben hallederim," dedi ona.

"Sorun değil, Bayan Callahan." Önce ona sonra da bana başını salladı. "Bayan Callahan.

O'Davoren, benim için bir zevkti."

Ben bir şey söyleyemeden odadan çıktı ve ben de ona yetişmeye çalışıyordum. O sırada arabada söylediklerini hatırladım.

"Bayan Callahan?" Başım ona doğru döndü.

"Bir Callahan'a benzemiyor muyum?" diye sordu, tahtı andıran sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atarak zarifçe.

"Hayır... Yani, öyle değil... ugh. Özür dilerim, burada ne aradığımı söyler misiniz? Bayan Callahan'ı göreceğimi sanıyordum... yani yaşlı Bayan Callahan'ı. Ya da... Kaç tane Bayan ya da Bayan Callahan var?"

"Oraya varacağız. Büyükanne gelince." Başını yana eğdi. "Onunla tanışmak için gerçekten uygun olduğunu düşünüyor musun?"

Sesindeki ton keskindi... ve tanıdıktı.

Daha dik durarak adım atmadım. "Evet. Onunla çoktan tanıştım.

."

"Yanlış. Büyükanne seni görmeyi seçti çünkü o böyle iyi biri.
ve bariz kusurlarınızı görmezden geldi."

Nazik kelimesi benim kullanacağım bir kelime değil. " dilerim, ne? Kusur mu? Sırf süslenip püslenmedim diye-

"Yine yanlış," ikinci kez sözümü kesti ve ters ters baktı.

"Şu anda kendini nasıl sunduğun her şey demek... senin için önemli olan tek şey bu. Büyükanne seninle tanıştığında sen hiç . Şimdi ise önemli biri olma yolundasın. Bu da seni tekrar görmeden önce, 1985'teki açlıktan ölmek üzere olan bir genç gibi değil, olması gerektiği gibi görünmen gerektiği anlamına geliyor. Ben bile seni buraya getirmeye cesaret edemedim."

"Üzgünüm, hapishane Bloomingdale's kartıyla gelmiyor!"

"Affedildin, bu yüzden önce bana gönderildin." Ben ona ters ters bakarken bile gülümsedi. "Şimdi, oturur musun, böylece başlayabiliriz?"

"Ayağa kalkacağım."

"Sormuyordum, Ivy."

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" O gülünç Fransız kıyafetlerinden giymiş bir hizmetçi yatak odasından çıktı.

Kadın bana baktı, bekliyordu ve ben de onun dediğini yaptım ve kanepeye .

"Evet, onlara hazır olduğumuzu söyle." Hizmetçiye yönlendirdi.

"Bana adını söyleyecek misin yoksa ben de sana hanımefendi mi diyeceğim?" Masanın üzerindeki meyve kâsesinden elmaya uzanarak sordum.

"Saçmalama." Parmağındaki yüzüğü ayarlayarak gülümsedi.

"Yakında aile olmak üzereyiz. Bana Nari diyebilirsin. Ethan'ın kuzeniyim." "Ethan mı?" Tekrar ettim. "Bu evleneceğim torun mu? ya da her neyse?"

Bana deliymişim gibi baktı ve sonra başını salladı. "Her seferinde bir adım."

Ve bir saniye geçmeden, otellerde olduğunu bile fark etmediğim kapı zili çaldı. Hizmetçi kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak en az bir düzine insanın içeri girmesine izin verdi. Asker gibi geldiler, teftiş için önümüzde durdular.

"İlk üçü tırnaklarınızla, ağdanızla ve yüz bakımınızla ilgilenecek." Başını sallayan üç kadını işaret etti ve onları yönlendirmeye devam etti.

"Tırnaklarının opak krem rengi olmasını istiyorum. Uzunluk eklemeniz gerekecek ama fazla değil, oval şekilli. Ağda ve yüz bakımı için..."

Bana baktı ve ben de ağzından çıkan kelimelerin yarısının ne anlama geldiğinden emin olmadan ona baktım. Sonra elmayı ısırđım... tadının ne kadar güzel olduğuna ve ne kadar hoşuma gittiğine sinirlendim. Sadece lanet bir elmaydı.

"Kaşları dolgun. Onları hafif bir kavisle bu şekilde tutun. Sert ya da güçlü olmasın. Diğer her şey çıkarıldı. Neyse ki cildi çok kötü değil, Tanrı'ya şükür. Yine de lazerli bir yüz bakımı ve pürüzsüzleştirici maskeye ihtiyacı olacak. Herhangi bir yerinde şişlik var mı?"

"Ha?" Ona bakarak dudaklarımı yaladım.

"Şişlikler mi? Sivilce? Sivilce? Herhangi bir bir şey var mı?" diye tekrar sordu. "Zaman kaybetme ve utanma, sadece söyle. Onlar kimse değil."

Tanrım, tam orada duruyorlar. Yine de onlara baktığımda hiç şaşırılmış görünmüyorlardı, sadece bekliyorlardı.

"Ah, çenemin altında kıl dönmesi var-" dedim. Ben söylediğimde çenemi tuttu, yukarı kaldırdı ve başını salladı.

"İlgilenin," dedi kadınlara, onlar da başlarıyla onayladılar. "Başka bir şey var mı?" "Çürükler sayılır mı?"

Gözleri büyüdü. "Nereye?"

"Kaburgalarım ve birkaç bacağım-"

"Tüm vücuduna lazer yapın ve banyosuna da ayran ekleyin," dedi onlara. "Burada olduğu her gün yapılmasını istiyorum ve ayrıca malikanedeki baş hizmetçiye bir mesaj göndererek aynı tedavinin geldi."

"Evet, hanımefendi," diye konuştu içlerinden biri ve Nari başıyla onaylayınca sağa doğru bir adım attılar ve ince, uzun boylu bir kadın tek başına durdu.

"Dişleri-"

"Dişlerim mi?" Elimi ağzıma götürdüm. "Dişçilerden nefret ederim." "Anlayabiliyorum," diye karşılık verdi kaltak ve sonra kadına baktı.

"Beyazlatın ve mükemmellikte yanlış bir şey görmesem de İrlandalılar... yani, mükemmel olmasına ihtiyaçları yok. Dişlerini kusursuz olması için kesmeyin... ama ona yakın olması fena olmaz."

Bu kadın az önce "kes" mi dedi? Ve diş mi? Bu da ne böyle?

Sırada emirlerini bekleyen kısa boylu bir adam vardı. Nari bana

"Kapüşonunu bırak," dedi.

İstedikini yaptıktan sonra ikisinin de yüzünü buruşturmasını izledim. "Ne?" diye sordum. Ellerimi sarı saçlarımda gezdirerek sordum.

"Ciddi olamazsın." Nari derin bir iç çekti. "Saçına ne yapıyorsun?"

"Yıka, kurut, tekrarla... tekrar hapishane-"

"Bunun için bir mazeret değil. En azından bir tarakları olduğuna eminim." Başını salladı ve küçük adama baktı. "Açıkçası, düğümlere ve uzunluğa dikkat etmemiz gerekecek. İlla ekleyecekseniz kesin ve uzatın ama eklememenizi tercih ederim. Ne kadar mucize yaratabilirseniz yaratın ama uzun tutun."

Başıyla onayladı ve iki erkek ve iki kadından oluşan son dört kişinin önünde durması için kenara çekildi.

"Giysiler," dedi Nari bana. "Ayağa kalk." "Bana oturmamı söylemiştin."

Gözlerini dikmiş bekliyordu, ben de . Kalktığımda iki kadın yanıma geldi.
"Siziölçeceğiz hanımefendi," dediler bana. Yüzümü buruşturdum.
ve sadece başımı salladım, kollarımı yukarı ve dışarı kaldırarak işlerini
yapmalarına izin verdim.

"Ayakkabıya ihtiyacı olacak, topukları da en az üç buçuk santim olacak.
Beşten fazla değil."

"Beş mi? Bir kız için zaten uzunum!"

"Ethan 1.80 boyunda." Sanki önemli olan tek şey buymuş gibi söylemişti.

"Peki ya bu ayakkabılarla yürüyemezsem?"

"Sana öğreteceğim. Şimdi devam edebilir miyim?" diye sordu ama devam
etmeden önce cevap vermemi beklemedi. "Ayrıca yatak odası ve banyo
terliklerini de al. Kıyafetler için en az bir ay yetecek kadar. Gerisini
büyükannenin halledeceğinden eminim. Bunları doğrudan malikaneye
gönderin. Burada en az bir haftalık ihtiyacı olacak. Buna gecelikler, iç
çamaşırları ve birkaç elbise de dahil. Şimdi en büyük önceliğimiz Ethan'ın
partisi için elbiseler olacak. Özel dikim istiyorum. Kiminle irtibata geçersen
geç ve Cumartesi günü için onlara ihtiyacımız olduğunu söyle. Sorusu olan
var mı?"

Kimse konuşmadı.

"Harika. Şimdi lütfen onu kurtar." Sandalyesinde arkasına yaslanarak
bana gülümsedi.

"Bu taraftan, hanımefendi." Ağdadan falan sorumlu olan ilk üç kişi beni
banyoya götürürken şöyle dedi.

Merak etmeden duramadım.

Kendimi neye bulaştırmıştım?

Peki bu iş bittikten sonra nasıl görünecektim?

NARI

"Eee?"

İç çekerek kendime bir bardak viski doldurdum.

"Nari."

"Callahan'a uygun biri değil," dedim ona dürüstçe, şehrin ışıklarına bakarak. "Bununla birlikte, kolay lokma değil ve biraz korksa bile fikrini söylemekten çekinmiyor. Ve korksa bile gereken her şeyi yapmaya kararlı. İstedliğini elde ettikten sonra sadık kalacak mı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama o diğer kadınlara benzemiyor, parayla gözü dönmüş. Güzel olduğunu söyleyebilirim, bu da onunla işim bittiğinde muhteşem görüneceğinin kanıtı."

"Bu pek umurumda değil."

"Yalan söylüyorsun," diye mırıldandım, sıvıyı yavaşça yudumlarken. "İster sen farkında ol ya da . Kolunda güzel bir kadın istemeyen hiçbir erkek yoktur. Özellikle de kalıcı olarak onların olacak birini."

"Kayda değer başka bir şey var mı?"

Odaya tekrar baktım. "O..."

"Cümlemenizi bitirecek misiniz yoksa nefesimi tutarak beklemeli miyim?"

Tekrar şehre döndüm ve cevap verdim: "Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok. O

Callahan ismini biliyor. Eminim aile hakkında bir fikri vardır ama bunun dışında olayın ciddiyetini anlamıyor."

"O zaman bunu ona açıkla. Ona bebek gibi davranacak vaktim yok."

"Hayır, yok... ama pek çok şey için zaman bulman gerekecek çünkü o senin karın olacak ve bu da hayatının geri kalanında insanların onun peşinde olacağı anlamına geliyor. Malikanenin ne kadar yalnız olabileceğini hepimiz biliyoruz."

"Kayda değer başka bir şey yok. İyi geceler." Telefonu kapattı.

Telefonu bırakıp içkimi bitirdim ve bardağı yere bıraktım. "Hanımefendi?"

Arkamı döndüğümde kuaförü gördüm. "İşin bitti mi?"

"Gece için yapabileceğim kadarını yaptım. Uyumak istedi. Acı çekiyor," dedi.

"Tamam. Git."

Başını sallayarak diğerlerini odadan dışarı çağırdı.

Odasına girmeden önce hepsinin gitmesini bekledim. Yatağa uzanmış, top gibi kıvrılmış, üzerinde sadece bornozu vardı.

"Fena değil," dedim bacakları, ayak parmakları ve tırnaklarıyla birlikte artık pürüzsüzdü. Yüzündeki maske cildinin nasıl olduğunu görmemi zorlaştırıyordu ama daha iyi olacağından emindim. Saçları bigudilerle toplanmıştı.

"yapılması gerektiğini bilmediğim yerlerime ağda yapıldı," fısıldadı gözlerini tavana dikerek.

"ederim," dedim ona ve yatağın kenarına oturdum.

Başını eğerek, yüzündeki kedi tüyleri olmadan çok daha çarpıcı görünen mavi gözleri bana odaklandı.

"Yani Ethana buraya geldiğim gibi gidersem çirkin olduğumu düşünür."

"Seni hiç düşünmezdi," diye dürüstçe cevap verdim. "Bazı nedenlerden dolayı

Bugünlerde kadınlar, erkeklerin onları doğal halleriyle sevmelerini istiyor... Bu düşünce güzel olsa da, gerçekte bu, hiçbir şey yapmasam bile beni sev anlamına geliyor.

çaba. Neden? Kendinize bakmak için çaba göstermezseniz, kendi bedeniniz bile sizi reddeder ve bozulur, öyleyse neden başka bir insandan bunu talep edesiniz?

olmak mı? Sizin de belirttiğiniz gibi süslenmek, sadece herhangi bir nedenle bunu yapamayan insanlar tarafından olumsuz olarak görülüyor. Kitapları kapaklarına göre değerlendiririz. Restoranları ve otelleri dekorlarına göre değerlendiririz. Yargılıyoruz. Bunu kabul edin ve olduğunuza inandığınız değerle yargılandığınızdan emin olun."

İç geçirerek oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Ve onunla evlenerek çok değerli oldum."

"Bugün senin için neredeyse bir milyon
harcadık." "Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Başımı salladım. "O bir milyon, aile kasasından düşen bir kuruş gibi...
Sana sadece evet, çok değerli olduğunu bilmen için söyledim."

"Ailenizden uzun zamandır nefret ediyorum." Başını öne eğdi.
"Hayatımın her günü hepinizi lanetledim. Hepinizi lanetleyen insanlarla
birlikte büyüdüm. Callahanlar, İrlandalı hırsızlar, katiller..."

"Gangsterler." Onun için bitirdim.

"Demek doğruymuş." Başını salladı. "Yani siz gerçekten uyuşturucu
mu satıyorsunuz?" "Otellerim var," diye tekrarladım hemen.

Ve gözlerini devirdi. "Evet. Evet."

Gülümsedim. "Tıpkı kızım gibisin." "Kızın mı
var?"

Elimdeki yüzüğü görmesi için parmağımı kaldırdım.

"Ama senin adın-"

"Bayan Callahan?" Başımı sallayarak cevap verdim. "Evet. Ben Nari
Callahan, Ethan'ın amcası Neal Callahan'ın evlatlık kızıyım. Annem ben
onunla evlenmiş. Beni yasal olarak kızı yaptı. Bir zamanlar kardeşiyle yemek
için kavga edecek kadar fakir annem, bir Callahan'ın karısı olarak yükseldi,
bu pozisyon için sık sık küçümsendi ve ben de sık sık taciz edildim, tabii ki
sadece arkamızdan. Hiçbiri bunu yüzümüze söylemeye cesaret edemedi. I
Yeterince büyüdüğüm anda ismimden asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum.
Bu aileyle olan tek bağlantımdı. Elbette, büyükannem ve kuzenlerim
beni hep sevecekti. Ancak adımı anda bir daha hiç kimse olamayacağım.
Kocam beni anlıyor."

"Ugh..." İnledi. "Biliyor , bugün beni kraliyet ailesine mensup biriyle
evleniyormuşum gibi göstermeye çalışan üçüncü kişisin."

"Etrafına bak Ivy," dedim ayağa kalkarak. "Sen öylesin. Her zaman duyduğun Callahan ailesi ile şu anda gördüğün aileyi birleştirmeye çalışırken zorlanıyorsan, o zaman bu şekilde düşün. Callahan ailesi Amerikan kraliyet ailesidir. Kralla evleniyorsunuz. Ve kraliçe olabilmek için daha hiç duymadığınız yerlerinize ağda yaptırmanız, aşağı yukarı ve iki kez dürtülmeniz gerekecek. Çılgılık atmak istesenez bile gülümsemeniz ve gökyüzü yanarken bile her şeyin yolunda olduğunu söylemeniz beklenecek... çünkü kraliçeler böyle yapar. Güzelliği zahmetsiz ve korkuyu anlamsız gösterirler."

Kapıya doğru yürürken, "Derin konuşmalar için Callahan el kitabını ne zaman alacağım?" diye sordu. Şimdiye kadar herkes benimle konuştu ve babam sivri dilli olduğumu söylerdi."

"Bu benim düğün hediyem olacak."

O tekrar konuşmadan kapıyı arkamdan kapattığımda parmağımdaki yüzüğe baktım ve kendime şunu hatırlattım...

Kocamı seviyordum.

Ama Nari Callahan ismini asla bırakmadım.

Çatı katından çıkarken iki koruma da bana başıyla selam verdi.

Telefonumu çıkararak asansöre girdim. Cevap vermeden önce sadece bir kez çalması gerekti.

"Ben de birilerinin beni unuttuğunu sanıyordum."

"Ben . Hepimizin bütün gün aylaklık edecek boş vakti yok." "Özür dilerim. Her şeyden önce, yaşadığım stresli hayattan sonra Çok dinlenmenin yanlış bir tarafı yok. İkincisi, artık bir bar ve ızgara sahibi olduğum için dinlenemiyorum bile-ah!" diye bağırdı. "Bir bar ve ızgara sahibiyiz!"

Gülümseyerek başımı salladım. Hiç değişmemişlerdi. "Baba, sen ve annem açılışı ertelemek isteyebilirsiniz. Ethan yakında evleniyor."

"Siz ne zaman bu kadar yaşlandınız? Daha düne kadar motosikletimin arkasına kim binecek diye kavga eden çocuklardınız."

"Motosikletinin arkasına binmelerine izin mi verdin?" Annem ona ters ters baktı.

"Bunun için şimdi kıyamazsın! Yıllar önceydi."

"Gerçekten mi, *daha dün* değil miydi?"

Onları sonsuza kadar bu şekilde dinleyebilirim.

OceanofPDF.com

ALTI

"Her kim büyük ilerlemelerin ve yeni faydaların
insanlara eski yaraları unutturduğuna inanıyorsa
yanılıyor."

~ *Niccolò Machiavelli*

OceanofPDF.com

IVY

"Vay anasını!" Ellerimi ağızıma kapatarak bağırdım, arkamdaki ekiple yüzleşmek için döndüm ve tek söyleyebildiğim "Lanet olsun!" oldu.

"Mucizeler vardır," diye cevap verdi Nari, beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra çantasına uzanıp borç kartlarını çıkardı ve insanlardan birine uzattı. "Visa ve Express adlarını taşıyorlar."

"Şişlik gerçekten indi." Aynaya doğru eğildim, kendimden biraz korkuyordum. Her bir şişlik ve lekenin lazerle yok edilmesi üç gün sürmüştü. Tüm çürükler de gitmişti. Görünüyordum... Nari'ye benziyordum, fiziksel olarak değil ama söylediği gibi zahmetsizce güzeldim. "Saçlarım zıplar!"

"Tamam, şimdi utanç verici olmaya başladın," dedi Nari, ben elimi altın sarısı saçlarımda gezdirirken makbuzları imzalayarak. Saçım için altın kelimesini hiç kullanmamıştım. Ama onlar sihirlerini yaptıktan sonra öyle görünüyordu,

Kafamdan altın akıntıları fişkırıyordu. Çok güzeldim... gerçekten çok güzeldim. "Hadi, gidelim."

"Gitmek mi?" Ona baktım, diğer herkes çoktan gitmişti.

Başını salladı ve giydiğim sarı topuklu ayakkabılarla mükemmel uyum sağlayan sarı bir el çantası uzattı. Her ikisi de renklerin "patlamaları" idi. uzun kollu gri Carmen Marc Valvo Pileli Taraklı Elbise giydim. Hala anlamadığım kelimeler, ama her neyse.

"Beğendiğinize sevindim. Ancak şu anda diğerlerinin nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum. Hadi," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

"Diğer herkes mi?"

"Oteldeki insanlar. Biz brunch yaparken bunu bir yol testi gibi düşün." dedi. Salona adım attığımda, arkamda nöbet tutan iki adam

Üç gündür ilk kez hareket ettim ya da en azından hareket ettiklerini gördüm. İlk kez, Nari asansörü çağırırken yandırmak için... ben.... Asansör çabucak geldi ve aynı bellboy bizi bekliyordu.

"İyi günler." Bize başıyla selam verdi ve bana baktığında kaşları birbirine yaklaştı. Ben arkasında durmak için yürürken bile baktı, bakışları asansör kapılarının yansımada benimkilerle buluştu. Nihayet asansörün zemin katına yaklaştığımızda, aklından geçen her neyse ondan kurtulmuş gibi başını salladı.

İndiğimizde "İyi günler," dedi.

"Bu iyiydi," diye yanıtladı Nari, yanımda durarak. "Üç gün önce getirilen aynı kadın olmanızın mümkün olmadığı sonucuna vardı."

"Test o muydu?"

"Birinci bölüm." Başını salladı ve sonra lobiye baktı. "Bu ikinci bölüm."

Ne demek istediğini anlamadım ve otelin restoranına doğru onu takip ettim. Onun hızına yetişmek ve bileğimi burkmamak için elimden gelenin en iyisini yapmakla o kadar meşguldüm ki, o işaret edene kadar aldığım bakışları fark .

"Buraya ilk geldiğinde insanlar sana bakıyordu çünkü buraya aitmişsin gibi görünmüyordun," dedi ve ben de başımı salladım. "Şimdi erkekler senden etkilendikleri için sana bakıyorlar ve kadınlar da onların dikkatini rahatsız oluyorlar."

Etrafıma bakındım ve erkeklerin kendileriyle ilgilendiğini düşündüklerinde yaptıkları o aptalca bakışlardan daha fazlasını yakaladım. Kızları fark etmedim çünkü bakmıyorlardı ya da göz ucuyla bakıyorlardı. Bu değildi

Sanki herkes durup bana bakıyormuş gibi, ama bakanlar da . Hatta bazıları ona bakıyordu.

"Hoş geldiniz hanımlar," dedi restoranın girişindeki hostes. "Masa için -"

"İki," diye Nari ve kadın başını sallayarak bizi geri götürdü. camdan bir şelalenin yanına oturana kadar.

"Sunucunuz birazdan sizinle ," diyen kadın biz otururken yanımızdan ayrıldı.

"İnsanlar bu otelin sahibi olduğunuzu bilmiyor mu?" Ben sordum.

Bardağı kaldırdı, inceledi, bu bir ipucu olmalıydı ama yine de kibirli görünebilirdi. "Bu oteli geçen yıl açtık. Eminim haberleri yoktur ve benim incelemem daha iyi olur..."

"Ne?" Konuşmayı kestiğinde sordum.

Başını iki yana salladı. "Benim hakkımda konuşmak için burada değiliz. Tebrikler, artık benimle toplum içinde görünecek kadar iyi görünüyorsun. Şimdi eğitimin üzerinde çalışmamız gerekiyor."

. "Lütfen bana salata çatallarını falan öğretmek zorunda kalacağınızı söylemeyin."

"Pek sayılmaz. Salatayı neyle yemek istiyorsan o senin seçimin. Bu çok daha önemli," diyerek elini uzattı ve şaşırtıcı derecede kolay olan muhafızlardan biri ona bir tablet ve bana da bir tane uzattı.

"Aile," dedi ve ekranda bir soy ağacı belirdi. İlk fotoğraf... "Büyükannem, Evelyn Callahan."

Resmin yanında kırklı yaşlarının ortalarında yakışıklı bir genç adamın fotoğrafı vardı.

"Sedric. Büyükbabam. Ethan bebekken öldürüldü. Hiçbirimiz onu tanı mıyorduk ama Evelyn her hafta mezarını ziyaret ederdi," dedi rahatlıkla.

Birlikte çekilmiş fotoğraflarını görünce, "Onu gerçekten seviyordu," diye fısıldadım.

"Evet," dedi hiçbir şey olmamış gibi ve üç adamın olduğu bir sonraki tıkladı. "Sedric ve Evelyn'in üç çocuğu vardı. Neal, benim babam, onların ilk oğlu. Size söylediğim gibi, ben evlat edinildim. Ve annemle babamın daha sonra bir oğulları oldu, Büyükbabam Sedric'in adını vermişler. Şu anda Chicago Cubs'ın ilk atıcısı, babamın övünerek anlatacağı bir şey dinleyecek herkes." "O

çok-"

"Yemek yemek üzereyiz. Sakın seksi ya da sevimli deme. Kusarım," dedi ve kahverengi gözlü başka bir yakışıklı adamın resmini çevirdi.

"Bu Declan Callahan. Sedric ve Evelyn'in oğlu değil, yeğenleri. Ancak anne ve babası vurulduktan sonra onu onlar büyüttü. O da evli." Koyu tenli güzel kadına doğru ilerledi. "Coraline, onların bir de evlatlık kızları var, Helen. O da

Şu anda WaveTree'nin teknoloji müdürü ve ailenin tüm siber güvenliğini sağlıyor. Tony Stark'ı Ironman olmadan düşünün...ve, siyah ve kadın."

"Çok zeki, ukala ve-"

"İş arkadaşlarını çileden çıkararak ama aynı zamanda sevilmemesi zor bir kadın." Başını salladı ve bir sonraki resme geçti. "Küçük erkek kardeşi Darcy, Chicago Bulls'un oyun kurucusu. O ve kardeşim çok yakınlar, tabii ki spora olan sevgilerinden dolayı, ama aynı zamanda rakipler. Görünüşe göre, ailede ve şehirde yalnızca bir numaralı sporcu olabilir."

"İnsanlar onları seviyor olmalı." Şehirde koşarken çekilmiş bir fotoğraflarını görünce sııttım. İkisi de dokuz numaralı formlarıyla çok yakışıklıydı.

"Aynen öyle," dedi.

Yukarı baktım.

"Darcy ve Sedric sadece spor yaparak iyi bir basın oluşturuyorlar. İnsanlar hakkımızda olumsuz bir hikaye duyduktan sonra onları gördüklerinde 'ama onlar çok iyi çocuklar, iyi ailelerden geliyor olmalılar' düşünüyorlar, üstelik her ikisi de iki ırktan ve anne babaları hala mutlu bir evlilik sürdürüyor, insanlar kendilerini iyi hissediyorlar. Onların zihninde ırkçılık öldü, eşitlik geldi ve herkes hayallerini gerçekleştirebilir."

"Sen her tarafıma sıçmaya başlayana kadar kendimi iyi hissetmeye başlamıştım. gökkuşağı." Kaşlarımı çattım. Tanrım, sanki gerçekliği insanın boğazına tıkmak gibi inanılmaz bir yeteneğı vardı.

"Bu aileyi pembe gözlüklerle görmene gerek yok. Her şeyi olduğu gibi görmelisin," diye cevap verdi ve ben de koltuğuma geri yaslandım.

"Her ikisinin de aile imajını önemsedikleri için spor yaptıklarından hiç şüphem yok."

"Ve olursunuz. İkisi de gençken, ailenin başına geçeceğini duyduktan sonra Ethan'a gittiler ve ona her zaman sadık kalacaklarını biliyordu. Görüyorsunuz, insanlar her zaman aileye girmek için çatlaklar . Babamın ilk karısı aileye ihanet etti ve... o gitti."

"O-"

"Sorma, söyleme," diye karşılık verdi. "Herhangi biri onlara tuzak kurabilir. Onlar da aileye ihanet ediyormuş gibi görünebilir. Ethan o zamanlar onlara basitçe, beni iyi gösterin ve bunu yaparken eğlenin demişti. Bir spor oynayın. Hayranları olan, süperstar gibi muamele görebilecekleri ve asla içinde olmamaları gereken bir şeyle ilişkilendirilmeyecekleri bir arena. Babamın otelleri bana miras kaldı. İnsanların beni hayranlıkla izlemesine ihtiyacım yok, sadece saygıya. Helen da aynı. Hepimiz kendi alanlarımızdayız, bu yüzden birbirimizin ayağına basmıyoruz. Bu mutlu bir tesadüf değil, tasarım... Ethan'ın tasarımı."

"Hepiniz size söylediği kariyerleri mi yapıyorsunuz?"

Sanki bu ürkütücü değilmiş gibi başını salladı. "Bizimle birlikte büyüdü. Ailelerimiz meşguldü. Hepimize göz kulak oldu ve biz büyüdükçe, yetişkin olduğumuzda hayatlarımızın nasıl olacağı konusunda daha fazla endişelendikçe, o... o her birimizi kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıyordu. Helen'in bir bilgisayar dehası olduğunu biliyordu ve ona devam etmesini söyledi. Çocukların ilgiden, rekabetten ve spordan hoşlandığını biliyordu. Ben otoriterim. *Otoriter olmayı seviyorum*. Neden patron olmayalım? Garip olduğunu düşünüyorsun ama muhtemelen bu ailedeki tek aile biziz.

Her ay geniş ailesiyle akşam yemeği yiyen ve hiçbir doğum gününü ya da tatili kaçırmayan Amerika."

Böyle söyleyince o kadar da ürkütücü gelmedi.

"Sonunda," dedi ve muhteşem bir çiftin fotoğrafını çevirdi; yeşil gözlü ve kahverengi saçlı bir adam, uzun siyah saçlı ve iri kahverengi gözlü bir kadın. "Ethan'ın ebeveynleri, Liam ve Melody Callahan, önceki kral ve kraliçe... ikisi de öldü."

Donup kaldım. Sadece onlara, fotoğraflarına bakıyordum.

Dergi yayıldı, sahte olup olmadığından emin değildim ama sanki gezegendeki tek iki kişi onlarmış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Melody... tam bir baş belası," diye fısıldadı ve ben de onun tabletindeki fotoğrafa baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Eğer ona elli adım mesafede bir cam tavan varsa, kendiliğinden kırılırdı. Liam'la evlenmeleri çünkü babası İtalyan mafyasının başıydı... ta ki o başa geçene kadar."

"Bekle... Ne?" Fısıldadım ve sonra hapishaneye döndüğümde beni koruyan iki İtalyan kadını hatırladım.

"Bu uzun bir hikâye. , bitirmek için en az dört romana ihtiyacım olurdu," yanıtladı fotoğrafa dokunarak. "Özetlemek gerekirse, evlendiklerinde İrlanda ve İtalyan mafyasını birleştirdiler, bunu yaparken de diğer herkesi ezdiler.

onların yolu. Daha sonra kamusal hayata geçerek vali oldu ve o kadar sevildi ki insanlar onun başkanlığa aday olmasını umdu. Ama Chicago'nun evi olduğunu ve devasa beyaz bir evde yaşamak isterse beyaza boyayacağını söyledi. Bir araba kazasında ani bir kalp krizi sonucu öldü... Kocasını Liam yıkıldı. Ailemizin en karanlık zamanıydı. Bir hafta sonrasını hala hatırlayabiliyorum. Çığlıklarını evin her yerinden duyabilirdiniz ve sonra sessizleşirdi. Uyuyana kadar içerdi... babam ve Declan Amca intihar nöbeti tutuyordu. Cenazesinden sonra onunla neredeyse hiç konuşmadı.

İkizler on sekiz yaşına girdikten bir hafta sonra ölene kadar her gün mezarını ziyaret etti. Ethan on dokuz yaşındaydı."

Ne söyleyeceğimi bilemeden su bardağıma uzandım. Boğazım fena halde acıyordu, çifte baktığımda daha da çok acıyordu.

"Üç çocukları vardı. Wyatt Sedric Callahan, şu anda Boston Medical'da travma cerrahı."

Ben güzellik ailede koştur söylemek istedim ama sonra tekrar, ben dönüştürülmüş nasıl görünce, ben gerçekten genetik olduğuna inanmadım. Her iki durumda da Wyatt yakışıklıydı. Uzun boylu, koyu kahverengi gözlü, kumral saçlı saat beş yönünde gölgesi vardı. Bir bakıma sert ve rahattı. Şimdiye kadar gördüğüm takım elbise giymeyen tek kişiydi. Eğer önlük giymiyorsa, kot pantolon ve kazak giyiyordu.

"İkiz kardeşi Donatella Aviola Callahan."

Annesine çok benziyordu ama yeşil gözleri vardı. Başka bir deyişle, daha da çarpıcı.

"Dur tahmin edeyim, süper model gibi bir şey mi?" Mırıldandım.

"Hayır. Donatella bir roman yazarı," diye cevap verdi ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Bir yazar mı? O mu?"

"Kimse bilmiyor. Takma isimle yazıyor. Herkes onun sadece ailenin prensesi olduğunu düşünüyor ama eserleri oldukça ünlü." Tekrar tıklayarak son fotoğrafa geldi. "Son olarak, müstakbel kocanız Ethan Antonio Giovanni Callahan, İrlanda ve İtalyan mafyasının ve Callahan ailesinin başı."

Hay sikeyim.

Öyle değil. Hayır, sadece demek istedim. Vay . Ona tekrar .

"Evet, bu yüzden onu sona sakladım." Göz kırptı, tableti kapattı ve bir kez daha orada olduğunu unuttuğum gardiyana geri verdi. "Onlara yemeği şimdi getirebileceklerini söyle."

Ne yapıyorsun, Ivy?

Kendimi kaptırmıştım ve dikkatim dağılmıştı.

Nasıl görüldüğü ya da herhangi birinin ne yaptığı önemli değildi.

"Önemli değil," diye fısıldadım. "Bütün bunları onun için yapmıyorum... hiçbiriniz için yapmıyorum. Sadece tek bir sebep için buradayım... babam için... intikam için."

"O zaman doğru yerdesiniz. İntikam konusunda uzmanız. Ama..." dedi sunucu tabakları önümüze koyarken.

"Ama?" O uzaklaştığında tekrarladım.

"Bununla başa çıkabilir misin?"

"Ne?"

"Ivy." Eğildi. "Ethan'la el ele , eline bir sopa alıp sana zarar verenin canını yakacağı anlamına ... O bir Machiavelli öğrencisi.

Onları yavaş yavaş yıkacak ve sonra da yeryüzünden silecektir."

Ben de eğildim. "Sofistike olmayan tavırlarımın insanların beni küçümsemesine neden olduğunu biliyorum. İnsanların benim zayıf olduğumu düşündüklerini de biliyorum ama Nari,

Ben de *Prens*'i okudum. Machiavelli bir keresinde 'Şehrimi ruhumdan çok seviyorum' demişti. Ve bu nedenle hiçbir fedakârlık çok küçük değildir.

Büyükannen sordu

ismimi vermemi istedi. Tamam dedim. Dişlerimi kesmemi ve vücudumdaki kılları söylediniz. Tamam dedim. İrlandalılar için evlilik sonsuza kadardır.

Yani tanımadığım bir adam benim her parçama süresiz olarak sahip olacak ve ben yine de tamam dedim. Nasıl yaptığı umurumda değil... Yeter ki yapsın."

NARI

"O zaman sanırım başka bir şey söylenemez," diyerek suyu dudaklarıma götürdüm ve o da çatalına uzandı. Şelalenin buzlu camından onun ayağa kalkışını, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikleyişini ve çıkışa doğru yürüyüşünü izledim.

Kral duyması gerekeni duymuştu.

OceanofPDF.com

YEDİ

"Bu gece dünya senin, ben de seninim."

~ Melissa de la Cruz

OceanofPDF.com

ETHAN

"Tak tak."

Ona doğru baktım ve gülümsedi, uzun, dar siyah bir elbise giymişti, arkası açıktı, bu da onu benim beğenim için biraz fazla açık hale getiriyordu.

"Cenazeye mi gidiyorsun yoksa lanetliler kraliçesi seçmelerine mi?"
Papyonuma uzanarak sordum.

"Kaba davranıyorsun," dedi dolabıma doğru ilerleyip papyonu elimden alarak. "Ben de buraya kravatını son kez bağlamaya geldim."

"Seni duyan da ağabey kompleksin var sanacak." Ona sııttım, o da gözlerini devirdi ve kravatımı takmak yakamı biraz daha kaldırdı. "Dona, biliyorsun-"

"Evet, ." Bana ve gülümsedi. "Beni unutmayacaksın."

"O değil. Seni tamamen unutacağım. Tıpkı senin papyon bağlamada berbat olduğunu tamamen unuttuğun gibi."

Durakladı ve her zamanki gibi bana küfretmek için ağzını açtı, ama bunu , ağzını kapattı ve dudağını ısırđı. Papyonunu ayakkabı bağcığı bağlar gibi bağladı.

" bakalım, pislik!" Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürürken tersledi.

"Dona."

"Ne?" diye bağırdı.

"Eğer seni unutursam, öldür beni."

Kollarını kavuşturdu. "Yemin et."

"Yemin ederim," dedim tereddüt etmeden ve o da başını sallayarak dışarı çıktı. Bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. Yaptığı dağınıklığı toparlayıp lanet olası papyonu yeniden bağladıktan sonra dolabımdan çıktım ve Toby'nin takım elbise ceketimle beni beklediğini gördüm.

Ona doğru yürürken önce sol kolumu sonra sağ kolumu içine ve aynanın önünde durup kol düğmelerimi ayarladım.

"Nerede bu?" Sordum ve görmem için kadife kutuyu kaldırdı. Elinden alıp kutuyu açtım ve gözyaşı damlasına baktım. pembe altın şeklinde bir yüzük. Yüzükler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama pırlanta yeterince büyüktü. Kutuyu kapatarak cebime geri koydum.

"Misafir odasında," diye bilgi verdi ve ben . "Arkadaşın olarak bir şey söyleyebilir miyim?"

Aynadan ona bakarken kaşlarım kalktı. "Arkadaşım mı?" "Beni affet. Neredeyse her gün yanında duran kişiyi kastetmiştim. yirmi yıl."

"Madem öyle," diye karşılık verdim, alaycılığına dikkat çekerek.

"Çok korkmuş," diye cevap verdi ve ben de dönüp ona baktım. "Ne dediği umurumda değil. Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok ve bu gece ona nişanlın olarak hava atacaksın. Kendin gibi davranma."

"Affedersiniz?"

"Ya da olabildiğince az kendiniz olun."

"Neredeyse yirmi yıldır yanımda durduğun için şu anda kafanı koparmadığımın farkındasın, değil mi?"

Başını salladı. "İşte bu yüzden konuşmaya devam edeceğim. Soğuk, ürkütücü ve tehditkâr görünme eğilimindesin. O düşman değil... aileden biri."

"İşin bitti mi?"

"Hayır, ama sanırım bu gece girebileceğim tek şey bu."

"Demek bir beynin var," dedim kapıya doğru yürürken.

Hâlâ o aklını kullanarak, o da yürüdü, kapıyı açtı ve önce benim çıkmama izin verdi. Dışarı çıktığımda, koridorun sadece birkaç adım ötesinde kapısının önünde duran muhafızları görebiliyordum.

Onlara doğru ilerlerken ürkütücü *ve tehditkâr* diye düşündüm. Bu kelimelerin ikisi de kötü şeyler değildi. Aslında onları tercih ederdim. Ancak bu durum ikisini de pek gerektirmiyordu. Tek sorun, insanların beni nasıl algıladığını değiştiremememdi.

Elimi uzatıp kapıyı çalmamın pek bir anlamı yoktu. Giyinik olduğunu ve buranın benim evim olduğunu bildiğimden, o konuşana kadar bekledim. "İçeri gel."

Kapının tokmağını çevirip içeri girdiğimde onu beklerken görmeyi umuyordum. Ancak, odanın içinde değildi.

"Dışarıda," diye seslendi balkondan.

Sesini takip ederek çift kapıya doğru yöneldim, kapının balkonla birleştiği yerde durdum ve o da sarı saçları omzuna dökülmüş bir şekilde parmaklıklara oturdu. Omuzlarından sarkan ve yırtmacı uyluğunun ortasına kadar uzanan zümrüt rengi bir elbise giymişti.

Pürüzsüz bacaklarından çıplak ayaklarına kadar. Baş ... olması gerektiği gibi.

"Ethan Callahan," dedi, neredeyse fısıltıyla.

"Ivy O'Davoren," diye cevap verdim, çerçeveye yaslanarak. Başını salladı. "Sanırım çok şey biliyorsun." "Bir sabıka kaydı bunu yapacaktır."

"Doğru." Dudağının kenarı yukarı kalktı. "Ama adil değil. Hepinizin bana gösterdiği gibi ben gerçek bir suçlu değilim. Ama hepiniz ... ve ben sizin hakkınızda hiçbir bilgi edinemedim."

"Öncelikle, aileme... bu aileye... suçlu dememeniz akıllıca olacaktır." Başka biri olsaydı yapacağım kadar sert olmamak için elimden geleni yaptım.

"İkincisi, Bayan O'Davoren, benim hakkımda bilgi edinmek için hayatınızın geri kalanına sahipsiniz ama bu geceye ulaşmak için bir fırsatınız var."

"Bu senin partin. Sen ne zaman gelersen o zaman başlar ve ben de geç kalmam," diye karşılık verdi, saçlarını kulağının arkasına tarayarak. "Tabii benimle konuşmak başka?"

"Pek konuşkan biri değilimdir."

"Bu da sizi tuhaf kılıyor... Konuşmayı sevmeyen bir İrlandalıyla hiç karşılaşmadım... özellikle de kendisi hakkında."

Sırıtarak ona "Ben sadece yarı İrlandalıyım" diye hatırlattım.

"Hiç sessiz bir İtalyanla tanıştın mı?" Kaşları havaya kalktı.

Haklıydı. "Pekâlâ. Tuhaf biriyim. Başka bir şey var mı?"

İç geçirdi, korkuluktan atladı ve topuklu ayakkabılarına adım attı. Giyinerek daha dik durdu. "Nasıl görünüyorum? Kuzenin senin için güzel görünmemi sağlamak için çok çaba harcadı."

"Biliyorum. Faturayı aldım."

Bana doğru adım attı, vücutlarımız arasında neredeyse bir boşluk kalana kadar durmadı. "İlk buluşmamızı çok heyecansız hale getiriyorsunuz Bay Callahan."

"Seni gördüğüm anda belinden tutup öpmemi tercih eder miydin?"

Başını sallamadan önce dürüstçe bir an düşündü. "Fazla varsayımçı ve tehditkâr. Ama bu düşüncenin aklından geçtiğini bilmek güzel."

"Siz de oldukça tuhafsiniz Bayan O'Davoren." Hiç de hayal gibi değildi ve normalde çok iyi bir karakter yargıcıydım.

"Nasıl yani?"

"Açıkçası beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun diye merak ediyorum. Bu da anlamsız olurdu çünkü zaten ben varım. Ya da başka bir sebep mi var?"

Neden bu kadar akli başında ve yumuşak başlı davrandığını anlamaya çalışıyorum. Duyduğuma göre büyükannemle ilk tanıştığında onun üzerine atlamaya çalışmışsın."

"O-ugh... o benim hatamdı. Sanırım." Yüzünü buruşturdu ve sonra aniden bir şey hatırlamış gibi başını salladı. "Hayır, kesinlikle seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum! Sadece ve kendimi aptal yerine koymak istemiyorum... zaten yaptığımdan daha fazla."

Gözlerimi ona diktim. "O zaman yapma."

"Oh, teşekkürler, bunu düşünmemiştim." Bana ters ters baktı ve bu sefer benim kaşlarım kalktı. "Özür dilerim. Bana öyle bakman beni daha da geriyor... Sen sadece..."

"Yakışıklı mı?"

"Görünüşe göre ukala!" Gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Ve evet, yakışıklı ama ben ürkütücü diyecektim. Aileniz hakkında çok şey duydum, aile reisi olarak konumunuz hakkında çok şey duydum ama sizin hakkınızda neredeyse hiçbir şey duymadım. Nelerden nefret ediyorsun, nelerden hoşlanıyorsun, neleri seviyorsun-"

"Sadakatsizlikten nefret ederim. Sadakati severim ve severim."

Bana öylece baktı, mavi gözleri o kadar masumca bana bakıyordu ki sarsıcıydı.

"Sen robot musun?"

"Cevaplamaya değer bir sorunuz kaldı mı?" Eğer yoksa, bu gecenin bir an önce bitmesini tercih ederim.

"Yani benden istediğin tek şey bu mu, sadakat?" diye sordu yavaşça, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi. Neden, hiçbir fikrim yoktu.

Ceketimin cebine uzanıp yüzük kutusunu çıkardım. Yüzüğü çıkardım ve elini kaldırmadan önce kutuyu yere bıraktım.

"Ben romantik değilim. senin de söylediğin gibi anti-klimaktik, robotik ve tuhaf gelecek pek çok şey yapacağım ya da söyleyeceğim. Ancak,"-yüzüğü parmağına taktım-"Sana asla yalan söylemeyeceğim, seni terk etmeyeceğim. Seni terk etmeyeceğim."

her zaman sadık ve vefalı ol. Sahip olduğum her şey daima senin olacak. Karşılığında ben de aynısını istiyorum."

"Ne yüzük ama!" Dudaklarına bir gülümseme yayılana kadar baktı. "Eğer bu senin 'romantik olmaman' ise, ne olduğunu merak ediyorum. romantik tarafın gibi. Sadakat gösterebilirim... Bu arada doğum günün olsun." Pembe dudakları hafifçe döndü.

Aynı şekilde odaya geri döndü ve düşünmeden edemedim... eğer bu beni baştan çıkaran o değilse, baştan çıkarıcı tarafı nasıl görünürdü?

"Geliyor musun?"

Kapıyı iterek ona dönüp baktım. "Bunun benim partim olduğu ve bu nedenle geç kalamayacağım konusunda bilgilendirildim."

Dudakları ince bir çizgi yaptı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Evet." Arkamı döndüm ve ona doğru yürüdüm. Ancak o kapıyı açamadan ben kapıyı kapattım ve onu yüzüme doğru döndürüp kapıya sıkıştırdım.

"Bu sadece sinir mi?"

"Ne?" Gözleri benimkileri aradı, muhtemelen benim de onunkileri aradığım kadar. "Avukatımıza demişsin ki, aynen aktarıyorum, 'Eğer hepsi kanlarında boğulduysa yeterince adaletli olmazdı.' Sonra büyükannemle tanıştığında zincirlerinden kurtulmaya çalıştın. Ve o sana bir video gösterdikten hemen sonra aileni aradın. Ertesi sabah benim karım olmayı kabul ettin."

"Ne çalışıyorsun?" dedi sakince, ama mavi gözleri öfkeyle bana bakıyordu. "Ben bir casus muyum? Kafayı mı yedin sen?"

"Sunacak neredeyse hiçbir şeyi olmayan bir kadınla evlenmeyi kabul ettim." Eğildim, yüzlerimiz birbirinden bir santim bile ayrılmıyordu. "Akıl sağlığım sorgulanmalı. Tıpkı senin sadakatinin sorgulanması gerektiği gibi."

"Hayır," diye cevap verdi, beni uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak ben kımıldamadım.

"Baban bir yalancıydı-"

SLAP.

"Yüzüme karşı babama yalancı dersin boğazını keserim!" tehdit etti burnundan nefes alarak.

"Baban-" SLAP.

"Kapa çeneni!"

Yanağım yandı. Ancak bunu görmezden geldim ve üçüncü hatasını yapmadan önce bileğini kavradım.

"Baban-"

"Babam annemi senin babanı sevdiği gibi severdi!" Tersledi ve ben donup kaldım, öylece ona bakıyordum, o kadar sinirlenmişim ki kafasını kırmak istiyordum.

"..." Bileğini sıktım. "ASLA. Benim ailemi seninkilerin seviyesine getir."

"Neden?" Bana karşı ayağa kalktı. "Çünkü onlar zengin, ünlü ve Güçlü mü? Benimki fakir, sıradan ve önemsizken? Fark eder miydi? Benim annem de seninki gibi aniden öldü-"

"Seni uyarıyorum!" Boğazına yapıştım. Ancak o geri adım atmadı. Başını daha yukarı kaldırdı.

"Benim babamın da seninki gibi kalbi kırılmıştı. Onunla birlikte öldü ve sonunda o da ölene kadar bir insan kabuğuyla etrafta dolaşmamı sağladı... en azından babanın kendi şartlarıyla gittiğini biliyorsun."

"YETER!" Onu kapıya çarptım.

Bana ters ters baktı. "Babanızdan bir mesaj alsaydınız ve size annenizi öldüren kişinin düşündüğünüz kişi olmadığını, başka biri olduğunu söyleseydi, bunu sorgular mıydınız? Babam annemi severdi.

ve bana yalan ölmeyi tercih ederdi. O videoyu gördüğüm an bunun gerçek olduğunu biliyordum. Varlığımın her zerresiyle biliyordum. Sadece kabullenemiyordum. İlk başta, çünkü bu yanlış insanlardan nefret etmeme izin verdiği anlamına geliyordu.

Benim de yanlış kişilere güvenmeme izin verdi ve tüm hayatım bu şekilde geçti. mahvoldu! Son yedi yıldır cehennemdeydim çünkü onlara güvenmeme izin vermişti. Çünkü onlar ailemdi. Bunun bir his olduğunu biliyor musun? İnan bana, senin tarafından kapıya çarpılmaktan çok daha fazla acıtıyor."

Boynunu bırakarak bir adım geri çekildim. Derin bir nefes aldı ve sonra makyaj aynasına doğru yürüdü, gözlerinin kenarlarını sildi ve boynunu inceledi.

"Bana güvenmiyorsan, tamam," diye fısıldadı makyajını tazelerken. "Ama beni seçmenizin tek nedeninin büyüyen isyanı durdurmak olduğuna ... yani değersiz değilim. Ve buradayım çünkü Cillian, Elroy, Rory, Shay, babamın eski arkadaşı Michael ve hapishanedeki bir gardiyanın ölmesini istiyorum. Benim listem bu."

Ona ve kendime kızarak boynunu görmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Bu bir daha olmayacak."

"Umurumda değil," diye karşılık verdi. "Benim listem. Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Sadece başımı salladım ve kolumu tutması için kaldırdım. Kollarını birleştirmeden önce bana ters ters baktı.

"Sana ilk seferinde inanmalıydım. Hiç de romantik değilsin."

Kapıyı açtığımda mırıldandı... Toby'nin şaşkın ve aptal suratıyla karşılaştım.

Tam o sırada sözleri aklıma geldi. *"Soğuk, ürkütücü ve tehditkâr görünme eğilimindesin."*

Hiçbir şey gibi görünmedim... Sadece öyleydim. Olmak zorundaydım.

Büyük merdivenlerden inerken kameralar neredeyse kör ediyordu, ikimizin de fotoğrafçıya poz verdiği son basamağa ulaşana kadar ona daha sıkı tutunmaya zorluyordu beni. Kendimi gülümsemeye zorlarken, Nari'nin kraliçelerin çılglık atmak istediklerinde bile gülümsemeleri hakkında söylediklerini hatırladım. Bunu bu kadar çabuk yapmak zorunda kalacağımı kim düşünürdü? Herkesin baktığını, fısıldadığını hissedebiliyordum.

"Ivy, çok güzel görünüyorsun." Fotoğrafçı kenara çekildiğinde bize ilk yaklaşan, şampanya rengi bir elbise giymiş olan büyükannesi Evelyn oldu. Bana sarıldı ve Ethan'ı bırakmam için beni zorladı.

"Teşekkür ederim. Senin huzuruna çıkmaya layık olduğum için çok mutluyum," diye fısıldadım ve ona tekrar sarıldım. Geri çekildiğimizde dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Merhaba alabilir miyim, Büyükanne? Ne de olsa bugün benim doğum günüm." Onun dikkatini bu noktaya çekti ve Evelyn gözlerini devirdi.

"Her zaman ilgi kralı." Yüzünü ona doğru çevirdi.

"Tabii ki, senden öğrendim," diye cevap verdi, yanağını öpmek için eğildi ve geri adım attığında kolumu tekrar koluna doladım. Fark ettim ki Bir kez daha sertleşti ve sonra gevşedi.

"Ben de benden öğrendiğini sanıyordum?" Tanrıça olan Sırada siyahlar giymiş Donatella vardı. "Şovu durduran kişi olmak için çok uğraştım. Ivy, gök gürültümü çaldın."

"Teşekkür ederim Donatella, eminim herkes benimle ilgili yeniliği atlattıktan sonra ilgi odağı olarak hak yeri alacaksın," diye cevap verdim ve gözlerimiz kilitlendi.

Gülmeden önce bana saatlerce gibi gelen ama aslında saniyeler süren bir bakış attı.

"Affedildin. Ethan, onu daha fazla ortaya çıkar ki artık o kadar yeni ve parlak olmasın."

"Not alacağım. Wyatt?" diye sordu ve iki kadın da ona bir bakış attı ve o da konuyu kapatarak beni de yanına alarak ilerledi.

Kuzenleriyle tanıştık, Nari aralarında kırmızı çiçek desenli bir elbiseyle duruyordu.

"Biz buna layık değiliz!" Her ikisi de kadife takım ceket giyen Darcy ve Sedric, başlarını ona doğru eğerek alay ettiler.

"En azından siz biliyorsunuz." Ethan onlara sırttı.

"Bunu bir şaka olarak yaptığımızı biliyorsun ama..." Darcy söylemeye başladı.

"Ama şimdi kendini bok gibi mi hissediyorsun?" Sedric başını sallayarak sözlerini tamamladı. "Evet." Başını salladı, belli ki o da hissediyordu.

"Ben de."

Güldüm. Çok sevimliydiler. "Affet onu. Kendini tutamıyor." Darcy elimi tutup öperek, "unuttum, beni affet," diye karşılık verdi.

"Halüsinasyon gördüğümü sanıyordum, ama işte biz ölümlülerin arasında gerçek bir meleksiniz."

Çok klişe olmasına rağmen sırtımdan kendimi alamadım. "Özür dilerim." Sedric elini kalbinin üzerine koydu. "Ne dedi? Yapamadım. seni gördüğümde patlayan kalbimin sesinden onu duyuyorum."

Darcy gözlerini devirdi ve ben yine güldüm. "Bravo, gururlandım çocuklar."

"İkinizden birinin nişanlıma karşı kullanmak istediği başka bir lafı var mı yoksa tatmin oldunuz mu?" Ethan kaşlarını kaldırarak onları sorguladı.

Ancak Darcy ve Sedric önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

"*Nişanlısı.*"

"Helen, Nari, benden önce kardeşlerinizi alın."

Alt kısmı altınla kaplı, gece mavisi, straplez bir elbise giyen Helen'i fark etmemiştim. Kıvrıkcık kahverengi saçları omuzlarında bitiyordu.

"Artık yetişkin olmalarının amacı, onlar için o endişelenmeme gerek kalmaması." Helen iç çekti ve sonra bana baktı. "Demek o sensin."

"Sanırım öyleyim."

"Ailemize hoş geldin." Bana sarıldı, ki bunun olacağını tahmin etmemiştim. Geri çekildiğinde, "Sana güveniyorum" diye cevap verdi. "Ne için?"

"Ethan'ın aramalara cevap verdiğiinden emin olmak için."

"Helen, İsa'nın kendisi bile beni oturtup sezgisel değerlendirmeler ve bitişik olmayan veri yapıları hakkında konuşmanı dinletemez," diye otomatik olarak cevap veren Ethan, suratını asan Helen ve kaybolmuş olan ben hariç herkesi güldürdü. Ama ben yine de gülümsedim.

Nari ikimizin yanına geldi ve önce Ethan'a baktı. "Ailelerimiz çoktan hediyeler gönderdi. Büyükanne onları size sunacağını söyledi. Herkesin, tüm ailenin bildiğini bildiğinden emin ol."

"Bildiğinden mi?" Dedim ve o da başını salladı.

"Herkesin beklemesinin nedeni Ethan'ın seni aileye resmen tanıtacak olması. Herkesin sana hoş geldin demesi gerekiyor," diye cevap verdi.

"Hoş geldin demeni bekliyorum o zaman." Ona sııttım.

"Neden içimde bir canavar yaratmışım gibi bir his var?" diye mırıldandı bana sarılırken.

Karşılığında bir şey söylemedim.

"Peki ne zaman yemek yiyeceğiz?" Sedric yemek için etrafa bakındı ve Darcy de onu takip etti. Birer birer yanımızdan ayrıldılar ve ben ona döndüm.

"Neden bizi terk etmek için neden arıyorlarmış gibi geliyor?" Kendi kendime mırıldandım.

"Çünkü ." Bana döndü, elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Başkaları için yol açıyorlar. bizi tebrik et. Gülümseyin."

"Gitmedim mi?"

Bir an düşündü. "Düzelteyordum, bana aşıkmiş gibi görünüyorsun."

Yine gülümsememek için kendimi zor tuttum ve "Bu neye ?" diye sordum. "Bu." Bakışları Jessica Rabbit'e benzeyen kırmızı saçlı kıza kaydı.

saçı ve elbisesi, birkaç kişiyle birlikte bize doğru yürüyordu.

"Ethan!" Sesi biraz neşeli geliyordu. "Mutlu yıllar!"

"Teşekkür . Ivy, bu Klarissa Moretti," diyerek bizi tanıştırdı. "Klarissa, nişanlım, Ivy O'Davoren."

"oldum Klarissa, geldiğin için teşekkür ederim," dedim, bunun onu kızdıracağını çok iyi biliyordum.

"Tabii ki. Ethan ve ben çok eskiden tanışıyoruz." Gözleri önce ona sonra da bana kaydı. "Tebrikler. Yeni Bayan Callahan olmak kolay değil."

"Belki bazıları için. Benim için ilk görüşte aşktı." Ona daha fazla eğildim ve çenesi sıkıştı.

"Sen şanslı bir adamsın Ethan. Benim için bir zevk Bayan O'Davoren," diye konuştu yanındaki adamlardan biri ve ardından bir diğeri.

"Sen mutlak bir vizyonsun."

Ve bir başkası.

"Elbisen muhteşem."

Köpekbalıklarının foklarla dolu bir sahilde yaptığı gibi etrafımızda döndüler, aynı anda hem konuşup hem güldüler, sağa sola iltifatlar yağdırdılar.

"Ethan," konuştu Klarissa ve her kimse, insanlar seslerini alçaltarak onun konuşmasına izin verdi, "senin hediyen."

Birinin gelmesi için başıyla işaret etti ve kutu kendisine uzatılırken şampanyasını hizmetçilerden birine uzattı. "Bir saat önce Paris'ten geldi."

"Paris'ten mi? Heyecanlandım."

Ona döndüm, açması için kollarımızın kilidini açtım.

Öne doğru adım atarak sekmeleri çevirdi ve ortaya çıktı...

"I. Napolyon'un bir tabancası," dedi gururla, Ethan yastıklı kutudan çıkarırken.

"La victoire appartient aux plus persévérants," diye mükemmel bir Fransız aksanıyla okudu ve kadın gülümseyerek başını salladı.

"Zafer en azimli olanındır," diye tercüme etti onu kutuya geri koyarken.

"Teşekkür ederim Klarissa, eminim bunun için yer bulacağız," diyerek kutuyu elinden aldım ve ona getiren kişiye döndüm. "Şimdilik uşağa söyle, Ethan'ın çalışma odasına koysun lütfen."

Başını salladı, aldı ve onunla yüzleştiğimde öfkesinin dalgalar halinde hissedebiliyordum ve bu yüzden gülümsedim.

"Kendime engel olamadım. Hediyelere bayılırım ve erken gelenlerin çoğuna göz attım. Hepiniz çok , benim hediyem bunun yanında sönük kalıyor," diye dişlerimin arasından yalan söyledim ve onlar da bunu yuttu... beni dürtmek için elinden geleni yapan baş belası Klarissa ile birlikte.

"Bizimle dalga geçme. Her şeyi alabilen adama ne aldın?" Dürt...dürt. Dürtmek... Her kelime böyle hissettiriyordu.

Hepsi duymak için bekledi, hatta hayranını sırtımdan indirmek için hiçbir şey yapmayan Ethan bile. "Bu biraz utanç verici..." "Oh, Tanrı'ya şükür," diye alkışladı bir adam, içerken. "Bir Callahan arada bir, sadece egolarımız uğruna utanıyoruz." "Sizi uyarmadığımı .

Hemen döneceğim." Uzaklaştım hızlı düşünmeye çalışarak, köşedeki küçük orkestrayı kadar, çünkü zengin insanları bilirsiniz, yönetmene doğru yürüdüm,

ona şarkıyı fısıldıyordum. Bana baktı ve sırtı, bu da benim sırtımama neden oldu.

Teşekkürler, İsa, Meryem ve Yusuf!

Kahyalardan biri mikrofon standını aldı ve kimse ona sormadığı halde lanet merdivene kadar ! Ayakkabımı ona fırlatmak istedim. Ama onun yerine oraya doğru yürüdüm.

"Bayanlar ve baylar..." Zaten sessizdi. "Kutlamayı yapan kişi hediyemi istedi ve ben de birçoğunuz gibi merak ettim... Böyle bir evde yaşayan bir adama ne hediye verebilirim ki?" Dedim ve sağ olsunlar güldüler.

"Nişanlandığımızdan beri..."

Yani pazartesiden beri.

"Babamı sık sık düşünürdüm. Bana Birdy derdi, çünkü pek çok şeyde berbat olsam da ciğerlerimi patlatırcasına şarkı söyleyebilirdim ve bu gece bu şarkıyı sana sunuyorum Ethan. Doğum günün kutlu olsun." Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve babamın yalan söylememesi için dua ettim!

ETHAN

Ne halt sen? Yanımdan ayrıldığında ilk düşündüğüm buydu.

Eğer beni gerçekten utandırırsan, pişman olursun. İkincisiydi.

Sonra şarkı söylemeye başladı... ve ben artık düşünemiyordum. Daha önce ona bir melek, bir güzellik timsali demişlerdi ve ben sadece Nari'nin iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama onu dinledikçe daha da... daha da... daha da büyüldüm. Tüylerimi ürperti, boğazımı kuruttu ve tüm vücudum onun için acıdı... sadece ben değil. Herkes şaşkına dönmüştü. Onlar...biz onun ihtişamı karşısında felç oldular.

Sadece bana bakarken mavi gözlerinin avizenin ışıkları altında parlaması, vücudunun sallanması, çünkü o bile

Söylediği şarkının kendisini alıp götürmesini engelledi ve her hareket ettiğinde gözlerim kalçalarından göğüslerine kadar vücudunun her kıvrımını takip etti. Söylediği her kelimeyle dudakları bile baştan çıkıyordu.

Kalbimi al sözlerini her söylediğinde, sanki *kalbimi* almam için tutuyormuş gibi hissediyordum ve bu yüzden, daha önce hiçbir şekilde halka açık bir sevgi gösterisinde bulunmamış olan ben, türkü sona erdiğinde ona doğru yürüdüm, yanındaki merdivenlere adım attım, kollarımı beline doladım, onu kendime çektim ve onu öptüm... az önce bana bahşettiği tüm tutkuyla. Vücudunun benimkinin içinde eriyişinin ve tadının keyfini çıkarıyordum. daha fazlasını istiyordum... çok daha fazlasını. Giydiği elbise beni daha da sinirlendirdi.

"Bir oda bulun!" Darcy'nin tanıdık sesi beni kendime getirdi.

Sadece dudaklarımız ayrılıyordu, ona baktım ve o da bana ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi, sanki buna kendisi sebep olmamış gibi baktı.

"Ve şimdi hepiniz düğünün neden bu kadar erken olduğunu anladınız." Büyükanmem gülerek ikimizi de kurtardı. "Kalbinizin diğer yarısını bulduğunuz için ikinizi de tebrik ederim," diye ekledi ve alkışladı, bu da diğerlerinin de alkışlamasına neden oldu.

Geri adım atmaya çalıştığını hissettim... ancak gitmesine izin vermedim. Sonunda üçüncü düşüncem aklıma geldi.

Benimkini. Çocukça ve basitti ama bazen tek bir kelime yeterliydi. Ivy O'Davoren *benimdi* ve artık tüm dünya bunu bilecekti.

Neyse ki büyükanmem, Dona ve onun arasında çoğu kişinin gözü üzerimde değildi. Omzumun üzerinden bakan Greyson başını salladı ve ben de onların yanından ayrıldım. Onunla birlikte evin özel bölümüne doğru . Bu tür partiler genellikle başka önemli işlerin halledilmesi gerektiğinde kullanılırdı.

Annemin büyükannem için yaptırdığı Lisandro Castiglione'nin *İkarus'un Kurtuluşu* tablosunun önünde durdum.

yok ettiği bir tablonun yerine koymak için. Uyuyan bir dünyanın üzerinde gece uçan İkarus, resim basitti... ancak amaç da buydu.

Arkasına uzandığımda tarayıcının küçük ışığı parmağımın üzerinden geçerken hareket etti ve tablo kapıyla birlikte sağa kayd. Kapıdan içeri adım attığımda, üçünün de özel odamda beklediğini, kanepemde oturup şarabımı içtiklerini ve Küba sigaralarımı tüttürdüklerini, kendi aralarında güлüşüklerini gördüm.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim beyler," dedim ve ceketimin düğmelerini açarak büyük sandalyeye oturdum. "Eminim hepiniz sizi buraya neden çağırduğımın farkındasınız-"

"Bunu yapmadan önce, bizim adımıza, karını tebrik ederim. *İrlandalı* kadınla iyi iş çıkardın," diyerek sözümü kesen Frank McShane, karşısında oturan ve piposunu oksijen maskesiymiş gibi emen İtalyan adama sırtarak baktı.

"Nişanlısı," diye düzeltti Savino Moretti, Klarissa'nın babası.

Bu durum yaşlı Mahoney'nin güлmesine neden oldu, ayağa kalktı ve yüzümü onlara şöyle dedi: "Şuna bakın çocuklar, kıcı incinmiş, anlamıyor-"

Bardağını kaptığım gibi kafasına indirdim. Cam her yere dağıldı ve kan kafasının arkasından aşağı damladı ve hatta elime bulaştı. Kafasının arkasını tuttu ve lanet olası yerine geri döndü.

"Şimdi dikkatinizi çektim mi?" Onlara baktım... her biri sessizdi. Mahoney başının arkasını tutuyordu. "Eğer bir daha karşımda oturursan, dilini ağzından koparıp kendi kıcına sokarım."

Gözlerim Frank'e kayd. Piposunu yavaşça ağzından çıkardı.

"Bu bilinsin ve iyi bilinsin. Evliliğim beni ne İrlandalı ne de İtalyan ailelere yakınlaştırıyor. Bir *kadının* beni etkilemeye yeteceğini düşünmen canımı acıtıyor Frank ve benim canım yandığında herkesin canının yanması gerekir."

"Özür dilerim-"

"Özrünü sikeyim ve kapa çeneni." Tersledim, sonra Savino'ya döndüm. "Ivy O'Davoren, tüm niyet ve amaçlar için benim karımdır. Bu da demek oluyor ki bana hakaret ettiniz ya da beni tehdit ettiniz. Ya benim sahiplendiğim kadınları bir kenara atacak kadar vefasız olduğuma inanıyorsunuz ya da sahiplendiğim kadının karım olacak kadar uzun süre etrafta olmayacağına inanıyorsunuz. Birisi çok aptalca bir şey yapmadığı sürece bunu mümkün görmüyorum. Çok aptalca bir şey yapmayı mı planlıyorsun Savino?"

"Hayır, efendim-"

"Benim vefasız olduğumu mu söylüyorsun?" "Hayır, ben-"

"O zaman o benim karım ve buna saygı duyacaksın yoksa sonun Mahoney'den çok daha kötü olur." Tekrar Mahoney'e ve boynundan aşağı damlayan kana baktım. "Mahoney, başka bir adamın mobilyası üzerinde kan akıtmanın kaba bir davranış olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim-"

"Özrün umurumda bile değil. Kanepemde kanamayı durdurmanı istiyorum."

Ceketini çıkarıp kanepenin üzerine örtmeden önce bir an düşündü. İşi bittiğinde arkama yaslandım.

"İçeri girdiğimde söylediklerime devam edebilir miyim yoksa bu akşam bana saygısızlık etmek isteyen başka biri var mı?"

Hiçbiri konuşmadı.

"Güzel." Greyson elimi uzatarak bana kâğıtları uzattı, ben de önümüzdeki masaya fırlattım. Sammy'nin ve hiçbirinin tanımadığı iki düzine insanın fotoğrafları vardı.

"Anlamıyorum." Frank fotoğrafları kaldırdı.

"Greyson." Ona seslendiğim anda, çalışma odasının ikinci kapısını açtı ve Toby'nin Sammy'yi içeri getirmesine izin verdi, Sammy'nin bir çizdiği yoktu ama altına sıçmaya hazır görünüyordu. Toby onu sandalyemin yanındaki dizlerinin üzerine itti. "Sammy, amcana ne yaptığını anlat."

Sammy başını eğdi.

"Sammy? Ne yaptın sen?" Frank bastırdı ama çocuk hâlâ konuşmuyordu.

"Frank, konuşurken insanların beni görmezden gelmesinden ne kadar nefret bilirsin," dedim sakince ve Greyson'ın içmem için uzattığı viskiyi aldım.

"Sammy, bu bir oyun değil. Konuş."

Ben içerken Sammy sonunda başını kaldırdı. "Ürünü Fentanyl ile kestim."

"Seni lanet olası amcık," diye küfretti Frank inleyerek, sonra bana baktı. "Efendim, o sadece aptalın teki-"

"Aptal bir çocuk mu? Yirmi yaşında. bir çocuk değil ve eğer aptalsa bu kendi suçundan başka kimsenin suçu değil. Değil mi Sammy?"

"Evet... efendim."

"Gördün mü?" Oturdum, bardağımı yere bıraktım ve tabancamı çıkarıp Frank'e uzattım.

Uzun süre ona baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Kısa yoldan para kazanmak için benim malımı alçalttı. Bunu yaparken geçen ay yaklaşık otuz kişi öldü ve şimdi insanlar bana Annem öldüğünden beri kimsenin sormadığı sorular. Ya sen ya da o."

Cevap verdim ve silahı aldı, ayağa kalktı, Savino'nun etrafından tabii ki ağlamaya başlayan yeğeninin önünde durdu.

"Sana dikkatli olman gerektiğini söylemiştim." Frank başını salladı ve çocuğun kafatasına tuttu.

"Her an olabilir." İçtim, ağzıma bir parça buz kaçtı. "Anneme üzgün olduğumu söyle." Sammy gözlerini sıkıca kapattı ve...Frank tetiği çekti. Sammy irkildi. Ancak ölmediğini anlayınca kafasını kaldırıp silaha bakmakta olan amcasına baktı.

"Ne kadar şanslısın," dedim ve elimi silah için uzattım. Frank silahı çabucak elime geri koydu ve ben de onu avucumun içinde döndürüp ateş ettim. "Amcan o kadar şanslı değil."

"AMCA!" diye bağırarak dizlerinin kalkmaya çalıştı ama Toby onu tuttu. Frank'in bedeni çoktan yere yığılmıştı, kurşun tam gözlerinin arasından girmişti. Silahı tekrar göğsüme dayayarak arkama yaslandım.

Sammy sonunda, "Onu sen öldürdün," diye konuştu.

"Biliyorum. Silahın amacı da buydu. Cesedini mi yoksa küllerini mi göndermemizi istersiniz?" Frank'in cesedinden gözlerini ayıramayan Sammy'ye sordum. "O kadar da kötü bir adam değildi."

"Vücudu," diye fısıldadı.

"Gitmekte özgürsün." Bu da Toby'nin onu hangi sokağın köşesine bırakırlarsa bıraksınlar serbest olduğu anlamına geliyordu. O gidene kadar bekledim.

Mahoney ve Savino'ya dönmeden önce. "görünmüyorum, değil mi?" "Hiç de değil," dedi ikisi de.

Bu coşku karşısında sırtarak daha önemli konulara geçtim.

"Büyükanneimin düğünümde yaklaşık dört yüz kişi istediğini biliyor muydun? Düğün mü?"

Savino kıs kıs güldü. "Bu bir şey değil. Annenle babaninkini görmeliydin. İnsanlar içeri girmeye çalışırken birbirlerine çelme takıyorlardı."

İrlandalılar ve İtalyanlar. İçmeyi ve sevişmeyi biraz fazla iyi biliyorduk... Eğer ilişkilerimiz daha da büyürse küçük bir şehir kiralamamız gerekecekti.

IVY

Sonunda bittiğinde ayaklarım beni öldürüyordu. Misafir odasına girdiğimde ilk yaptığım şey onları çıkarıp kenara fırlatmak oldu. Kapının açılıp kapandığını duyunca arkamı dönmedim ve o da daha fazla yaklaşmadı.

Arkamı döndüğümde Ethan'ı buldum, hâlâ mükemmel bir şekilde giyinmişti, kapıya yaslanmıştı, yeşil gözleri göğüslerimde ve sonunda yüzümde durana kadar vücudumda geziniyordu. Yalan söyleyemezdim. Çok seksiydi. Dergilerde gördüğünüz ve gizlice birlikte bir gece geçirmek isteyeceğiniz türden bir adam. Onun

Omuzları genişti, çene çizgisi o kadar keskindi ki birini kesebileceğinden emindim ama garip bir şekilde, kendimi alamadığım şey dudaklarıydı. Benimkilerin üzerinde harika hissettiriyorlardı... nazik ve tutkulu... umut verici-

Odaklan, Ivy!

"Dik dik bakıyorsun,"

dedim. "Sen de öyle."

Öyleydim, ama istememiştim.

"Ortadan kayboldun ve beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktın."

"Korunmaya ihtiyacınız olduğunu bilmiyordum... Bu geceki herhangi birinin hapishanede tanıştığınız kişiden daha kötü olduğunu sanmıyorum."

Sinir bozucu! Her şeye bir cevabı vardı!

"Öpücüğün beklenmedikti," diye fısıldadım, elleri benimkileri uzaklaştırıp elbisemin fermuarını açtığında arka fermuarıma uzandım.

"Şarkıcılara karşı bir ilgim var... kim bilebilirdi ki?" dedi , elbisemin önünü kaldırırken.

"Peki şimdi mazeretin ne?"

"Mazeretim mi?"

Başımı salladım ve bizden sadece birkaç adım ötedeki dev yatağa baktım. "Kapıyı çalmadan odama girmen, ben sana sormadan elbisemin fermuarını açman."

"Senin odan benim . Burası benim evimde bir misafir odası," dedi geri adım atmadan. "Elbiseye gelince... Zor durumda olduğunuzu düşündüm ve yardım teklif ettim."

"Tercüme edersek... bu işin peşini ve beni alabileceğini umuyordun."

"En kötü sonuç değil."

Sinirlenerek arkamı döndüm ve onunla yüzleştim, bir an için bunu yapmamış olmayı diledim çünkü bana bakışı vücudumu ateşlendirmişti... Yedi yıldır bir erkeği isteyerek hissetmediğim gerçeğine kendimi ikna ettim.

Elbiseyi . Yeşil gözleri gözlerimin içine bakmadan önce her santimetrekaremi inceledi.

"Buradayım," dedim ona. "Güzel ve pürüzsüz... ama henüz beni hak etmedin."

"Kazandın mı?" Kıs kıs güldü.

"Ne yani? Ben hapishaneden geldim ve sen de büyük Ethan Callahan'sın diye, hadi bakalım mı diyeceğim?" Geri ittim. "Bir kontratımız var. Ben Bayan Callahan olmaya uygun bir kadın oldum. Bu yüzden tüm o boktan insanların ve eski kız arkadaşın Klarissa'nın önünde kendimi gösterdim." İnkâr etmesini bekledim ve etmediğinde devam ettim. "Büyüleyiciydim, güzeldim ve seni iyi gösterdim. Ben de seni öptüm. Başka bir şey almadan önce, bazı taleplerimin karşılanması gerekiyor."

"Ölüm listen mi? Benim bir-"

"Michael Deans, Richard Doher, her ikisi de daha önce cezaevinde çalışmış ancak emekli olmuş. Kellyann Heaton nakledildi ve cezaevinde çalışan bir kişi daha

Üçüncü ve sekizinci rotasyon. Mavi gözlü ve küt kesimli. Yeni başladı. Adını bilseydim size söylerdim, ama onu görmemek için elimden geleni yaptım. ..." kapattım, gözlerimi açmadan önce derin bir nefes aldım. "İnsandan çok canavar olanları engellemek için elimden geleni yaptım. Onların incinmesini istiyorum."

"Sadece acı mı?"

"O kadar incindiler ki hiçbir şey onları iyileştiremez," dedim açıkça. "Öylece ölemezler."

Bana dik dik baktı. "Peki ya aileleri?"

Şaka yaptığını sandım ama cevap vermemi bekledi.

"Onların ailelerine karşı bir şeyim yok! Sadece onlara," dedim çabucak.

Uzanıp çenemi tuttu ve tekrar boynuma bakmak için başımı yukarı kaldırdı.

"Sana söyledim, iyiydim."

"Hiç iyi demedin. Umurunda olmadığını söyledin." Kaşlarını çatı.

"Şimdi söylüyorum işte." Ellerini uzaklaştırdım. Bana dokunmasını istemiyordum. "Ve ailem artık bizi bilmeli."

"Birincisi, onlar senin ailen değil, Ivy." Bana hatırlattı ve canımı yaktı. "İkincisi, bırak bu konuda ben endişeleneyim-"

"Birincisi, ne yaparlarsa yapsınlar ya da ne söylerlerse söylesinler aile her zaman ailedir. Onlar hala kan bağımız. İkincisi, burada bulunmamın tek nedeni intikam," diye cevap verdim. "O yüzden ben de sana *güvenmiyorsam* kusura bakma."

"Kimsin sen, Ivy?" diye sordu ve ne kastettiğinden emin . "Tereddüt etmemelisin. İyi geceler."

"Sen kimsin o zaman?" O gitmeden önce seslendim.

"Ethan Antonio Giovanni Callahan, Callahan ailesinin reisi ve müstakbel kocanız."

Ve öylece gitti.

Parmağımdaki taşa baktım. *Müstakbel kocama.*

Benimkini.

OceanofPDF.com

SEKİZ

"Çünkü benim yolumda yatıyor. Yıldızlar,
saklayın ateşlerinizi; Işık görmesin kara ve
derin arzularımı."

~ *William Shakespeare*

OceanofPDF.com

DONATELLA

Kadehimdeki şarabı yudumlarken şöminenin üzerinde asılı duran aile portresine baktım ve deri koltuğa yaslandım.

"Biri gitti, biri kaldı nine," diye fısıldadım bardağı dudaklarıma götürürken.

"Ben olduğumu nereden bildin?" Sandalyenin yanına doğru yürüdü, hâlâ benim gibi elbisesiyle duruyordu.

"Caron's Poivre," diye cevap verdim. Bu parfümü kullanan tek kişi oydu. Kendimi bildim bileli o parfümü kullanırdı. "Ivy ve Ethan iyi anlaşıyorlar. Geriye endişelenmen gereken tek kişi Wyatt kalıyor."

"Peki ya siz, genç bayan?" Bana doğru baktı.

Aslında bu soru beni şaşırtmıştı. "İkimiz de biliyoruz ki erkekler farklı nedenlerle bir kadına ihtiyaç duyarlar. Çoğunlukla hepsi yoğun bir şekilde seilmeyi arzular. Kadınlar onları onaylar ve başkalarına karşı eksiksiz ve yetenekli görünmelerini sağlar."

"Peki ya kadınlar için? Bizim de onaylanmak ve eksiksiz görünmek istediğimizi düşünmüyor musunuz?"

Tekrar içtim. "Elbette var, çaresizce. Ama şunu da biliyorum ki erkeklerin aksine kadınlar da işleyebilir, dünyayı içi boş bir şekilde yönetebilir.

kalp. Sık sık aile ya da hırs arasında seçim yapmak zorunda kaldığımız için, hangisinden vazgeçersek onun acısını sineye çekmeyi öğrendik."

"Annen ikisine de sahip olmanın bir yolunu bulmuş."

"Öyle mi?" Oturan, beyazlar giymiş, benimle aynı zeytin rengi tene ve yüze sahip kadına şöyle bir baktım. "Yaklaştı, herhangi birinden daha yakın

ama sonunda o da başarısız oldu... sadece kimse fark edemedi öldü."

Cevap vermeyince bana baktığını anladım. Ne zaman böyle konuşsam yüzünde o endişeli ifade belirirdi. Bu gece onu görmemeyi tercih ettim.

"Ne istiyorsun, Dona?"

Ne korkunç bir soru. Kıs kıs gülerken dürüstçe cevap verdim, "Her şey. Güç, tanınma, şöhret ve saygı istiyorum. Kraliçe olmak istiyorum, prenses değil Bir odaya girdiğimde herkesin önümde eğilmesini izlemek istiyorum. Yürürken kafalarını bana doğru çeviriyorlar. Hakkımda kitaplar yazılsın istiyorum. Bir üniversite öğrencisinin final sınavının konusu olmak istiyorum. Değişim yaratmak istiyorum, kalıcı bir değişim. Aynı zamanda bir anne ve eş olmak istiyorum... Bana o kadar aşık bir adamla evlenmek istiyorum ki bu onu deliliğin eşiğine getirip tekrar geri dönmesine neden olsun. Benimle aynı seviyede olan, aynı zamanda saygı duyulan ve korkulan, hırslarımın bazen onunkileri gölgede bırakacağını anlayan bir adamla.

Benim ön planımın arka planı olmaya kim dayanabilir? Her şeyi istiyorum Nana ve bunu elde edemediğim her gün içim yanıyormuş gibi hissediyorum. Sanki içimde bir canavar var ve ben ona istediğini verene kadar kalbimi tırmalamaya devam edecek."

"Bu, erkeklerin hırslarıyla doğan kadınların trajedisidir."

Güldüm. Anlamamıştı. "Bu erkeklerin hırsları değil, benim hırslarım. Ve onu elde edeceğim... istediğim her şeyi... ya da denerken öleceğim. Onun gibi pes etmeyeceğim."

Kadehimi resimdeki kadına kaldırdım, gurur mu duyardı yoksa büyükannem kadar endişeli miydi emin değildim ve her iki durumda da umurumda değildi. Ethan ve Wyatt ölümlerinden dolayı hâlâ çok yaralıydılar... ama ben bunu uzun zaman önce gömmüştüm.

"Seni seviyorum, Dona." Ayrılmadan önce başımın üstünü öptü, büyük olasılıkla bana ne söyleyeceğini bilemediği için.

Şarabı bitirip masaya koyduktan sonra kalktım ve tam kapılar tekrar açılırken arkamı döndüm; bu kez karşımda Tobias'tan, yani Toby'den, yani kabul etmese de kardeşimin tek arkadaşından başka kimse .

"Karanlık düşüncelerini onunla paylaşmayı gerçekten bırakmalısın. Senin için endişeleniyor," diye açık yüreklilikle konuştu.

"Benden korkuyor," diye düzelttim.

"Büyükannen çok şey gördü. Korktuğundan hiç şüphem yok-" "Benim ne istediğimden değil, ne istediğimi bilmediği için korkuyor.

Nasıl elde edeceğim," diye onun için açıkladım, gerçi bunu görmeliydi. "Bir gün güce o kadar aç olacağımdan ve sonunda tüm aileye ihanet edeceğimden endişeleniyor."

". "

"Emin olma. Ben bile bazen ne yapacağımı bilmiyorum." Göz kırpıp kapıya doğru yöneldiğimde kolumdan tutup beni geri çekti.

"Evet?" Ela-kahverengi gözlerinin içine baktım.

"Bana herkes gibi davranma." Alay etti. "Seni hepsinden daha iyi tanıyorum. Kardeşlerine olan sevgin, arzularını gölgede bırakan tek şey."

"Ben de seni tanıyorum, Tobias." Uzanıp kahverengi saçlarının gevşek tellerini . "Tam ihtiyacım olan adam olduğunu biliyorum, ama kabul etmiyorum.

Çünkü benim yanımda duracak statüye sahip değilsin. Bunun farkında olduğunu biliyorum.

Kolumu tek sebebi sana izin veriyor olmam. Ve en önemlisi, ikimiz de biliyoruz ki, kardeşlerime olan sevgime güvenmenin tek nedeni, senin de söylediğin gibi, *özlemlerimi gölgede bırakmasıdır*.

Senden seçim yapmanı isteseydim... kardeşin olarak gördüğün adama ihanet etmeni isteseydim, bunu yapacağının acı bir şekilde farkındasın. Sana bunu yaptırdığım için benden nefret ederdin ve kendinden de nefret ederdin çünkü sonrasında bile beni severdin."

Sadece gerçeği söylediğim için bana kaşlarını çatarken tüm vücudu taş gibi oldu.

"Donatella C. Valentino. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi? İtalyanca cesur ve güçlü demek, bana da çok yakışıyor ama sen bunu biliyordun, değil mi? Bu senin adın, Tobias." Kendi arzusunu, kendi hırsını, boyunu aşan bir kadına sahip olma arzusunu dile getirdim.

Öfkelendi, burnu alevlendi, daha sert sıktı. "Sana sonsuza dek aşık olacağıma gerçekten musun? Bunu seninle sonsuza dek yapacağıma?"

"Evet," dedim en ufak bir şüphe duymadan. "Atomlar sonsuz olacak. Güneş doğudan doğacak ve batıdan batacak. Zaman sonsuza dek devam edecek. Ve Tobias Nikolai Valentino beni her zaman sevecek. Benimle birlikte olup olmayacağı tamamen ona bağlı."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun!" Bana dişlerini göstererek alay etti.

"Tıpkı bunun benim değil senin sorunun olduğunu bildiğin gibi ve bunu çözmeni bekleyeceğim. Şimdi ben sinirlenmeden kolumu bırak."

Gözlerindeki bakış çok ateşli, çok öfkeliydi. Eğer , yüzümde bir delik açarlardı.

"Son uyarı."

Beni serbest bıraktığında, "İşte tam da bu yüzden adım hâlâ Donatella Aviola Callahan" diyerek kapıdan çıktım.

OceanofPDF.com

DOKUZ

"Ben bir aziz değilim, eğer bir azizi denemeye devam eden bir g nahk r olarak düşünmüyorsanız."

~ *Nelson Mandela*

OceanofPDF.com

IVY

Banyodan çıkarken, bana yardım etmek için gelen hizmetçiyi görmeyi bekliyordum ama o gitmişti. Onun yerine Ethan yatağımın önünde duruyordu, üzerinde sadece ipek siyah pijama altları vardı, çıplak göğsünü görmeme izin veriyordu, yani muhteşemliğin mükemmel tanımını. Her bir santimi sanki sadece benim aval aval bakmam için mermerden oyulmuşçasına sıkı ve pürüzsüzdü.

Ona doğru yürürken iç çektim. "Söylenmesi gereken her şeyi söylediğimizi sanıyordum-"

"Ivy." Parmağını dudaklığımın üzerine koydu. "Kavga etmeyi bırak."

O tek dokunuş beni felç etti... Hareket edemedim. Hareket etmek istemedim. Güçlü ellerinden biri kıcıımı, diğeri göğsümü kavrarken ağzım ayrıldı ve bedenim eğildi.

Kulağımın üst kısmını ısırmadan önce "Söyle," diye fısıldadı.

Benden ne söylememi istediğini biliyordum ama bir türlü söyleyemiyordum. Onun yerine uzandım ve göğsüne dokundum. parmak uçlarımda gezinirken aynı zamanda beni çok sıcak hissettirdi. Boynumdan aşağı öptü, dili tenimi yalarken sıcaktı, eli beni sıkıyordu... daha yeni tanışmıştık. Tanışmamalıydık... ama lanet olsun ki bunu çok istiyordum. Buna çok ihtiyacım vardı.

"Lütfen..." Kollarına atıldım, kalçalarımın arasındaki ağrı o anda aklımı kurcalayan tek şeydi.

"Söyle," dedi tekrar, başını yukarı kaldırdı, dudakları dudaklarımda üzerinde geziniyordu. "Söylediğin anda... her şeye sahip olabilirsin."

"I..." Ben daha kelimeleri çıkaramadan gitmişti.

"Hanımefendi?"

"Hanımefendi?"

Gözlerimi açtığımda, otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında, kahverengi gözleriyle bana bakan yaşlı bir kadının yüzüne baktım.

"Günaydın hanımefendi." Nazikçe gülümsedi, ben ellerimi saçlarımda gezdirirken geri çekildi.

Nerede olduğumu hatırlamam bir saniyeden az sürdü. Oturduğum oda kesinlikle bir hapisane hücresi olmadığı için zor olmadı.

"Bu sabah ayın var ve normalde aile kahvaltısı atlar, ama sana daha sonrasına kadar yetecek hafif bir şeyler vermem söylendi," dedi ve tepsiyi yatağın üstüne, bacaklarımın üzerine koydu.

Benim için hazırladığı meyve, kraker, su ve portakal suyu dolu kâseye baktım.

"Eğer beğenmezsen mutfığa başka bir şey hazırlatabilirim." Aklım biraz karışmıştı. Güne böyle mi başlıyorlardı? Yatakta kahvaltı mı? Kendi hayatımdan o kadar farklıydı ki bir şey yapamayacak ya da söyleyemeyecek afallamıştım.

"Hanımefendi?"

Meyve suyu suya uzanarak, " değil... ugh... teşekkürler," diye mırıldandım.

Başını salladı ve iki kıyafeti kaldırdığı yatağın önüne doğru yürüdü. İlki gri, kapüşonlu, kollu bir elbiseydi. yaka ve yün bordo bir palto. İkincisi ise uzun dirsek hizasında kolları ve yün gri paltosu olan bordo dantelli bir elbiseydi. Her ikisi de şıklık çılgınlıkları atıyordu. Ancak ben biraz daha kapalı olmayı tercih ediyordum... belki de bu sayede aklımı kahrolası oluklardan uzak tutamadığım için gördüğüm her şeyi kuru kuru becermemi engelleyebilirdi.

"Kırmızı olan," dedim ağzıma birkaç kraker .

"Peki ya ayakkabılarınız?" Zaten yatağın önünde duran üç farklı çifti kaldırdı. Bir an için ne halt yediğimi merak ettim.

Ben birkaç santimden daha az bir mesafede uyurken tüm bunları hazırlayabiliyordu. Hafif bir uykucuydum... ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum.

"Ne istersen seçebilirsin," diye mırıldandım, hâlâ yemek yiyordum. Hepsinin mükemmel bir şekilde eşleşeceğinden ve gün bittiğinde çok acıtacağından emindim.

"Ben duşunu başlatayım," dedi ve banyoya doğru ilerledi.

O içeride kaybolduğunda, uyandığımda olması gerektiği gibi için yatağa geri düştüm. *Aman Tanrım!* Rüyamda onu görüyordum. Ethan'ı. Onu çok az tanıyordum ama yine de onu sikmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Bu senin hatan değil, Ivy! Kendimi rahatlatmaya çalıştım. Benim hatam değildi. Ben o duygusal kızlardan biri değildim. Ethan'ın dikkatini çekmek için takla atmaya hazır olan *Klarissa Moretti* değildim. Bu sadece biyolojiydi. O kadar uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım ki vücudum sadece ilgiye tepki veriyordu... sadece biyoloji. Ethan'la hiçbir ilgisi yoktu.

Ethan mı? Neden sürekli onun adını düşünüyordum? "Ugh." Yastığı başımın üzerine koyarak inledim. Ve ne kadar yumuşak olduğunu görünce ağlamak istedim. Sanki

Birisi bir meleğin kanatlarını alıp yatağın üzerine koymuş... *Ben bunun üzerinde mi uyudum?*

"Hanımefendi, hazır." Dışarı çıktı ve ben de yastığı yanıma koyarak hemen yerime oturdum. Yine de bana farklı bir gözle bakmadı, sadece bekledi.

Tepsiyi kaldırıp kenara koyarak beyaz mermer banyoya girdim. Tepeden tırnağa her şey.

"Saçını yıkamamı ister misin?" diye sordu, beni içeri kadar takip ederek.

"Buradan sonra iyiyim gerçekten. Teşekkür ederim," dedim, sonra çabucak fark ettim ki

ona adını sormadım. Ama eğer oteldeki insanlar gibiyse, çok konuşkan olacağından şüpheliydim. Onun gibi olmak istemedim.

onlar gibi olmak. Sanki herkesten daha iyilermiş gibi kibirli ve güçlüler.

"Senin adın ne?"

"Danielle, hanımefendi-"

"Lütfen bana hanımefendi demeyi bırakın. Garip hissettiriyor." Güldüm ve saçlarımı kulaklarımın arkasına taradım.

Gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Kimse bana Mrs. Callahan."

Ne?

"Hayır. Demek istediğim..." Lanet olası adam. Korkmuş görünüyordu.

"İkisi de olur, merak etme," dedim hızlıca ve o da başını sallayarak banyodan Soyunduktan sonra yansımana bakmak için döndüm ama cam buhardan dolayı çoktan buğulanmıştı. Tezgâhın üzerinde bornozu gördüm... üzerinde yeni baş harflerimin olduğu bornozu. IC, henüz evlenmemiş olmama rağmen.

Duşun altına girmeden önce yüzüğü çıkarıp üzerine yerleştirdim...

Bayan Callahan.

Bayan Callahan olacaktım.

Biliyordum ama bunu duymak...

"Baba, ne yapıyorum ben?" İçimi çektim, başımı mermerin üzerine koydum. Bu soruyu sorduğumda kalbim sızladı... O gitmişti. Bunu o gittiği için yapıyordum. Çünkü bu benim tek seçeneğimdi.

"Peki sekiz yüz mil ötedeki bir hapisane hücrelerinden ne yapabilirsiniz?"

Cillian'ın sesi zihnime sızdı.

Elimi öfkeyle duvara vurarak daha dik bir şekilde ayağa kalktım.

Bu yüzden bunu yapıyorum.

Saçımı ve vücudumu olabildiğince hızlı bir şekilde yıkadıktan sonra duştan çıktığımda Danielle'in bornoz ve yüzükle birlikte benim için bir havlu tuttuğunu gördüm. Şaşırmıştım ama bu kadar dikkatle izlenmeye alışık değildim,

Onu aldım ve kurulandım. Başından sonuna kadar mükemmel göründüğümünden ve koktuğumdan emin olmaya odaklandı.

"İstedığınız başka bir şey var mı?" diye sordu, bana hiçbir şey olmayan bordo bir clutch çanta uzattı ve makyaj için yüzüme bir şey sürdü.

"Danielle, gri ve bordonun bir nedeni var mı?" Yansımama bakarak sordum... Kendimi tanıyamadım... yine. Altın sarısı saçlarıma yumuşak dalgalar bile eklemişti.

"Hayır, Bay Callahan bugün bu renkleri giyiyor," dedi sanki hiçbir şey olmamış gibi, saçlarımı omzuma atarak.

"Beni onunla eşleştirdin mi?"

Tak

tak.

Tak

tak.

Koşarak kapıya gitti ve kapıyı kısmen açtı. "O hazır."

Öyle miyim? Kapı daha geniş açıldığında onu göreceğimi sandım. Ama orada değildi, sadece büyük muhafızlardan biriydi.

"Günaydın hanımefendi. Bay Callahan aşağıda bekliyor," dedi ve dışarı çıkmam için bana doğru ilerledi.

"Teşekkürler," dedim ve dışarı çıktım. Ve asansöre doğru yürürken ilk kez tüm koridorda sadece iki odanın benim ve sanırım onun olduğunu fark ettim.

"Aşağı geliyoruz," diye mikrofona konuştu ve sırtımdan kendimi alamadım. Sanki gizli servisin bir parçası gibiydi.

İndiğimizde büyük merdivene ulaştığımda topuklarım tıkırdadı. Kenarda, koyu gri takım elbisesi, bordo kravatı ve ayakkabılarıyla telefonunu karıştırdığını gördüm ve beklemeye başladım. Sonsuza kadar beklemek zorunda kalabilirdim.

Yanındaki iki adamdan biri dikkatini çekmemiş olsaydı. Yukarı baktı,

Yeşil gözleri sadece benim üzerimdeydi. Telefonunu takım elbisesinin cebine koyarak merdivenlerden yukarı çıktı ve kolunu uzattı.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın," diye cevap verdi. İkimiz de bir şey söylemedik, merdivenlerden inip beyaz bir Bentley'in park edilmiş olduğu ön kapıdan çıktık. Adamlardan birinden anahtarları aldı ve benim için yolcu kapısını açtı. Kırmızı renkli koltukta otururken, yanıma oturmak için etrafımda dolaşmasını izledim.

"Güzel görünüyorsun," dedi motoru çalıştırırken.

"Bunu söylemek için baş başa kalmamızı beklemek zorunda mıydın?" Kollarımı kavuşturdum. "Neden? Arkadaşların yumuşak olduğunu falan mı düşünecek?"

Bana baktı, kaşlarından biri havaya kalktı ve "Kim hala *yandaş* diyor?" diye sordu.

Ciddiyim.

"Ben."

"Ve yine de bana tuhaf diyorsun." Kapıların önünden geçerken başını sallayarak kıs kıs güldü.

"Ben de öyle olmadığımı hiç söylemedim," diye mırıldandım koltuğa yaslanarak. Dikiz aynasından bizi takip eden siyah Range Rover'ı gördüm.

"Katoliksiniz, mi?" diye sordu ancak şimdi... Kilisesine doğru giderken.

"Fark eder mi?"

"Bana doğrudan cevap vermeniz mümkün değil mi?" Kaşlarını çattı. Benimle dalga geçiyordu! "Sen de bana doğrudan cevap veremiyorsun!"

"Cevaplamadığım ne sordun?" Avuç içleri direksiyonun üzerinde kolaylıkla kayıyordu. Serçe parmağındaki altın yüzüğü yakaladım.

"Dün gece sana nereye kaybolduğunu sorduğumda... dikkatimi dağıttın ve cevap vermekten kaçtın."

"Hiç sormadın-"

"Sordum-"

"Ortadan kaybolduğumu söylediniz. Bana nereye gittiğimi hiç sormadınız."

O konuşmayı düşündüm ve gözlerimi devirmek istedim. "Bu imalı bir soruydu."

"Bunlara cevap vermiyorum," dedi kırmızı ışıkta durup caddeye bakarak.

"İyi. Siz gangster misiniz, Bay Callahan?"

Sorduğum anda bana baktı. Gözleri içimi bıçak gibi kesti ama asıl nefesimi kesen dudaklarına yayılan gülümsemeydi. O... çok güzeldi.

"Hatırlat da sana güncel bir sözlük alayım," ve gaza o kadar sert bastı ki, hızlandıkça vücudum geriye doğru sarsıldı.

"Gördün mü, cevap vermiyorsun."

"Evet." Göz ucuyla bana baktı. "Ama sofistike ve ahlaklı bir gangster."

"Ne tür bir ahlaka sahip olabilirsin ki?"

Katedralin önüne geldiğimizde "İncil'e uygun bir ceza" dedi ve tabii ki ailesi için ayrılmış bir yer vardı, oraya kolayca park etti. Emniyet kemerini çıkarmak için kıpırdamadı, sadece kiliseye baktı ve şöyle dedi: "Ceza olarak cana can, göze göz, dişe diş, ele el, ayağa ayak, yanağa yanık, yaraya yara, çürüğe çürük verin."

Kendini çok kurnaz sanıyordu, ben de ona şunu hatırlattım: "Göze göz, dişe diş dendiğini duymuşsunuzdur. Ama ben size diyorum ki, kötü bir insana karşı koymayın. Eğer biri sağ yanağınıza tokat atarsa, siz de öbür yanağınızı ona çevirin. Ve eğer biri sizi dava edip gömleğinizi almak isterse, ceketinizi de verin."

"Ve yine de burada oturuyorsun, bir ikiyüzlü." Kıs kıs güldü.
"Bağışlayıcılığın nerede?"

Her zaman son sözü söylemek zorundaydı. "Ben asla ahlaklı olduğumu söylemedim."

"İma edildi," dedi ve ciddi olmasına rağmen benimle alay hissedebiliyordum.

Omuz silktim. "Görünüşe göre bunlar sayılmıyor."

"Görünüşe göre," diye cevap verdi ve arabadan inip yanıma doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda gözlerimin bacaklarıma kaydığını gördüm, çünkü bacaklarımı açmadan inmek için elimden geleni yaptım. Elini tutarak inmeme yardım etti.

Biraz geç gelmiş olmalıyız çünkü otoparkta sadece biz vardık ve biz derken onu, gölgelerini ve beni kastetmiştim. Bizim için açık tuttukları kapılardan geçtik. Ve geç kalmadığımızı, tam zamanında geldiğimizi fark ettim. Ayin henüz başlamamıştı ama herkes çoktan yerine oturmuştu ve kapılar açıldığında bize dönüp baktılar... bizi bekliyorlardı. Hiç şaşırmamıştı bile, ailesinin geri kalanının oturduğu en ön tarafa doğru yürüyordu. Sıraya girmeden önce kendimi kutsadım, Ethan en uca oturdu, beni büyükannesi Evelyn'le arasına sıkıştırdı, o da bana bakıp onaylarcasına başını salladı. Neyi onayladığından emin değildim. Ama bana uzattığı kitabı aldım.

Oturmamızın üzerinden bir saniye bile geçmeden müzik çaldı ve rahip içeri girerken hepimizin ayağa kalkıp geri dönmesini işaret etti. Bunun yerine, kilisenin diğer tarafında Klarissa'nın kahverengi gözlerinin bana dik dik baktığını gördüm, sadece o değil, birkaç kadın vardı ve Ethan'ın onlardan kaçıyla gerçekten birlikte olduğunu merak ettim.

Herkes şarkı söylerken Evelyn, "Onlara aldırmayın," diye fısıldadı. "Her biri senin oturduğun yerde oturmak için ruhlarını satar. Artık herkes biliyor."

için bir ruh bile yeterli olur muydu? Ethan tekrar otururken bana doğru eğildi ve yumuşak bir sesle, "Yanağını mı çevirmek istersin yoksa liste?"

Ona bakarken gözlerim büyüdü. Bu konuyu açmayı şimdi mi seçti? şimdi mi?

"Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

O bir şeytandı. Lanet olası şeytan. söylememi, burada, kilisede, Tanrı'nın evinde yeniden teyit etmemi istedi.

"Benim listem," diye mırıldandım.

Orospu çocuğu bana sırtımaya cüret etti.

" değil," diye fısıldadı, tekrar ileriye bakarak. "Günahsız olsaydık kiliseye gelmezdik."

OceanofPDF.com

ON

"Hayatım boyunca geldiğim yerin doğasını anladım
ama şimdiye kadar bunun kötü bir şey olabileceğini
hiç düşünmemiştim."

~ *Brenna Yovanoff*

OceanofPDF.com

IVY

Nefesimi verdim ve kilisedeki banyo aynasının önündeki yansıma baktım. Tüm ayin boyunca nefesimi tutmuş, hata yapmadığımdan emin olmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Mesajı gerçekten dinlemedim bile... üstünü çizin, hiç dinlemedim. Nasıl dinleyebilirdim ki? Sırtıma hançer gibi saplanan bakışlar, Ethan'ın kalçasının benimkine sürtünmesi ve büyükannesinin elimi tutması.

"Bunalmış görünüyordun."

Krem rengi bir etek ve siyah bir bluz giymiş olan Klarissa Moretti'yi görünce başımı kaldırdım. Tezgâha doğru yürüdü ve elindeki el çantasını yere bıraktı.

"Ethan'ın hakkını vermeliyim. Kadınlarını nasıl seçeceğini iyi biliyor." Kırmızı rujunu çıkararak gülümsedi. "Bize bak, çok güzelsiniz."

"Ethan'ın çok eşli olduğunu bilmiyordum." Ellerimi yıkarken gülümsedim. "Ama yine de buradaki iki çift elde sadece bir yüzük var, yani... kimin kadını olduğun konusunda yanılıyor olmalısın."

Ters ters baktı ve kaşının oynadığına yemin edebilirdim. Sakinleşerek gülümsemeye zorladı. "Yüzük sende kalsın. Kendi taşıma alabilirim. Günün sonunda onun olabilirsin... ama Callahan ailesinde olduğu gibi işler, onun kadını olmak için yeterince güçlü olmadığını anlayacaktır."

"Ve sen benim ne kadar güçlü olduğumu biliyorsun, nasıl?" Ellerimi kuruladım ve onunla yüzleştim.

Rujunu çantasına geri koydu ve bana döndü. "Haklısın. Affedersiniz. Ben seni tanımıyorum. Ben kendimi tanıyorum. Ethan ve benim ne olduğumuzu biliyorum. Annesi öldüğünde oradaydım. Babası öldüğünde, ben oradaydım. Ve benimle hayal bile edemeyeceğin şekillerde seviştikten sonra, güneş doğana kadar.

bana her zaman sahip olduğu için mutlu olduğunu söyledi. Ailesi hain olan bir kızın, elindeki çantaya bile değmeyeceğini de biliyorum.

O'Davoren... bir avuç insandan başka bir şey değil-"

Elimde değildi. Tam burnuna bir yumruk attım ve kafası sarsılınca boynuna yapıştım, onu duvara fırlattım, karnıma öyle sert bir diz atana kadar sıktım ki bırakıp geri çekildim. Bana tokat atmak için hamle yaptı ama ben bileğini tuttum.

"Bu işin sonu kötü bitmeden durmalıyız." Sıkıca sıkarak ona gülümsedim. "Neredeyse boynunu kırdığım için özür dilerim ama... Klarissa, bir daha karşıma çıkıp Ethan ya da ailem hakkında o sürtük ağzını açarsan, o kadar da nazik olmayacağım."

Kadın ters ters bakarak kolunu geri çekti. "Ya da bunu her Callahan kadınının yapması gerektiği gibi halledebiliriz."

"Peki Callahan olmak hakkında ne biliyorsun?" Donatella koyu lacivert bir pantolon giymiş olarak banyoya girdi ve tezgahın yanına doğru yürüdü. küçük bir losyon şişesi çıkardı. Gözleri camın bize baktı. "Ee, Klarissa? Herhangi bir Callahan ne yapardı?"

"Dona."

"Donatella. Siz aileden değilsiniz. Bana hitap etmek istiyorsan ya Donatella ya da Bayan Callahan diyeceksin." Onu tersledi. "Ve bilginiz olsun, biz Callahan kadınları erkekler için kavga etmeyiz. Zaten sahip olduğumuz bir şey kavga etmek ne büyük bir zaman kaybı. Ancak ben, kız kardeşime zarar veren birinin canını yakmakta bir sakınca görmüyorum." Bir kurt gibi önünde durmak için hareket etti

Donatella çenesini tutmasaydı bir adım geri atacak olan Klarissa. "Sen özel değilsin. Beklediğini biliyordu ve seninle yattıktan sonra bile, babanla yakın olmasına rağmen, yine de

Başka biri. Neden? Çünkü onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Ve eğer bilseydi

Burada onun adına sorun çıkarmaya, onu bu şekilde baltalamaya alışsaydın, sence ne yapardı?"

Donatella çenesini bıraktığında Klarissa gözlerini kapattı ve açtığında gözyaşları irade gücüyle tutuldu.

"zr dilerim. Lütfen, bu konuyu kapatalım."

"Sadece burnumu pudralamak için gelmiştim." Donatella omuz silkerek tekrar kapıya doğru yürüdü. "Ben bir şey görmedim, bu yüzden benden bir şey duyması mümkün değil."

O gittiğinde sadece Klarissa ve ben kalmıştık.

Ve o konuşmadığında ben konuştum.

"zr dilemeyecek misin?" Ona çantamı almak için geri dndğm söyledim.

Sessizlik.

"Sanırım değil." Dışarı çıkarken onu izledim.

"Bir daha olmayacak," dedi kapının hemen dışında durarak. "zr dilerim."

"Hayır, değilsin... ama olacaksın-"

BOOM!

Vücudum tekrar duvara çarptı, patlamanın sıcaklığı ve koridordan banyoya dolan duman... artık kapının gittiğini açıkça görebildiğim koridor... hayır, gitmedi... Klarissa'nın vücudunun üzerinde paramparça oldu...

kalçasında bir tahta parçası. Vücudumu yerden kaldırırken üzerimden doku, kl ve duvar parçaları düştü. Kulaklarıma uzandığımda kanı hissettim ama üzerindeki kıpkırmızı sıvıyı görene kadar inanmadım.

parmak uçlarımda. İçlerindeki çınlama ben yavaşça kapıya doğru ilerleyene kadar durmadı. "...yardım et...bana..." Onun sesini duydum.

Tekrar ona dönerek bana uzanışını izledim. Uzun bir süre ona baktım. Güzelce kırılmış bir Amerikan Kız bebeğine benziyordu.

"Hayır."

ETHAN

"Nerede o?" Donatella kilisenin merdivenlerinden inip bana doğru gelirken ona sordum.

"Kim?" Bilmiyormuş gibi davrandı. Arabamdan inerek önünde durdum, bu da onun gözlerini devirmesine neden oldu. "Kadınlar tuvaletinde Klarissa ile sohbet ediyor."

Lanet , Klarissa. "O ve babası ikisi de aynı," diye mırıldandım kendi kendime, o tekrar konuştuğunda merdivenlere doğru ilerliyordum.

"Bırak o , Ethan. O bir çocuk değil. Ayrıca, ben içeri girdiğimde çoktan iyi bir yumruk yemişti. Daha kötülerıyla uğraşmadığından şüpheliyim-"

BOOM!

İçgüdüsel olarak Dona'yı tuttum, kendime doğru çektim ve başını kollarımla kapatarak yere yatırdım.

"Aman Tanrım!"

"YARDIM EDİN!"

"ATEŞ!"

Etrafımızdaki insanlar çığlık atıyordu ve kısa bir an için çok tanıdık bir duygu hissettim, etrafımızdaki kaos ortaya çıkarken bir deja vu anı yaşadım. Ayağa kalkarak kiliseden çıkan alevlere, tökezleyerek dışarı fırlayan, kaçmaya çalışırken birbirlerine takılan, kendilerini kurtarmak için birbirlerini itip çığnerken umursamayan bedenlere baktım.

"TOBY, ONU EVE GÖTÜR!" Silahımı çekmeden önce Dona'yı işaret ederek arkamdaki adamlara seslendim. Greyson ve diğer üç adamın Gözümün ucuyla, önce onların gitmesi için başını salladı. Onları dışarı itti.

yol açarak, çatlamış zeminlerin üzerindeki molozların arasından geçmem için bana bir yol açtı, cesetler kıpırdamadan öylece yatıyordu.

"Kim çıktı?" Ağzımı dumandan korumak için mendilimi kullanarak sordum. Durdular. "KIM VAR LAN BURADA?"

"Ethan? Uugh."

Molozların arasında dönüp tökezleyen, ayağında tek ayakkabısı olan, saçları darmadağınık, sol kulağından kan gelen, öksüren... Ivy'ydi. Ona doğru koştum, kollarını boynuma dolayarak onu kaldırdım.

"Ben... iyiyim..." Söylemeye çalıştı.

"Konuşma." Mendili ağzının üzerine bıraktım ve çıkışa doğru ilerlerken ona sıkıca tutundum. Neyse ki çok uzak değildi. Sıkıca tutundu, dışarı çıktığımızda başını güneşten çevirdi. Range Rover'lardan birine koşarak onu içeri soktum.

"ETHAN!" Çoktan gitmiş olması gereken Dona, Toby'nin kollarında çırpınıyor, Toby onu kucağına alıp omzuna atana kadar çığlık atıyordu. "NANA! ETHAN! NANA!"

Kiliseye geri döndüğümde gözlerindeki dehşet benimkiyle eşleşti... herkes dışarı çıkmıştı... o hariç. Diyakozla konuşmak için hep geride kalırdı. Lanet olsun! Bütün erkekler içerideydi. Toby çoktan dışarı çıkmıştı. Onu alması için güvenebileceğim başka kimse kalmamıştı. SIKTIR!

"Git." Ivy öksürdü, arka koltukta doğrulup oturdu. "Git... Ben iyiyim."

Öfkeyle dişlerimi sıkarak kapıyı yüzüne kapattım ve sürücü koltuğuna doğru ilerledim, neyse ki Greyson geldi... benim... büyükannemin kıyafetlerini giyen bir kadın, ama kollarındaki yanıklar... beni çevirdi. Sağlık görevlileri tam bana yaklaştıkları sırada geldiler.

Onu aceleyle ambulansa bindirdiler.

"Nefes alıyor!" Kırmızı ve beyaz kapılar onun üzerine kapanmadan önce duyduğum son şeydi.

"Efendim!" Greyson bana doğru koştu.

"Herkes dışarıda mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum.

"Evet, efendim."

Greyson, ben kapıyı açarken adamlarımdan biriyle birlikte ön tarafa ve gözleri yanan kiliseye takılı kalan Ivy ile birlikte arkada oturdu.

"Lanet olası isimleri istiyorum!" Alay ettim. "Onların, ailelerinin.

Herkesin!" "Çoktan , efendim." Genelde büyükannemin arabasını kullanan Lex

Yolcu koltuğu.

Ivy bana döndü, yüzü toz ve kurumuş kanla kaplıydı. Gözlerini kocaman açmış, şok içinde bana . "Bu seninle ilgiliydi."

"Biz." Ona bir kez daha hatırlatarak tersledim. "Bana gangster olup sordun. İşte bu yüzden! İnsanlar bu boku denemesin diye! Ama görünüşe göre bazı insanlar tanımı unutmuş, bu yüzden şimdi benim işim bunu kafalarına yeniden sokmak!"

Kravatımı çıkarıp arkadan konyağı aldım ve ona dönmeden önce kravatımın üzerine döktüm. Kafası karışmış bir halde beni izliyordu. Çenesini hafifçe kavrayarak kulağını görebilmek için başını çevirdim. Elime alıp kulağını sildim ve kanını silerken irkilmesine neden oldum. Hissettiğim öfkeyi bastırmak için elimden geleni yaptım... en azından şimdilik.

Lex, "Sammy Shannon ve birkaç arkadaşı, şu anda şehir dışına doğru gidiyorlar," diye cevap verdi.

Donup kaldım, gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım. "Onlara kim yardım etti?"

"Efendim?"

Islak kravatı alıp çöpe attım. "Bunu kokainin nasıl kesileceğini bile bilmeyen yirmi yaşındaki birkaç gencin yaptığına inanmamı mı istiyorsun?"

Birkaç mil öteden bile lanet dumanı görebiliyordunuz.

"Yardım aldılar. Helen'i ara, gerekirse ülkedeki tüm kameraları hacklesin ve dün geceden bu lanet olası geceye kadar izlerini sürsün. Sabah."

"Evet-"

"KAPA ÇENENİ VE ARA!"

Koltuğumda arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım. Amcasını kaybetmenin onun kalması için yeterli olacağını düşünürdünüz. O lanet dangalağın korkmayacak kadar aptal olduğunu bilmeliydim.

O gidiyor-

Yumruğuma baktım ve benimkinin üzerinde küçük, kazınmış bir el gördüm. Ona bakarak hiçbir şey söylemedi, sadece başını cama yasladı.

"Daha ne kadar var?" Greyson'a daha sakın bir şekilde sordum. "On dakika. Trafik, efendim."

Büyükannemin görüntüsü zihnimde boğazımdaki yumruyu yuttum...

Tanrım, büyükannemi de alamazsın.

"Boston, efendim," dedi Lex ve işin bu seviyeye geldiğini duyduğumda zaten bir şeyler hissetmiş olsam da... bu beni derinden etkiledi.

Bana tableti uzattı ve Sammy ile Finnegan kardeşler arasındaki özel mesajları görmeme izin verdi... tam da onun hayatını kurtardıktan sonra.

"Gerçekten dışarıda mı? Callahan'larla birlikte mi?" "Evet, herkes düğün hakkında konuşuyor."

"Bunu göreceğiz-"

"Benim hakkımdaydı," diye fısıldadı ve omzumun üzerinden okuduğunu fark etmemiştim.

Tableti kapatıp koltuğun üzerine bıraktım.

"Bunu yaptılar... bunu." Uzaklardan gelen dumanı işaret etti. "Benim yüzümden."

anlamıyordu.

"Hayır." Onunla ilgili değildi. "Seninle ilgili değil. Bizimle ilgiliydi."

IVY

"Burada herhangi bir basınç hissediyor musunuz?" diye sordu doktor. parmaklarını boynumda gezdirdi. Ama Ethan'ın yatağımın önünde bir heykel gibi durmasını izledim. Sadece kısmen dinliyor ve çoğunlukla büyükannesinin ameliyattan çıkıp çıkmadığını duymayı bekliyordu. İki saatten biraz fazla bir süredir buradaydık.

Görünüşe göre çok fazla duman solumuşum ve her otuz dakikada bir beni kontrol ettiler, oysa ben tamam diyene kadar saatte bir olması gerekiyordu.

"Bayan Callahan?" diye seslendi ve beni en çok şaşırtan şey buna verdiğim yanıt oldu. "Herhangi bir baskı hissediyor musunuz?"

"Ben iyiyim."

Ethan dişlerini sıktı ve derin bir nefes aldı, bunu ne zaman patlamak istese yaptığını fark etmeye başlamıştım ama kendini sakinleştirdi.

"Tamam, artık temizsin. Ağrısı için bir şeyler vereceğiz-" "İlaç yok," diye araya girdim ve Ethan'ın sonunda yüzüme bakmasına neden oldum. "Ona ilaçları ver-"

"Onları sevmiyorum. Onlara güvenmiyorum. Onları istemiyorum!" Onu tersledim.

"AL ŞU LANET İLAÇLARI!"

"HAYIR!"

İkimiz de birbirimize ters ters baktık.

"Çok kötü yaralanmamışsınız. Çok şanslısın. Tezgâhın üstü iyi ," dedi hızla araya girerek, ama kapı açılana kadar ne Ethan ne de ben başımızı çevirip bakmadık.

"Efendim?"

Koşarak dışarı çıktı ve ben de kalktım, benim için gereksiz yere tuttuğu özel odadan ayrıldım ve Donatella, Helen, Nari, Sedric ve Darcy'nin doktora baktığı özel bir lobiye ulaşana kadar arkasından gittim.

"Bay Callahan." Yaşlı adam Ethan'a başıyla selam verdi. "O nasıl?" diye sordu doğrudan.

"Durumu stabil." Bunu söylediği anda diğer herkes rahatladı. Ethan bile yarım ondalık puan daha iyi görünüyordu. "Ancak sol kolu ve bacağındaki yanıklar onun yaşındaki bir kadın için oldukça ağır. Deri nakli yapılırken çok fazla dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı olacak. Hepiniz onu görmekte özgürsünüz, ancak tüm vücudu hala acı içinde ve ona verebileceğimiz morfin miktarı sınırlı."

Odasına doğru ilk koşan Donatella oldu, onu Darcy izledi.

"Efendim..." İri adam Greyson, onun dikkatini tekrar çekti ve bir şey söylemeyi bitiremeden asansörün kapıları açıldı. Tanıdık açık kahverengi gözleri olan uzun boylu adam kot pantolon ve deri ceket giymiş olarak dışarı çıktı. Kolunu korumalardan birinden kurtararak Ethan'ın önüne doğru yürüdü ve göz göze geldiler.

"Nerede o?"

"Peki ya sen?" Ethan karşılık verdi.

"Kes şu saçmalığı, ETHAN!" diye bağırdı Ethan'ın yüzüne, ama Ethan yerinden kıpırdamadı. "Nana nerede?"

"Bu ailenin bir parçası olmak istemediğini söylemişti Wyatt." Wyatt! Onların kardeşiydi. Onun kardeşiydi. şimdi bunu söylediğine göre, Nari'nin bana gösterdiği fotoğrafı aklıma geldi. Ancak, ikisi de çok daha yakışıklı... *Tanrı aşkına, bu önemli değıl, Ivy!*

"Ethan." Wyatt başını öne eğdi. "Kendi büyükannemi görmek için yalvartacak mısın beni?"

"Doktorlar sadece aile dedi. Tekrar-"

"Lütfen," diye araya girdi ve bunu söylemek için tüm gücünü kullanmış olmalıydı.

Yumruğunu ve çenesini sıktı ve tekrar söyledi. "Lütfen onu görmeme izin ver. Benim için değılse bile, onun için."

"Seni isteyene kadar burada bekleyebilirsin," dedi Ethan, odaya için dönerek.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Wyatt tersledi, yine de hareket etmeye çalıştı ama gardiyan onu geri çekti. Ethan onu görmezden gelerek durdu ve benim de onu takip etmemi bekledi.

"Ben de henüz aileden değılim," diye hatırlattım ona. Çenesi sıkıntıyla yana doğru çatladı. "Beni çağırdığında ben de gideceğim."

Kafamı ısırıp koparmaya hazır görünüyordu ama tuttu ve başını salladı. "Peki."

Odanın içinde kayboluşunu izlerken, koltuklardan birine oturdum.

"Bekleyeceğim! ek ellerini üzerimden." Wyatt kollarını ayırdı. O noktada herhangi biriyle dövüşmeye hazır görünüyordu... sonunda oturmadan önce

karşımdaki sandalyeye oturmuş, ellerini kahverengi saçlarında gezdiriyordu. Ethan'inkinden çok olmasa da daha açık renkliydi. Bana bakarak kaşlarını çattı.

"Bu aileye katılan deli kadın sen misin?" diye sordu. "Sen giden deli adam mısın?"

"Ben deli değilim." Başını salladı ve hastanenin etrafını işaret etti. "Bu hastaneye kaç kez geldiğimizi biliyor musun? Bütün bu sit yüksek profilli insanlar için değil, bizim için tasarlandı. Neden mi? Çünkü bu aile tekrar tekrar kendini öyle bir pisl­için içine sokuyor ki, buradan ya da morgdan kaçış yok. Normal insanlar bu şekilde yaşamaz."

"Evet." Başımı salladım ve yıllar önce benim de nasıl normal olmak istediğimi düşündüm.

" zamanki sadık tapanlara benzemiyorsun," diye mırıldandı, gözlerini bana dikerek.

"Ne?"

"şu aptallar." Greyson'ı ve sanırım Toby'yi işaret etti. de ona bakma zahmetine bile girmedi. "Uğruna lebilecek aptallar Bu ailedeki insanlar sırf-"

"şu salak." Greyson'ı işaret ettim. "Bykanneni bulan ve çok daha kötüsü olmadan önce onu dışarı çıkaran kişi o. Dediğin gibi ona tapmıyorum ama en azından ona aptal deme. O bir kahraman."

Hâlâ kendisine bakmayan Greyson'a baktı, Londra'daki komik şapkalı muhafızlar gibi kalmıştı... sadece komik şapkaları yoktu.

"Greyson, görünüşe göre sana borçluyum."

Greyson bir robot gibi, "*Yüce liderimiz* bize sizi tanımamamızı söyledi, böylece iyiliğinizi koruyabilirsiniz," dedi ve ben güldüm.

Sözümü geri alıyorum! Hayır, kesinlikle Londra Muhafızları gibi değil.

"Hâlâ her zamanki gibi küçüksün." Başını sallayarak kıs kıs güldü. Sonra bana odaklandı. "Eğer takipçilerden biri değilsen, ?"

"Bilmiyor musun?" Bunun zerine kaşlarımı çattım.

"Bunu kişisel algılama." Koltuğuna geri yaslandı. "İrlandalılar, İtalyanlar ya da bu aileyi ilgilendiren herhangi bir konu hakkında konuşmaktan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum."

"Boston'dan geliyorum," dedim ve kaşları şaşkınlıkla bir araya geldi. "Boston, Massachusetts mi?"

"Doğma büyüme," dedim gururla.

Daha fazla soru sormakla, söylediği gibi, bu aileye karışmak istememek arasında kaldığını söyleyebilirim.

"Müstakbel baldızın olarak sana bir sorum var." "Cevap vereceğime söz vermiyorum ama sorabilirsin."

"Ben de normal istiyorum," dedim, böylece ona saldırmaya çalışmadığımı anladı. "Her zaman normal olmak istemişimdir. Annemin balo için saçımı yapmasını istedim. Babamın benimle koridorda yürümesini. Boston Üniversitesi Biyokimya ve Eczacılık Bilimi bölümünden mezun olmak ve hayat kurtaran ilaçlar yaratarak ünlü olmak. Verandalı bir evim olsun, böylece yağmuru izleyebileyim ya da Kar, evcil bir hayvan, büyük olasılıkla bir köpek çünkü babamın kedilere alerjisi vardı. Belki bir Russell terrier?"

"Tüm içinde bir soru var mı?" Gülümsedi. Bu düşüncenin hoşuna emindim.

"Evet." Başımı salladım. "Kurban olduğunuzda ne yaparsınız?" "Ne yaparım?"

"Kurban olduğunuzda ne yaparsınız?" Ona tekrar sordum. "Bu aileye katıldığım için bana deli dediniz. Ama hayatımın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Ama annem öldürüldü. Sonra babam öldürüldü. Sonra bana yalan söylendi, dolandırıldım ve hayatımın yedi yılını kaybettim çünkü tek bir kişi bile arkamı kollamadı. Ne ailem. Ne polis ne de mahkeme. Hiç kimse. Bunu bana ailen yapmadı. Hayat yaptı. Ne yapmam gerekiyor? Karmayı mı bekleyeyim? Adalet için beklemek mi? İki yüz kadın hücremdeydi.

Hepsi normal olmak isteyen ama bir şeyler giden bloklar. Birçoğu kendi elleriyle... çok daha fazlası da başkalarının elleriyle. Callahanlar yerine başka biri, başka bir aile kontrolü ele geçirseydi, sen de o kilisede olurdun. Kimse büyükanne dışarı taşımazdı. O yüzden söyle.

Ben mi? Sen ne yapıyorsun? Çünkü gördüğüm kadarıyla eğer mağdur değilseniz... kurban sizsiniz."

Ayağa kalkarak başını salladı. "İyi uyum sağlayacaksın, Ivy."

"Gidiyor musun?"

"Hastaneyi kontrol edeceğim ve diğer yaralılarından herhangi birinin *kurbanların* yardıma ihtiyacı var. Büyük ihtimalle birkaç saat daha baygın kalacak. Bırakın

en yüce kişi bilir." Asansöre yönelmeden önce hem Greyson'ın hem de Toby'nin omuzlarını okşadı.

Ona haber vermeme gerek yoktu çünkü kapılar kapandığı anda Ethan lobiye doğru yürüdü. Konuşmayı duyduğundan emindim. Etkilenmiş gibi görünmese de, kapalı asansör kapılarına bakarken gözlerinde bir şey vardı.

İçlerinden birine, "Arabayı çağır," diye seslendi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Oturduğum yerden kalkıp önünde durarak sordum. Bakışları bana doğru kaydı. Topuklu ayakkabılarım olmadan onun bakışları altında kendimi çok küçük hissettim.

"Evet. Mağdur olmak için," diye cevap verdi, etrafımda dolanıp asansöre doğru yürürken. Belli ki konuşmamızı dinlemişti. "Git dinlen."

"Callahan ailesinde olduğu gibi, işler sarpa sardığı anda, senin onun kadını olacak kadar güçlü olmadığını anlayacaktır."

Sözleri beni rahatsız etti. O dışarı çıkarken ben de yatağa gidersem onu haklı çıkarmış düşündüm. Ve böylece asansörün geldiğini gösteren ışık yandığında, onun yanında durdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni takip ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin hakkında başkalarından bir şey duymak istemiyorum," dedim asansöre adım atarken. O ve korumaları hiç bana baktılar. "Geliyor musun?"

"Ivy, bu bir oyun değil-"

"Oops!" "Üzgünüm, bir sonrakine yetişmeniz !" diye bağırarak kapıları kapattım.

Güldüm, yüzündeki ifadeyi görmeyi o kadar çok isterdim ki. Muhtemelen daha önce hiç kimse ona bunu yapmamıştı. En alt kata ulaştığımda, gerçekten delirmiş olabileceğimi fark ettim çünkü o zaman gördüm, tam bir kaos.

İnsanlar hâlâ aceleyle içeri alınıyordu ve

Her yerde doktorlar ve hemşireler vardı. Daha birkaç dakika önce aşağı inmiş olan Wyatt bir şekilde çoktan sedyenin üzerinde küçük bir kızın boğazına tüp sokmaya çalışıyordu. Tüpü soktuğunda aşağı atladı ve bir sonraki hastaya doğru koşmadan önce birkaç yöne bağırdı. Kan, hademeler tarafından hızla temizlenmekte olan zemine damlıyordu. Bekleme alanında hala kilise kıyafetlerini giymiş insanlar birbirlerine sıkıca sarılmış oturuyorlardı.

"Bana ve en az bir korumaya haber vermeden hiçbir yere gitme." Ethan yanımda belirdi ve ben ne kadar zamandır orada durduğumu bile fark etmeden sıçradım. Tek bir duygu belirtisi göstermeden lobiye baktı. Nasıl, emin değildim. "Hadi gidelim."

Cam kapılara doğru yürürken arkasından gittim ve yine dikkatim o kadar dağılmıştı ki durduğunu fark etmeden sırtına çarptım. Daha dik durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, saçlarımı kulaklarımın arkasına tararken.

Ön tarafa baktığımda küçük bir çocuk gördüm, belki yedi ya da sekiz yaşlarındaydı, doldurulmuş bir hayvanın koluna ... Ne olduğunu anlayamadım çünkü hayvandan geriye sadece kolu kalmıştı.

"Evet?" Ethan ona sordu.

"Siz Bay Callahan mısınız?" Çocuk kaşlarını çatı.

Ethan başıyla onayladı ve çocuk peluş hayvanın kolunu kaldırıp ona doğru uzattı. "Bu benim kardeşimdi. O artık yok. Annem onu hatırlayacağını söyledi. Onlara kardeşimin bedelini ödetecekmişsin."

"Tony!" Sadece annesi olduğunu tahmin edebildiğim bir kadın ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı. İkimize de baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Özür dilerim-"

"Özür Bayan Bellucci," dedi ve uzanıp doldurulmuş kolu aldı ve çocuğa geri vererek, "Kardeşinizi hatırlamak buna ihtiyacım yok," dedi. Küçük bir çakı çıkarıp kendi avucunu kesti ve ona göstermeden önce kendi kanını akıttı.

"Ben böyle hatırlıyorum."

Kapılara doğru dönerek soğuk havaya adım attık. Sadece Öğleden sonra geç saatlerde, bu yüzden bir yanım dışarının karanlık olmasını bekliyordu. Her yerde basın mensupları ve ambulanslar vardı. Range Rover kimseyi engellemek için hastanenin hemen yanında durdu. Toby kapıyı açık tutarak önce benim içeri girmeme izin verdi. Benim yanıma oturdu.

"Onları alamazsınız," diye konuştu , koltuğuna geri yaslanarak. "Şef Moen, bu kişisel bir mesele. Sana onlardan birini vereceğim... istediğin hikâyeyi uydurabilirsin... radikalizm, satanizm, saf delilik, umurumda değil. Ama sadece birini canlı yakalayacaksınız."

Parmağını dudağına dayamış, pencereden dışarı bakıyordu. Öfke... kana susamışlık dalga dalga yayılıyordu.

"Boston'da," diye yumuşak bir sesle konuştum ve ona bakarken kendimi tutamadım. "Callahanların açgözlü, bencil ve güce aç olduklarını söylediler. Artık kendi halkını umursamayan haydutlar."

"Haklılar," dedi beni şaşırtarak. "Agözlüyüz, benciliz ve güce açlık bizim için ikinci doğa. Benim umurumda olup olmaması önemli değil. Onlar bizim insanlarımız. Ne pahasına olursa olsun bütünün hayatta kalmasını sağlamak benim görevim. Ve ben de öyle yapıyorum. Wyatt kurbanlara yardım etmek istiyor. Ama o hastaneyi genişleten Callahan'ın parası ve hükümet durduğunda o insanlara bakacak olan da Callahan'ın parası. Sonrasında yaşamaya güçleri yetmeyecekse hayatlarını kurtarmanın ne faydası var?"

Herkesin onlara neden bu kadar bağlı olduğunu anlamaya başlıyordum. "Sofistike ve ahlaklı bir gangster."

Ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Aynen öyle."

OceanofPDF.com

ON BİR

"Bir canavar, canavar gibi davranmayı bıraktığında
canavar olmaktan çıkar mı? Başka bir şeye mi
dönüştü?"

~ *Kristin Cashore*

OceanofPDF.com

WYATT

"İyi iş, Dr. Callahan." Ameliyathaneden çıkarken birkaçı omzumu sıvazladı. Şu anda iyileşmeye götürdükleri yaşlı adama baktım.

Şef Shen yanımda buruşuk ellerini yıkarken, "Sizi burada ağırlamak bir zevk Dr. Callahan," dedi. Ne soracağını zaten biliyordum.

"Sadece kısa bir , ama yardımcı olabildiğime sevindim." Kibarca gülümsedim. "Tüm aileniz burada, Dr. Callahan. Burayı seçmenize şaşırdım.

Boston, Chicago'ya karşı."

"Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı," dedim, ellerimi kuruladım ve önlük başlığımı çıkardım.

"Eğer sen-"

"Şimdilik Boston'da mutluyum, teşekkürler." O ve hastanedeki diğer tüm doktorlar beni yanlarına almaya çalışmadan önce oradan ayrıldım ve merdivenlere varana kadar hastanenin eski kısmına doğru sarı kalpleri takip ettim. Beni sadece hastaneye daha fazla para akmasını umdukları için beklediklerini biliyordum. ATM doktoruydum, ne kadar iyi olduğum önemli değildi. İnsanlar hala bana bakıyor, yüzlerce dolar vermemi bekliyorlardı. ya da onlar için hastanenin yeni bir kanadını inşa edin.

Soğuk, tanıdık sokağa adım attığımda soğuk havayı içime çektim ve sigara paketini almak için cebime uzandım. Bir tanesini yaktım, içmedim ama yanımdaki merdivenlere bıraktım... sadece kokusu bile bana Babamı birçok kez aynı sokakta saklanırken yakalamıştım.

Sigara molası. Kaç hastane ziyaretine katlanmak zorunda kaldığımızın sayısını unutmuştum. Ama buraya gelip onunla oturduğumu hep hatırladım.

"Sen de benim deli olduğumu düşünürdün, değil mi baba?" Yumuşak bir sesle sordum. Gökyüzüne baktım, uzaktaki dumanın solan izi hâlâ belirgindi. "Yine de umursadığımı söyleyemem... Huzurum var."

Bu lanet şehre her geldiğimde ciğerlerimin çöktüğünü hissediyordum. Hiç bitmedi. Biz intikam alıyorduk, bir başkası bizim intikamımıza karşı intikam ve tekrar tekrar ve tekrar ta ki anneler çocuklarını gömüyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Bu çember acımasızlık nesilden nesile devam etti. Sadece bitmesini istedim. Bu yüzden kendimi bu işin dışında tuttum. Yapmak zorundaydım.

"Callahan'ların kendilerine lüks bir süit aldığını duydun mu?" Aptalın biri merdivenin hemen altında güldü. "Evet, hepsi burada. Şehirdeki lanet İrlandalıların yarısı burada."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. "Aynen öyle. Onların lanet malikanesinde kimse yok."

Durdum, gökyüzüne baktım. *Gerçekten mi, Tanrım? Neden? Her neyse.* Zaten güvenliği geçmeleri pek mümkün değildi.

"Güvenliği siktir et. Fikrimin içine böyle işemek zorunda değilsin. Lanet olsun." Yan tarafına tükürdü ve güldü. "İşte şimdi konuşmaya başladın! Eminim bazı evlere uğrayabiliriz... Ölülerin bazı eşyalarına bakıyorum. Kendime birkaç güzel saat aldım bile."

Kapının kolunu bırakıp dönerek merdivenlerden aşağı indim, beni duyması ve en azından koşması için dua ettim.

"Hayır, birkaç haç ve alyans aldım ama henüz fazla bir şey yok. Sordum-" Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda mavi önlüklü adama baktım. Çabucak telefonu kapattı. "Ne bakıyorsun lan sen?"

Cevap vermedim. Bakışlarım bileğindeki saate kaydı.

Ona baktı. "Bir hediye."

Bu iğrenç şey.

"Yapacak işlerim var," dedi ve arkasını dönüp gitmek için kapıyı açmaya çalıştı. Tüylü saçlarından tutarak onu geri çektim ve kapının hemen yanındaki tuğla duvara çarptım.

"Ölüler artık hediye mi veriyor?" Kafatasını kırmızı duvara defalarca vurmadan önce cevap vermesini beklemeden sordum, ta ki kafatası çökene kadar, kan yüzüme sıçrayana kadar, bedeni ölü bir ağırlık olana kadar, kendimi daha iyi hissedene kadar. Sonra düşmesine izin verdim.

Üzerine eğilerek kilitli olan telefonunu aldım ama teknoloji için Tanrı'ya şükürler olsun. Elini kaldırarak başparmağını okuyucunun üzerine koydum. Kilidi açtım, aradığı son numarayı tekrar aradım.

"Mark? Ne cüretle yüzüme kapatırsın, seni kaltak!" diye bağırdı bir kadın, öyle yüksek sesle bağırdı ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. O salağı öldürdüğüme neredeyse pişman olacaktım. Bu kadının ona zaten cehennemi yaşattığından emindim.

"Mark artık telefona gelemiyor," dedim telefona doğru, yaptığım dağınıklığa bakarak.

"Sen de kimsin lan?"

"Tatlım, sonunun arkadaşın gibi olmasını istemiyorsan ölü insanlardan çalmayı bırakmanı ve kendine çeki düzen vermeni öneririm." Telefonu kapattım ve tekrar göğsüne fırlattım.

Chicago her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmıştır.

OceanofPDF.com

ON İKİ

"Kanayan karanlık tarafını görüyorum. Kızgın kalbini hissediyorum. Yasak yerleri açığa çıkarıyor.

Daha canavar ama canlı..."

~ *Statik-X*

OceanofPDF.com

ETHAN

Ceketimi ve yeleğimi çıkarıp Ivy'ye uzattım. Olanlara o kadar dalmıştı ki itiraz bile etmedi. Çenemin yan tarafını ovuşturarak derin bir nefes aldım ve önümdeki çimlerde diz çökmüş üç aptala doğru döndüm.

Ellerim titredi.

"Ailemin Pazar günleri öldürmeye karşı bir kuralı olduğunu biliyor musunuz?" Rüzgâr içimizden onlara sordum ve altın muştaları ellerime geçirdim. "Kurallara uyma konusunda çok titizimdir. O yüzden hiç çıñnemedim... ta ki bugüne kadar."

Yumruğum ilkinin, en yaşlı olanın yüzünün yan tarafına çarptı. Yere düşmeden önce yakasına yapıştım ve tekrar vurdum.

"SENI BOK PARÇASI!" Yumruğum yüzüne defalarca vurup etini parçalayınca bağırdım. Devam etmemek için tüm gücümü harcadım. Elimi geri çektiğimde üzerinden koyu kan damlıyordu. Onu bıraktım ve yere yığıldı. Uzanarak yanağımdaki kanı sildim... ya da belki de daha fazla yayıyordum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak döndüm. Hiçbiri konuşmadı. Ağızları bantlıyken de konuşamıyorlardı.

Diz çökerek elimi yanımdaki adamın yüzüne koydum. "Gerçekten kolay ölecek bir adam gibi mi görünüyorum?"

Bana ters ters baktı.

"Bu bakışı sevmedim." Kaşlarımı çatarak bıçağımlı çıkardım ve tam gözüne sapladım.

"MIGHJ! MEH!" diye bağırdı banda karşı, acı içinde kıvranan bir solucan gibi.

"Çok daha iyi." Tekrar geri adım attım. "Hepiniz çelik gibi taşaklarınız olduğunu düşünüyor olmalısınız. Bir kiliseyi havaya uçurdunuz. Hepiniz çok belalısınız, değil mi? Bir bakalım."

Adamlarım Sammy hariç hepsini teker teker ayağa kaldırdı ve pantolonlarını indirdi. Bunu yaptıkları anda üçü de panikledi.

"Greyson, onlara gerçekte nasıl adamlar olduklarını göster." Bunu söylememe gerek yoktu. Bunu bekliyordu. Babası o kilisedeydi. İlkini taşaklarını yakaladı ve onları kesmeden önce çekti. I

Şu anda hıçkırığa hıçkırığa ağladıklarından emindim ama kulaklarımdaki kanımın gümbürtüsünden hiçbir şey duyamıyordum. Ivy'nin hatırası, kadını olarak dışarıdaki ilk günü, toz ve kan içinde tökezleyerek dışarı çıkışı, benim Büyükanne yandı, Donatella çığlık attı. Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Çimlerin üzerindeki toprakları yakalayıp sahibinin ağzına soktum ve acı içinde kıvrılmayı bırakıp ya ölene ya da acıya teslim olana kadar ağzına ve yüzüne vurdum.

Greyson'dan bıçağı alarak ikincisinin saçlarından tuttum, yüzünü geriye çektim ve yüzüne *fhealltóir* kelimesini kazıdım. Çırpındı ama durumu daha da kötüleştirdi. Bittiğinde kafamı onunkine çarptım. Artık hiçbir kelime öfkemi ifade edemiyordu ve ben sadece öfkeyle kükrüyordum. "AHHH!"

Ben arabanın arkasına uzanıp ipi ve kavanozu alırken adamlarımın her biri nefes nefese benden uzaklaştı. Sammy'ye döndüğümde bana başını salladı. Saçlarından bir tutam tutarak onu ağaca doğru çektim, ipi ağacın ve onun etrafına bağladım, eski bir izcinin yapması gerektiği gibi gömleğini yırtıp açtım. Sıksa beyaz göğsü tekrar tekrar yükselip alçaldı ve korkusu devreye girdi. Gömleğini yırttım.

Üzerinde sadece eski beyaz iç çamaşırları kadar kot pantolonunu çıkardı.

Elimdeki bıçağı çevirerek karnının derinliklerine doğru kaydurdım, kanamasına yetecek kadar derin bir kesik açtım ama çabuk olmadı.

Bal kavanozunu açıp yüzüne sürdüm. "Amcan bir keresinde bana böceklerden çok korktuğunu söylemişti... ne kadar fena. Keyfini çıkar." Yanağını okşadım, kavanozu ayaklarının yanına bıraktım ve döndüm. Ama ben

Neden ya da nasıl olduğundan emin değilim. Ama onu unutmuştum. Kanlar içinde, etrafı ölü ya da ölmek üzere olan adamlarla çevriliyken kocaman mavi gözleri sadece bana bakıyordu. Daha da kötüsü ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Hepsinin öldüğünden emin olun," dedim diğerlerine ve dönüp Sammy'nin yanından geçerek ormanın ilerisindeki malikâneye doğru yürüdüm. Sessizce beni takip ettiğini duyabiliyordum.

Ben dayanamayana kadar yürüdük.

"İŞTE BEN BUYUM!" Bağırdım, onunla yüzleşmek için döndüm ve o geri çekildi. "İntikam hakkında ne kadar çocukça düşüncelerin varsa, onları sona erdir. Çünkü işleri ancak bu şekilde yoluna koyabilirim. Kuzenlerin... dua et de çabucak ölsünler çünkü ölmezlerse onları lanet olası köpekler gibi bodrumuma zincirleyeceğim, ta ki onlara işkence etmekten bıktığıma karar verip ateşe verene kadar."

"Tamam." Başını salladı.

"Tamam mı?" Ona doğru bir adım attım, o da geri . "Yine de korkuyorsun."

"Hayır." Ellerimi göstererek kaşlarını çattı. "Az önce bir adamın taşaklarına dokunduğun gerçeğini unut... Benim bala alerjim var."

Hâlâ giysilerimi tutarak etrafımdan dolaşıp malikâneye doğru yürüdü ve beni öyle şaşkın bıraktı ki, yarım yamalak tepkisinin tek açıklaması... Ivy'nin delirmiş olmasıydı.

Bu beni neden gülümsetti?

IVY

Odası çok büyüktü.

Yatağında otururken, duş alırken ona bakmamaya çalıştım, Çünkü lanet olası bir kapısı yoktu, sadece altında durduğu cam bir duşu vardı.

Sadece bir bakıştan zarar gelmezdi, diye kendime yalan söyledim, mükemmel yontulmuş kıcını görmek için göz gezdirdim. Buradan çok sert görünüyordu. Başımı yana eğerek öne doğru eğildim, şimdi ağzım açıktı, ta ki o dönene ve hayal edebileceğimden çok daha seksi göğsünden aşağı su inerken gözleri bana dikilene kadar.

Kahretsin. Çabucak tekrar öne doğru döndüm.

Hastanede temizlenmişim ama yine de kendimi kirli hissediyordum. Bu noktada bunun gerçekten bedenimden mi yoksa zihnimden mi kaynaklandığından emin değildim. Duşun durduğunu duyunca tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Başka bir şey düşünemeyecek kadar azgın mısın?"

"Hey!" Gözlerim ona kaydı ve odaklandı. Yatağın kenarında çırılçıplak duruyordu, havluyu saçlarını kurulamak için kullanıyordu... sikini... çok büyük... kalın...

"Hey?" Beni tekrarlayarak sııttı.

"Kapa çeneni!" Ceketini ona fırlatarak mırıldandım. Neden hâlâ tutuyordum ? Sinir bozucuydu.

"Önünde iki adam öldürdüm-"

"Bilmiyorum. Schrödinger'in kedisi gibi. Biri ikisinden birini doğrulayana kadar hem ölü hem de diridirler."

Masamda biri bıçaklanırken bile yemeye devam ettiğimde hapishanedeki herkesin baktığı gibi baktı bana.

"Bunu hak ettiler. İyi olup olmadığımı sorgulamana gerek yok. Çünkü bunu hak ettiler."

"Peki ya hak etmeyen birini öldürürsem?" diye sordu, kanepesine çıplak oturmak için hareket ederek... hâlâ. Neyse ki havlusunu kucağına bırakmıştı.

Cevap vermedim.

Cevap vermedi.

O tekrar konuşana kadar birbirimizi izledik.

"Bunu daha ne kadar yapacağız, Ivy?"

"Ne?"

"Birbirimizi gözlerimizle becerelim," dedi ve tam olarak bunu yaptı. "Birbirimizi sadece iki gündür tanıyoruz," dedim.

Daha yumuşak... daha yumuşak, yatağında kayarak.

"Yani?" Kaşları yukarı kalktı.

. Onu tanımıyordum bile ve onunla evlenmeye evet dedim.

Hiç sormamıştı ama yine de... "Ivy."

"Evet."

"Buraya gel," dedi ve ben gelemedim. Yapamazdım... ama o anda bana bakıp "Lütfen..." demek zorundaydı.

Yatağın gelene kadar sürünerek ilerledim ve tahtaya bastım, bacaklarının arasında durdum. Doğrulup elini kalçamın arkasına koydu ve başını karnıma yasladı. Kendime engel olamayarak ellerimi onun koyu renkli, ıslak saçlarında gezdirdim.

"Bugün... tam bir karmaşaydı," diye mırıldandı. "Hava kararmadan önce sana bu ailenin bazı iyi yanlarını göstermek istedim."

"Neden?" Benim fikrimin bir önemi yoktu.

Başını kaldırdı. "Bu sonsuza dek sürecek. Sonsuza dek benimsin. Öfken geçtiğinde, seni burada tutan ne olacak?"

Kaşlarımı çattım ve yavaşça üzerine eğilerek rahatlmasına ve benim de kucağına oturmama izin verdim. Yüzüne dokunmak için uzandığımda geri çekildi.

hafifçe. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorsun." Sormamıştım. Kolunu tutmak dışında kimsenin ona dokunmadığını fark etmiştim.

Başını salladı ama konuşmadı, bana sadece doğrudan sorulara cevap verdiğini hatırlattı.

"Neden?"

"Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdi ama ben hala anlamamıştım. O da bunu görmüş olmalı ki devam etti.

"Büyükannem

bana dokunmak için uzanıyorsa, bunu babamı gördüğü için yapıyor. Ben babam . Kız kardeşim, yıkıldığı zaman bana ulaşır. Ben yapamam. her zaman onu kurtarmak için orada olacağım. Bunun için de bana hissetmesini istemiyorum. Ailemin geri kalanı sanki bir şey bekliyorlarmış gibi. Eğer ailemden değillerse bana dokunmalarına gerek yok."

"Ya ben?"

Bir an düşündü ve basitçe "Sana alışkın değilim" dedi.

Bu teoriyi test etmek için uzanıp çenesine dokundum ve bu kez uzaklaşmadı, ellerimin teninde gezinmesine izin verdi.

"Başka kimsem yok," diye fısıldadım usulca, hafifçe tenine dokunarak. "Bu sabah uyandığımda senin ve ailen gibi olmak istemediğimi düşündüm. Ve şimdi..."

"Peki ya şimdi?" Ellerimi tutarak yukarı uzandı.

"Ve şimdi, her şey kırıldı." Kırılmasını izledim. "İnandığım şeyler. Değer verdiğim insanlar. Her şey gitti. Ve benim için Bayan Ivy Callahan olmaktan başka bir şey yok. Benim için bundan başka bir şey yok. Bu yüzden bunun tadını çıkaracağım. Beni buraya sen getirdin. Umarım ne yaptığını biliyorum çünkü artık hiçbir yere gitmiyorum."

Çenemi aşağı indirdi, tam dudaklarımız birbirine yaklaşmışken durdu. "Seni kazanmaya ne dersin?"

"Kapa eneni ve p beni Ethan." Dudakları dudaklarıma değmeden önce tekrar sormama gerek kalmadı. Vücudum ıplak göğsüne yaslanırken eliyle belimi kavradı. Sıcak dili ağızımın içine kaydı, dilim onunkinin üzerinde dönerek onu tattı. Altımda sertleştini hissettim. Aleti kalktı, havlunun arasından kalçamı drttü. Ciğerlerim yanana kadar pştk ve o zaman bile daha fazlasını istedim... Ne yazık ki, çok değıl ama ikimizin de nefes almasına yetecek kadar uzaklaştı.

Yukarıya ve arkama uzanarak elbisenin fermuarını indirdim ve o da yukarıya uzanarak kollarımın kollardan çıkmasına yardım etti ve sonra styenimi kendisi çıkardı. Styenimi yana fırlattı ve kuplarından kurtulan göğüslerim onun önünde hafifçe zıpladı. Elbisem Şimdi belimin etrafında bir havuz oluşturuyordu.

"Ahh..." Soğuk eli beni nazikçe kavradığında nefesim kesildi, ne doğıru eğılip ağızına almadan önce başparmağı meme ucumu okşadı. Dudaklarımı yalayarak saçlarını kavradım ve istediğı yeri izin verdim. Sağı eli kalçalarımın arasına kaydı ve amımın dudaklarına dokunduğunda dondu kaldı.

"Bütün gün benimle i amaşırsız mı birlikteydin?"

"Yeni fark ettiğın için biraz aşağılandım." Gözlerindeki şehvete sııttım, havluyu çekmek için uzandım ve styenimi attığı yöne doğıru fırlattım.

"zrm kabul et o zaman."

"Oh..." Nefes nefese kaldım, iki parmağını içime sokarken omzuna tutundum. Alt dudağıımı ısırırken, kalçalarım parmaklarına karşı sallandı, tamamen onun kontrolü altındaydı, bu da beni kızdırdı. Parmakları sadece ıslak am dudaklarımı ovmak için çekilirken ona ters ters bakmaya çalıştım. İki tane olduğunu fark etmemişti.

insanlar bu oyunu oynayabilirdi. Uzanıp onu tuttum ve ağızının hafifçe aralanmasına neden oldum. Benim ona attığım bakışın aynısını o da bana atacaktı.

"Ah...siktir." Üç parmağı içime girerken dişlerimi sıktım. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alarak parmaklarımı sikinin etrafına sardım, aşağı ve yukarı doğru kaydurdım, başparmağım ucunda gezindi.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı kulağımın üstünü öperek.

Yapamadım. Onu izlemek şöyle dursun, zar zor dayanabiliyordum.

Ben.

"Ivy." Adımı çok yumuşak bir şekilde söyledi ve yüzümün yan tarafını öyle bir öptü ki

Az önce üç kişiyi öldüren adamla aynı kişi olduğuna asla inanamazdınız.

Gözlerimi açtığımda alnı alnıma yaslandı ve parmaklarını içimden çıkarıp kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırarak beni beklerken kalbim göğsüme çarptı. Yeşil gözlerini hiç ayırmadan sikini tuttum ve amımın altına yerleştirdim. Beni daha sıkı kavradı. Titreyenin o mu yoksa ben mi olduğumdan emin değildim.

"Ahh..." Ben kendimi yavaşça onun üzerine bırakırken ikimiz de inledik.

"Ivy..." Dişlerini sıktı, gözleri belime doğru kayd. I

Beni gerdiğini hissedebiliyordum. Bu... bu dünyadaki en güzel acıydı. Ellerimi omuzlarına koyup nefes almaya çalışarak, içime tamamen girdiğinde hareketsiz kaldım. Kolları beni sıkıca sardı, elleri saçlarıma uzandı ve öpüşürken yüzümü ona yaklaştırdı. Her yanımda uğulduyordu. Dudaklarımız kilitlendiğinde kasten onun üstüne çıktık. Yavaş başladık, ikimiz de birbirimize ve kendimize işkence ediyorduk.

Onu sandalyeye doğru iterken, ben üzerine çıkıp hafifçe yükseldikten sonra tekrar aşağı inerken bana aç gözlerle baktı. İzledi ve bu beni olması gerekenden çok daha fazla tahrik etti. Yukarı uzanarak saçlarımı yanan tenimden kaldırdım, daha hızlı hareket ettim, sikinin üzerinde daha hızlı zıpladım,

Duyabildiğim tek şey tenlerimizin birbirine çarpma sesi ve inlemelerimizdi.

"Siktir..." Tısladı, bana tutunarak doğru ilerledi. "Ethan!"

Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama o umursamadı. Bana tutunarak, her inişimde içime giriyor, daha derine iniyor, her seferinde daha da çıldırtıyordu, öyle ki beni kimin duyduğunu umursamıyordum. Göğüslerime tutunarak kendi meme uçlarımı sıkıttım, her santimimi doldururken zevkle haykırdım.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, midemdeki basınç serbest bırakılmak için yalvarıyordu... o... "Oh... oh... EVET!"

Üzerine atladığımda vücudum öne doğru onun üzerine düştü ve o sadece kalçalarımı kavrayarak beni sandalyeden kaldırdı. Kollarımı boynuna dolayarak beni yatağa yatırdığında göğsüm alev alev yanıyordu. İçimden onu otomatik olarak özledim.

"Eğer seninle işimin bittiğini düşünüyorsan... fena halde yanılıyorsun." Dudaklarımı öptü. Arkama uzanıp bacağımı yukarı kaldırdı.

Saçlarımı yüzümden çektim. "Hatalı olmak umurumda değil... uhh..." "Daha yüksek sesle," diyerek sikini tekrar içime sokmasını istedi. Ağzım açık kaldı ve bu noktada salyalarımın aktığından emindim ama elimde değildi Kendimi. Beni becerirken çarşaflara tutundum... Kanepedeki beyefendi, kalçamı sadece ileri doğru itmek için çekerken şimdi gitti.

Bu noktada aklımda pek bir şey yoktu. Ne isterse verirdim, sırf hiç durmasın diye.

"Daha sert," , tırnaklarım çarşafları kazıyordu, tüm yatak bizimle birlikte sarsılırken sırtıyordum.

"Lanet olsun!" Güldüm ya da ağladım... Bilmiyordum... Ama bu cennetti. Onunla ikinci kez boşaldım.

"Ivy," diye , içime boşalırken.

İkimiz de nefes nefese kaldık. Bacağımı bıraktı ve hızla düştü. Onunla yüzleşmek için dönmeden önce birkaç dakika orada yattım. Gözlerindeki bakış, ilk avını yapmış vahşi bir hayvan gibi, bana bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylüyordu.

ETHAN

Düşün sıcaklığı altında durup kendimi sakinleştirmeye çalışırken, onu delirtmemek için tüm gücümü harcadım. Onu mahvetmemek için. Düşünceli davranıyordum... ben. Hiç olmadığım şeylerden biri... Yine de pervasız kadın kendini yine yoluma koydu.

Ayak seslerini duyduğumda ona, "Buraya gelersen dışarı çıkamazsın," dedim.

Sanki beni duymamış gibi benimle birlikte duşa girdi ve başını kaldırarak vücudunun her santiminden aşağı dökülen suyun tadını çıkardı. Yüzünü silerek bana döndü ve bekledi... beni duyduğunu kanıtlayarak-

"Ivy." dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim kesildi. Onun Diliyle ucuma ulaşana kadar yan tarafımı yaladı. Beni ağzına alırken elleri bacaklarımdan yukarı, kalçalarıma doğru kaydı.

Lanet olsun ona. Bir elimle saçlarından bir tutam tutup diğer elimle kendimi duş duvarına dayadığımda başıma dökülen suyun üzerinde kamburlaşarak sikimi ıslak, sıcak, güzel ağzına soktum. Yardım edemedim ama teslim oldum, gözlerimi kapattım ve beni emiş şeklinin, ağzını becerirken ondan çıkan seslerin tadını çıkardım. Sikim boğazının derinliklerine kadar girmişti ama o diğer kadınlar gibi öğürmüyordu, sadece destek için bacaklarımı kavrayarak mutlu bir şekilde aldı.

Tüm vücudum boşalmak için ... hepsini alıp almayacağını görmek için. Ama aşağıya baktığımda onun bana uzun uzun baktığını gördüm. kirpikleri. *Hay sikeyim!* Bu yeterli değildi. Saçlarını çekerek beni bırakması için onu zorladım.

"Sorun ne?" diye sordu masumca.

"Sen." Onu çevirip domalttım, kalçalarını ayırdım, o da kendini duvara yasladı ve üzerinde en güzel çillerin olduğu seksi yuvarlak poposunu sıkı.

"Sorun sensin."

Burnumdan nefes alıyor, belini kavıyor, kendimi amına sokarken ağzımda tükürük birikiyordu.

"Uhh..." Nefes nefese kaldı, ellerini duvara dayadı.

"Seni uyarmaya ," dedim, teslim olurken çenemi sıkarak... hayır, kendimi kontrol etmekten vazgeçerken.

Ondan çekilip kendimi olabildiğince sert bir şekilde geri sokarken hiçbir şey beni durduramadı. Kalçalarım tenine çarpıyordu... Onu sertçe içime alırken nefes nefese kalmıştı. kıpkırmızı olana kadar tokatladım ve sırtına doğru eğildim... Omzunu öptüm, göğüslerini kavramak için aşağıya uzandığımda sırtı göğsüme yaslandı, de sıkı, onu becerirken pembe meme uçlarını sıkıştırdım.

"Ethan..." Söylemeye çalıştığı her neyse, inlemeleri tarafından aşıldı. Altımda titriyor, boşalırken ağlıyordu.

Görüşüm karardı ama duramadım. *Siktir, çok sıkı.*

"Ahh..." Daha fazla kendimi tutamadım, onu doldururken hareketsiz kaldım. "Siktir."

"Az önce yaptık." Ondan ayrıldığımda ve duşun zeminine yığıldı.

"Sözünü tuttun... Buradan çıkıp gitmemin imkanı yok."

Ağzımdaki tükürüğü yutup gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım, su artık tenimde soğuktu.

Daha ikinci gün.

Ivy O'Davoren ile tanıştıktan sadece iki gün sonra, yakında Callahan olacaktı, benim ve ailemin en kötü yanlarını görmüştü ve yine de beni içine almıştı.

İki gün geçti ama sanki yıllar geçmiş gibi geldi.

Sonunda tekrar doğru dürüst suyu kapattım ve köşedeki beyaz dökme demir küvete doğru yürürken onu bıraktım. Onu kucağıma alıp yanıma almak için geri dönmekten önce küveti ılık suyla doldurdum.

"Oh..." Su tenine dokunduğunda gülümsedi.

Küvete sırtımı yaslayarak, gün geceye doğru kararırken onun tavan penceresine bakmasını izledim.

"Evleniyoruz," dedim ona.

"Biliyorum. Bunu çok büyüttün." Üzerinde gördüğümü bile hatırlamadığım yüzüğü kaldırarak kıs kıs .

Ancak benim bu değildi. "Yani, bu gece evleniyoruz." Ağzı açık kaldı.

"Ne dedin?"

"Bugün her ne kadar trajik olsa da, aile kilisemiz artık olmadığı için büyük bir düğünden vazgeçmemize izin veriyor..." Yanağımın içini ısırdım. "Bütün ailem şehirde. Büyükanneimin odasında yaparız ve olur biter."

Bana döndü ve suratını astı. "Gerçekten romantik , değil mi?" "Bunu sana dün söylemiştim."

Gözlerini devirdi. "İyi ya! Az önce beni odanın her becermene rağmen hâlâ beyaz giyiyorum."

"Seni odamın her yerinde zor becerdim. Hala dolap var, balkon var-"

Elini ağızımın üzerine koydu. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bana mı soruyordu? Sanki en başından beri böyle olmamın sebebi o değilmiş gibi. Uzanarak ellerini yüzümden çektim ve onu kendime yaklaştırdım,

Ben konuşurken dudakları benimkilerin üzerinde zar zor geziniyordu.

"Babam bir keresinde bana tarihin dört tehlikeli kadın tanıdığını söylemişti: Adem'e elmayı veren kadın, bin gemi yapan kadın, Pandora'nın kutusunu açan üçüncüsü ve dördüncüsü... Ceann na Conairte'nin karısı."

Kulaktan kulağa gülümsedi ve "Her zaman tehlikeli olmak istemişimdir" diye cevap verdi.

Sırıtarak arkama yaslandım ve tavan penceresinden baktım. "Dün söylediğin şarkı... onu söyle."

Bana yaslandı ve ben de gözlerimi kapatıp onun sesini duydum.

O benim için yaratılmış.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

"Karanlık, romantik ve oldukça trajik bir dünyada
yaşıyoruz."

~ Karl Lagerfeld

OceanofPDF.com

ETHAN - ON ALTI YAŞINDA

"Bir bakayım-"

"Ben hallederim." Kravatını benden çekip aldı ve şöminenin yanındaki Cora teyzeme doğru yürüdü. Önce Wyatt'a, sonra da bana baktı.

"Ona aldırmayın. O sadece-"

Biliyorum. Ağzımla cevap verdim. Yılın bu zamanında hep en kötü halindeydi. Wyatt'ın istediğini yapmasına izin vermekten başka kimsenin yapabileceği pek bir şey yoktu. Dona'yı her zamanki gibi pencerenin kenarında oturmuş, siyah ayakkabıları yanında yerde yazı yazarken gördüm. O kadar konsantre olmuştu ki ayak parmaklarını heyecanla oynatıyordu. Pencere kenarında karşısına oturduğumda beni fark etmedi bile.

"ETHAN!" diye bağırdı kitabı alırken. "Geri ver onu." "Görmezden gelinmekten nefret ediyorum!" Ona bağırarak karşılık verdim, ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım.

kitabı çevirip açtım. "Ne yazıyorsun ki?"

"Ethan, seni öldüreceğim!" Bana doğru hamle yaptı ama ben kaçtım ve kitapla birlikte ayağa kalktım. Aslında okumak niyetinde değildim ama annemin isim , değildi. "Ethan."

Onu görmezden gelerek ve geri çalmaya çalışırken odanın içinde koşturarak hızlıca okudum.

"Wyatt, kaldır kışını yataktan!" Melody bağırarak, hâlâ yastığına kuru kuru vuran uyuyan salağın üzerindeki çarşafları yırttı.

"Anne!" bağırdı. "Çık dışarı!"

"Çık dışarı. Ev benim!" bağırdı.

"Ugh, çok an-" O daha söyleyemeden yastığı aldı ve kafasına doğru ışınlayarak onu kışının üzerine geri gönderdi.

"Neydi o?" Kollarını kavuşturdu.

"Cidden, neden hep antrenman yapmak zorundayız? Ben uyumak istiyorum." Yastığı aldı ve ona geri fırlattı. Ama o harika bir kadın olduğu için

tek eliyle yakaladı. Ancak yastık patladı ve her yere kaz tüyleri saçıldı.

İkisi de dondu kaldı.

Wyatt annesine baktı, gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra kendini tutamadı ve bir kahkaha krizine girdi.

"Seni küçük..." Annesi başka bir yastık kaptı ve onu acımasızca dövmeye başladı, ta ki aniden kafasının arkasına bir yastık ışınlanana kadar.

Döndüğünde, elinde iki yastıkla savaş moduna girmiş yeşil gözlü genç yansımasını gördü. Birini Wyatt'a fırlattı, o da hızla yastığa kaçtı ve dönüp ona baktı.

"Et tu, Dona?" Melody kızına sordu.

"Sezar düşmeli anne," dedi kızı ona doğru koşarak. Ama bunu yapmadan önce yüzüne bir yastık çarptı.

Donatella şok içinde, ona ters ters bakan ağabeyine baktı, doğası gereği ciddi olmak için elinden geleni yapıyordu ama o bile gülümsemekten kendini alamadı.

"Benim gözetimimde değil," dedi, kendisine bir yastık uzatan annesinin yanında durarak.

"Ve böylece savaş hatları çizildi," dedi Wyatt, yüzünde şişman bir sırıtışla, ayaklarının topları üzerinde zıplamadan önce kız kardeşini yukarı çekerek.

Melody ilk çocuğuna bakarak "Hatırla..." dedi.

"Merhamet sadece Tanrı ve Papa içindir," diye cevap verdi, onun savaş stratejilerini çok iyi biliyordu.

"SAVAŞ!" Dona bir kez daha hücum ederek bağırdı.

Yastıkların en destansı savaşı başladığında tam bir kaos ortaya çıktı.

Sağa sola uçuşan tüyler insanların yüzlerine, ağızlarına, saçlarına . İkisi de yenilgi karşısında başlarını öne eğmedi. Callahan ailesinde zafer tek seçenektir. Ve anneleri onlara zaferin bir parçasının da stratejik planlama olduğunu söylemişti. Oğlunun ve kızının son tüyü kalana kadar yastıklarıyla . Ancak o daha bilgeydi, çok daha kurnazdı ve yıllarca kazandığı zaferler vardı. İlk çocuğu onların dikkatini dağıtırken ve bir eliyle gönülsüzce karşılık verirken... sağ eli diğer tüm yastıkları toplayıp arkasına fırlatıyordu. Donatella ve Wyatt'ın yastıklarındaki tüm tüyler döküldükten sonra başka silahları olmadığını fark ettiler.

"HİLECI!" Wyatt onları göstererek bağırdı.

"Ethan?" Melody ona seslendi. "Başkalarına hilekar diyen insanlar hakkında ne deriz?"

"Kaybedenler olmalılar." Hınzırca sırttı.

"Aynen öyle." Başını salladı. "Ve kaybedenler olarak her bir tüyü toplamalısınız."

"Mommmm," diye sızlandı Dona.

"Ethan?" diye tekrar seslendi. "Mızızlara ne deriz?"

"Hâlâ ezikler," diye cevap verdi, yüzündeki sırıtma artık tam bir dönüşmüştü. "Siz çocuklar..." Dona annesinin bakışlarını görünce sustu ve tüyleri toplamak için dizlerinin üzerine çöktü.

Wyatt, "Bu iş bütün gün sürecektir," diye homurdanarak onun yanına çöktü.

"Nedir bu?"

Dördünün de kafası, üzerinde hâlâ pijamaları olan, kahverengi saçları darmadağın babalarını görmek için kalktı.

"Zafer," dedi Melody ve Ethan aynı anda.

Liam diğerk iki çocuşuna baktı ve başını salladı. "Teslim olmuyorsunuz."

Wyatt ona bakarak, "Bütün yastıkları almışlar," dedi.

Liam içini çekerek karısının yanına gitti ve yanağından öptü. "Bu veletlerle ne yapacağız?"

"Hey!" Ethan tersledi. "Ben kazanan takımdaydım."

Liam kaşını kaldırdı, eğildi ve yastığı alıp yüzüne öyle bir vurdu ki Wyatt'ın yanına kış üstü düştü. Sonra bir zamanlar durduğu yere bastı.

"Bu senin takımın." Kardeşini ve kız kardeşini işaret etti. "Annenizin bulunduğu tek takım benimki."

Melody başını sallayarak güldü. "Çok çocukça."

"Dene ve inkâr et," dedi, onun konuşmasını bekledi ve , gözlerini ona doğru devirdi. Ama o bunu görmezden geldi ve çocuklarına baktı.

"Temizliğin tadını çıkarın. Anneniz ve ben yetişkin zamanı geçireceğiz."

*"URGH!" "CİDDİ
MİSİN?" "SADECE
GİT."*

Üçü de , tamamen iğrenmişlerdi.

Anneleri Ethan'a doğru eğildi ve saçından bir tüy kopardı. "Arkamı kolladığın için teşekkürler, küçük adam."

"Ben senden daha uzunum," dedi somurtarak.

"Seni ister misin?" Başını yana doğru eğdi.

"Yani, sorun değil," dedi Ethan hızla ve iki kardeşinin de kıs kıs gülmesine neden oldu.

Melody diğerk çocuklarını öperken Liam Ethan'ın önünde eğildi ve Ethan'ın henüz ustalaşmadığı bir sırıtışla gülümsedi. "Darılmaca gücenmece yok çocuklar. Bir gün evlendiğinizde anlayacaksınız."

Ethan ona hiçbir şey söylemedi.

Ayağa kalkarak, karısıyla birlikte gitmeden önce hem Dona'nın de Wyatt'ın saçlarını karıştırdı.

Callahan ailesi bugünü böyle geçirdi.

Son sözlerine kadar gelmişim, bugünün . Kafamı kaldırdığımda gözlerinde düşmesine izin vermediği yaşlar birikmişti. Kitabı elimden kaptı ve pencereye doğru yürüdü.

Başımın arkasını ovuştururken göğsüm yanıyordu... Gülümsemiştim. Gülmek istedim. Çok gerçekçi gelmişti. Unuttuğum bir anı gibi. Yastıkları hissedebiliyordum. Onu görebiliyordum... annemizi. Ama bu bir anı değildi. Yastıklar yoktu ve onu göremiyordum. O gitmişti. O anı asla yaşayamayacaktı.

Yaptığı şey bu. Fark ettim. Her yıl aynı kitabı çıkarıyor ve bir hikâye, alternatif bir son yaratıyor olmalıydı.

"O gelmiyor." Kapıda duran Declan amcam kaşlarını çattı. "O zaman ben-"

"Gidiyoruz!" Wyatt'a bağırdım. "Annem en azından bizi hak ediyor."

Canım sıkıldı, keşke hiç okumasaydım . Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Odadan çıktım ve lanet evden çıkana kadar koridorda tepindim. Siyah arabalar bekliyordu. Geri dönüp ofise baktım, onun ofisine. Tek gördüğüm elinde bir bardak şaraptı... annemin şarabı.

"Ethan mı?" Toby şok içinde gülleri hemen arkasına yerleştirdi.

"Neden şaşırmış görünüyorsun? Burası benim evim." Ona baktım ve güller hâlâ arkasındaydı. "Sana geçen yıl annemin bu gülleri sevmediğini söylemiştim.

güller."

"hazır bulunan tek çiçek buydu."

Kulağa saçmalık gibi geliyordu ama daha fazla düşünmek istemedim ve sürücü tarafındaki kapıyı açtım.

"Geliyor musun?" Ona sordum.

"Evet." Arabanın diğer tarafına koştu, ön tarafa atladı ve gülleri arkaya attı.

çekildim. Şu anda hiçbirinin yakınında olmak istemiyordum. Bundan bıkmıştım... hepsinden.

"Toby."

"Evet?"

Bunu nasıl ifade edeceğimi düşündüm ve en basitinde karar kıldım. "Görevi devraldığımında evlenmek zorunda kalacağım... Ona aşık olmama izin verme."

"Peki seni nasıl durdurabilirim?" diye sordu ciddi bir şekilde.

. "İyi... eğer yaparsam ve o ölürse, beni de öldür... onun gibi olmama izin verme."

"Tamam."

Ona ters ters baktım, arabayı sürmeye ederken onu arabadan atmaya hazırdım. "En azından bu konuda çelişkideymiş gibi davran, seni pislik."

"Önce sen aşık olmaya ne dersin? O zaman bu konuda endişelenirim," diye mırıldandı, gözlerini kapatıp gülümseyerek. "Daha önce beni hiç bir Callahan kullanmamıştı."

"Hiç bir Callahan seni ezdi mi?" Ona sordum ve neyse ki konuşmadı. Arkamda bir muhafızın beni takip ettiğini çok iyi bilerek arabayı sürdüm. Ona gerek yoktu. Bugün ortalığı karıştıracak birine meydan okuyordum... Onu çıplak ellerimle öldürürdüm.

Eğer babam ölmüş annemin yanında olmasaydı, ben orada olurdum.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

"Sen ve bu dünya beni hatırlayacaksınız."

~ *Bonnie ve Clyde*

OceanofPDF.com

IVY

Birçok kız gibi ben de hep düğün günümü hayal ederdim. Daha önce bir kez nişanlandığım için plan yapmaya çoktan başlamıştım.

Renklerim koyu kırmızı, gün batımı turuncusu ve krem olacaktı.

Gül istedim. Herhangi bir gül değil, koyu kırmızı, zar zor açan pembe ve beyaz güller.

Elbisem 2. caddedeki Bayan Crenshaw tarafından dikilecekti.

Düğünün çok büyük olması gerekiyordu. Bütün blok davetliydi.

Hayatın işleyişi ne kadar komik, değil mi?

Hiç renk yoktu. Buraya gelene kadar çiçek bile ve Ethan'ın teyzesi Coraline'in Evelyn için getirdiği pembe ve mor laleleri kullandık. Neyse ki elbisem beyazdı ve Bayan Crenshaw değil, Diane von Fürstenberg imzasını taşıyordu. Ethan'ın ailesi büyük olsa da, pek büyük sayılmazdı. Hayatımda hiçbir şey planladığım gibi gitmedi.

Hiçbir şey. Ve yine de...

"Ethan Antonio Giovanni Callahan, Ivy O'Davoren'ı bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinizde tutmak üzere yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"" Hiç tereddüt etmedi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ivy O'Davoren, Ethan Antonio Giovanni Callahan'ı bugünden , iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinizde tutmak üzere yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

"" diye cevap verdim usulca, bakışlarının gücü altında donup kalmıştım.

Rahip devam etti. "Evlilik yolunda ilerlerken, ikiniz de yaşadığınız sürece birbirinizi sevmeye ve onurlandırmaya hazır mısınız?"

"Evet," dedi o ve ben aynı anda.

"Çocukları Tanrı'dan sevgiyle kabul etmeye ve onları Mesih'in ve Kilisesi'nin yasasına göre yetiştirmeye hazır mısınız?"

Çocuklar!

"Evet," dedi Ethan tek başına ve ben konuşmayınca kaşlarını kaldırarak bana baktı. Elimi hafifçe sıktı.

"Evet." Başımı salladım.

"Yüzükler," diye seslendi onlara.

Ve Wyatt, onu şaşırtmış olsa da, bunu ona veren kişiydi. Ethan ona tuhaf bir bakış attı ama Wyatt onu görmezden gelerek geri çekildi ve Ethan tekrar bana odaklandı.

"Bu yüzükle, iyi günde ve kötü , hastalıkta ve sağlıkta hayatımı sana bağlıyorum. Bu benim ebedi aşkımın bir sembolüdür. dostluk ve tüm yarınlarımın vaadi. İçimizdeki birlikteliğin dışa vuran bir hatırlatıcısı. Ölüm bizi ayırana dek diğer herkesi bırakıp seni seçiyorum," dedi Ethan ve altın yüzüğü nişan yüzüğüyle birleşene kadar parmağıma geri taktı.

Donatella'dan altın yüzüğü alarak parmağına geçirdim ve sözleri ona tekrarladım. "Bu yüzükle, iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta hayatımı sana bağlıyorum. Bu benim ebedi aşkımın, sonsuz dostluğumun bir sembolü ve tüm yarınlarımın vaadidir. İçsel birliğimizin dışsal bir hatırlatıcısı. Ölüm bizi ayırana dek, diğer herkesi seni seçiyorum."

"Tanrı'nın kimse ayırmasın. İkiniz de kutsanmış olun. Bay Callahan, eşinizi öpebilirsiniz."

Sanki... sanki öğleden sonrayı odasında sevişerek geçirmişiz gibi öptü beni. Teslim olmamaya çalıştım... ama dudaklarına lanet olsun, günahkârdılar ve beni kendilerine çektiler.

"Bay ve Bayan Callahan," diye seslendi rahip, ailesinin kıs kıs gülüşleri arasında bizi ayrılmaya zorladı. Dudağımın kenarına uzanarak onu sildim. "Tebrikler," diye ekledi rahip.

"Kahretsin, kendimi yaşlı hissediyorum, çocuk evlendi," dedi amcası Neal, iri bir adamdı, sakalları fotoğrafından gördüğüm kadarıyla uzamış ve kırlaşmıştı.

"Oğlan mı?" Ethan sordu.

Ama Neal onu görmezden geldi ve bana ilk sarılan ve "Onu sevmeye çalış ve kırgınlığına son ver" diye fısıldayan kişi oldu.

Çok şaşırmıştım ve o kadar çabuk bıraktı ki, saçları kısa kesilmiş karısı Mina yanaklarımın her iki yanını öpmeden önce anlamadığım ya da takip etmediğim bir şaka yaptı.

Sırada koyu kahverengi saçlarında küçük beyaz lekeler olan amcası Declan vardı. Bana sarılmadı, sadece aşağı yukarı baktı ve sonra Ethan'a geri döndü. "O senin için fazla güzel."

Kahverengi teninde tek bir kusur bile olmayan karısı Coraline, koluna bir şaplak attı ve bana sıkıca sarıldı. Taze yağmur gibi kokuyordu ve bu beni rahatlattı.

"Ethan'ın annesine en yakın olan bendim," dedi ve nedense hem Neal hem de Declan gülmemeye çalışarak alay ettiler. Onlara ters bakınca ikisi de gözlerini kaçırdı. Kahverengi gözlerini tekrar bana dikerek bir kutu açtı... içinde bir tabanca vardı.

"Tabii ki." Declan başını salladı. "Affedersiniz, Peder."

"Ben 2^{nci} Değişikliğe inanıyorum," dedi elini İncil'in üzerine koyarak.

"İki tane mi var?" Ethan mırıldandı, gözleri silaha sabitlenmişti. Ceketinin içine uzandı ve aynı silahı çıkardı. Sadece biraz daha büyüktü.

"Teşekkür ederim," dedim elimi namlunun üzerinde gezdirerek. Geri adım atarak kutuyu . Sırada Dona vardı.

Biraz fazla sıkı sarıldı ve "Kardeşime ihanet seni o silahla öldürürüm" diye fısıldadı.

Hayallerimin düğünü, diye düşündüm alaycı *bir* şekilde.

"Ailemize hoş geldin." Wyatt başıyla onayladı ve bana sarılma zahmetine girmedii. Ancak kuzenleri bunu telafi etti, hepsi etrafımı sardı, Bana sarılıp yerden kaldırdıklarında beni güldürdüler.

"Çocuklar..." Helen, kollarının ikisi de bandajla sarılmış olan Evelyn'in yanında durarak seslendi. Ağzında oksijen maskesiyle yatıyordu ama gözlerini benden ayırmıyordu. Maskeyi yüzünden çıkarmak için kolunu kaldırırken çektiği acıyı hayal bile edemezdii.

"Git... ama Ivy," dedi ve ben de ona bakan Ethan'a baktım. Vücudunun gerildiğini, ellerinin yumruk haline geldiğini, öfkesinin geri döndüğünü görebiliyordum. Ne o, ne amcaları, ne kardeşleri, ne de kuzenleri ona karşı gelmeye cesaret edebilmişti.

Hepsi teker teker beni onunla yalnız bıraktı.

"Otur," dedi bana.

Onu dinlerken yatağının yanına oturdum. Konuşmadı ve ben sessizlik içinde oturdukça endişeyle sağa sola sallanmaya başladım. daha fazla dayanamadı ve öne doğru eğilerek "Beni de mi tehdit etmek istiyorsun?" diye sordu.

Gülümsedi, tam bir sırıtiş değil ama küçük bir gülümseme.

"İncil'e bak." Başını yatağının başucundaki sehpaye doğru eğdi. Elimii neredeyse düşürüyordum ki bir mektup düştü. "Bu senin için."

Bunu nasıl yazdığını merak İncil'i kucığıma koydum ve... yani onun çiçeklerini okudum.

Oğlumun kalbinde benim yerimi almaya gelen kadına,

"Bu annesinden mi?" Gözlerim ona dikildi.

"Oku, Ivy. Lanet kadın her zaman tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu." Kaşlarını çatı, sinirlenmişti ve bu biraz komikti.

Oğlumun kalbinde benim yerimi almaya gelen kadına,

Yeterince iyi olmadığınızı bilin. Asla yeterince iyi olamayacaksınız. Oğlum için yüzümde bir gülümsemeyle cehenneme gittim. Ethan'ın kalbimde başka hiçbir insanın dokunamayacağı bir yeri var. Ve bu yüzden asla onun için hayal ettiğim kadın kadar yaşayamayacaksınız çünkü gerçek şu ki hiç kimse asla yeterince iyi olamayacak. Bu itirafla rahatlamayın. Harekete geçmeden önce, benim

...her filmdeki o korkunç kaynanayı hayal edin, benim daha kötü olacağımı bilin ve yine de beni etkilemeye çalışın. Artık bu ailenin reisi sensin. Öyle davran ve benim hakkımda konuştukları gibi senin hakkında da konuşmalarını sağla. Bana yaptıkları gibi seni de hatırlamalarını sağla. Bir gün gelip senin yerine geçecek olan kadının peşini bırakma.

Benim Evelyn'e, Evelyn'in Margaret'e yaptığı gibi. Ondan korktukları kadar senden de korkmalarını sağla. Oğluma, altın kalpli güzel bir aptalı seçmediğini bilecek kadar güveniyorum... Buna ihtiyacı yok. Bu onu sadece ölüme götürür. Hayır, onun yerine karanlık tarafını besle, onunla birlikte olmanın tadını çıkar.

Onu değiştirmeyin. Onu ben yarattım ve o mükemmel. Değiştirecek bir şey yok.

Eğer yapabilirsen, belki senden daha

az nefret ederim... Bunu düşündüm.

Yine de senden nefret edeceğim.

Melody Nicci Giovanni Callahan

"O harika biri." Gülümsemekten kendimi alamadım. Nedense onun öfkesini, acısını ve sevgisini mükemmel bir şekilde hissedebiliyordum. Ethan'ın kişiliğini nereden aldığını da görebiliyordum.

"Yak onu," dedi. "Ne?"

Başını salladı. "Sadece senin için."

Bunu düşündüm. Tekrar mektuba, onun yerine geçtiğimi söylediği kadına baktım ve ayağa kalkarak İncil'i ve çiçekleri tekrar komodinin üzerine yerleştirdim. Ona doğru eğilerek başının yan tarafını öptüm.

"Evelyn, teşekkür , ama mektubu saklayacağım-"

"Yapamazsın... Ethan görecektir..."

"Biliyorum." Başımı salladım. Morfini için düğmeye bastım. "Ona göstereceğim. Dediği gibi, artık baş benim. Bana mektubumla ne yapacağımı söyleme. Sadece dinlen ve uzun süre ölme."

Bana ters ters baktı ama ben ona göz kırptım.

Ağrı kesici işe yaramaya başladığında " uykular," dedim. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce.

"Uyuyor," dedim onlara ve Ethan'ın yanına giderek mektubu kaldırdım. "Bunu yakmamı istedi."

Mektubu alırken kaşları birbirine çatıldı. Kimden geldiğini anlamadan önce gözleri ilk satırı gözden geçirdi... yavaşça rahatlayana kadar okudu ve sonra o kendini beğenmiş sırtışı yüzüne geri döndü. Yüzündeki ifadeden, annesinin sözlerini gerçek olarak kabul ettiğini anlayabiliyordum.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Zaten . teşekkür ederim," diye cevap verdim ve kağıdı geri aldım. Katlayıp küçük çantamın içine attım. En azından ruj dışında başka bir şey vardı.

"Ne yapmak?"

de, sanki herkesi unutmuşuz gibi, gözleri çantama yapışmış olan Donatella'ya baktık.

"Hiçbir şey." Açıkça yalan söyledim ve bunu neşeyle yaparak Ethan'a tekrar döndüm. "Bu düğünde yemek de mı yoksa sadece takı mı takacağım?"

Ethan bana deliymişim gibi baktı, çünkü buraya gelmeden önce malikânede kendimi süslü zenginler makarnası, burbon köftesi, ızgara deniz tarağı, patlamış mısır ve dondurmayla tıka basa doyurmuştum.

"Bana şişman dediğini düşüneceğim bir şey söyle." Yorum yapması için ona meydan okudum.

"Ve sen ne yapacaksın?"

"Oohh... aptalca bir soru." Amcası Neal inleyerek ellerini ağzına götürdü. Declan eliyle ağzını kapattı ve başını ona doğru salladı.

"Buna pişman olacaksın, inan bana."

"Bu gizli evlilik toplantısı bitti mi?" Sedric merakla yanıma gelip elini omzuma koymadan önce sordu. "Eğer öyleyse, kuzenimin bu yemek işinde aklının nerede olduğunu çok beğeniyorum."

"Eller," dedi Ethan ona.

Sedric yüzünü buruşturdu ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Çoktan geldi," diye cevap verdi Coraline, telefonunu kontrol etti ve bir saniye geçmeden asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldığında gardiyanlar, artık burada çok fazla kişi olduğumuz için, ilerlemelerine izin vermeden önce onları taradılar.

Coraline özel şeflerine, "Odaya yerleşin," diye talimat verdi.

Pizza düşünüyordum ama görünüşe göre beyaz şef şapkalı adamların arabalarını odaya doğru yuvarlamalarını izlerken hâlâ küçük düşünüyordum. Üzerinde E.I. harfleri olan bir düğün pastası bile vardı.

"bakalım." Cora diğerlerine baktı.

"Sensiz ne yapardık anne?" Darcy ona sarılmaya çalıştı ama Declan elini uzatarak onu itti ve karısını öne doğru götürerek herkesi güldürdü.

Wyatt'ın kaçmaya çalıştığını gördüm. Ethan'ın da gördüğünden emindim ama bir şey söylemedi.

Herkes ilerlerken, "Kurbanlara yardım edeceğinizi söylemişsiniz, değil mi?" diye sordum.

Dondu kaldı ve mavi önlükleriyle bana baktı.

"Bu sabah üzerime bir kilise düştü. Düşünüm bir hastane odasında yapılıyor ve ailemden kimse burada değil. Giderek yarama tuz biber ekiyorsunuz... zarar vermeyin doktor," dedim, gerçekten incinmiş gibi davranmaya çalışarak.

"Tam bir baş belası olacaksın. Bunu söyleyebilirim," diye mırıldandı kendi kendine ve yanımdan geçip büyükannesinin odasına doğru yürüdü.

"Birini tanımak için biri gerekir." Ayaklarımın üzerinde geri döndüm. Ethan onun içeri girmesini izledi.

"Ona ters ters bakma. Onu burada istediğini biliyorsun," diye fısıldadım elini tutarken.

Bir ona bir bana baktı ve "Nasıl hala açsın lan?" dedi.

"Sana kızdığımı neredeyse unutuyordum. Teşekkür , sık kafalı." Elimi çekip odaya doğru tek başıma yürürken tersledim.

ETHAN

Annem hayatta olsaydı Ivy ile nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri olmayacağından emindim. Kadın bir bilmecenin tam tanımıydı.

Bir gizem, bir muammanın içinde. Hiç kimse gibi tepki vermedi ya da bir şey söylemedi.

başka biri yapardı. Bir adamın taşaklarını kestirmiştim ve o benimle yatmıştı. Çok fazla yemek yediğinden bahsetmiştim ve benimle bir daha asla konuşmamaya hazırды. Korkması gerekirken gülümsüyor ve karmaşık şeyleri basitçe yargılıyordu. Onunla kuzeye gitmek diye bir şey yoktu. Bununla birlikte, tamamen kendi ahlak kurallarına göre tepki veriyordu ki bu kurallar da benimkiler kadar çarpıktı.

"Bir teslimat." Toby elinde dev bir sepet ayçiçeğiyle içeri girdi.

"Nereden?" Ben sordum. Herkes yemeğe ara verip onlara baktı.

"Moretti Ailesi. Onlar da kilisedeydi. Yine de hepsi sağ çıktı."

"Hepsi mi?" Ivy sordu, Toby başını salladı ve Ivy tekrar konuşurken kaşları çatıldı. "Bu çok garip."

"Neymiş o?" diye sordu Mina teyzem.

"Kiliseden ayrılmadan önce Klarissa'yı yerde kanlar içinde bıraktığımdan emindim. Yardım istedi ama ben ayrıldım ve içeriye duman doluyordu. Sanırım bazı insanların gerçekten dokuz hayatı var." Omuz silkti, kaşığındaki mermer keki yaladı. Gözleri parladı ve bana döndü. "Bu gerçekten iyi!"

Diğer herkes sessizdi, az önce nedensizce itiraf ettiği şeyi anlamaya .

"Onu kanlar içinde mi ?" Bay In-His-Damn-Feelings, ona sordu.

Ivy ona baktı ve başını salladı. "Kapının bir parçası kalçasına girdi."

"Ve onu öylece terk mi ettin?" Wyatt hâlâ bastırıyordu.

Başımı sallayarak, o devam ederken şaraba uzandım.

"Ne yapmamı istiyorsun? Onu başımın üzerinde taşımamı mı?" diye sordu ve ben de gülmek için kendimi zor tutarak . Ben. Hepsi de en az benim kadar şaşkındı ve bana bakıyorlardı. Onları görmezden gelerek ağzımın kenarını sildim.

"Yapabilirdin-"

"Bir dahaki sefere üzerine bir kilise düştüğünde, ne yapmam gerektiğini bana söyleyebilirsin. Ama dürüst olmak gerekirse onu bırakmadım çünkü ağır olacaktı ve açıkçası kendi hayatımı kurtarmamı yavaşlatacaktı, bu arada sorduğun için teşekkürler." Yüzünü ona doğru çevirdi, gerçekten de içimden gülmek geliyordu ama o devam ederken soğukkanlılığımı korudum. "Ondan hoşlanmıyorum. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Keşke koca adam bunu benim için halletseydi."

Kimse bir şey söylemedi, sadece ona baktı ve oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, Toby'ye dönmeden önce iç geçirdi.

"En azından iyi mi?" diye sordu ona, ama ses tonunun hiç de umurunda olmadığı belliydi.

Toby, "Her iki bacağı da kırık," diye cevap verdi.

"Sanırım bu da bir şeydir." Omuz silkti ve sonra bana dönerek kaşığını bana doğrulttu. "Pastanı yiyecek misin?"

Tabağı kaldırıp ona uzattım ve sanırsınız ki ona bir altın verdim.
Bar.

"Teşekkür ." Mutlu bir şekilde yedi, bakışları ya görmezden geldi ya da fark etmedi.

masanın etrafındaki herkes ona veriyordu.

İki amcam da bana baktı. O bakışı biliyordum. Onay.

Evlenmeyi seçtiğim kişi sadece beni değil, ailemi de ilgilendiriyordu. Ve her ne kadar mutlu-şanslı evli adamlar gibi görünseler de... onlar Callahanlardı. Seçimimi kabul ettiler, çünkü kabul etmek zorundaydılar. Cora Teyzemin bu yemeği ayarlamasının nedeni de buydu; Chicago'dan tekrar ayrılacakları için uzun bir süre boyunca son kez bir araya gelecektik. Babam öldükten ve ailenin başına ben geçtikten sonra, aile reisinin kim olduğu konusunda hiçbir karışıklık istemiyorlardı... ve yorgundular. . Declan Amca ve Cora Teyze bir tekne de yaşıyorlardı. Evet, lanet bir tekne. Son birkaç yıllarını birlikte denize açılarak geçirmişlerdi.

Neredeyse her zaman ulaşamazlardı, sadece acil durumlar için istisnalar yaparlardı. Neal Amca ve Mina Teyze ise normal insanlar gibi Güney Kore'de bir yerin yaşıyorlardı.

"Sadece bu seferlik tuvalete gidiyormuş gibi yapacağım, böylece hepiniz benim hakkımda konuşmak için biraz zamanınız olacak," diye cevap verdi, bakışlarını fark ettiğini kabul ederek, sonra da bunu yapmak için ayağa kalktı.

Nari'nin kahverengi gözleri bana kaydı ve Ivy'yi odadan çıkarken takip etmesi için başımla işaret ettim.

"Dürüst biri." Cora teyzem sırtıttı.

"Onu bu kadar..." Mina teyzem bana baktığında dalmıştı. "Senin için mükemmel."

"İyi kurtardın." Neal Amca kıs kıs güldü ve öne kayarak dirseklerini masaya koydu, beni dikkatle süzerken sakalını sıvazladı.

"Evet?"

"Dünyadaki onca kadın arasından sana katlanacak kadar çılgın ve anneni gururlandıracak kadar soğuk birini buldun. çok da güzel. Bana deli diyebilirsin ama bu çok büyük bir tesadüf gibi görünüyor, özellikle de baban bunlara inanmadığı için."

"Neyse ki ben babam değilim." uzun zamandır tekrarladığım bir şeydi.

"Neal, bütün bunları kendi başına mı düşündün?" Declan Amca sahte bir şokla nefesini tuttu ve onu alkışladı.

Neal Amca gümüş çatal bıçak takımına uzandı ve Mina Teyze kolundan tutmasa ve Cora Teyze de Declan Amca'yı tokatlamasa onu bıçaklayacaktı... Bu palyaço numarasını neredeyse insanların beni babamla kıyasladıkları kadar çok görmüştüm.

"Bilmiyor muydun?" Donatella bir kadeh şarabı dudaklarına götürdü. Yüzü ifadesizdi, sesi neredeyse uyuşmuştu. "Hapishaneden geldi... Ben

Yedi yılın bir kızı mahvedeceğinden eminim. Güzel olmaya gelince, Nari bu konuda yardımcı oldu."

"Hapishane mi?" Declan Amca'nın sesi ciddileşti. Ancak onu görmezden geldim ve Dona'ya odaklandım.

" bir pislik bu, Dona?" Ben sordum. "Onda yanlış şey görmüyorum. Ben de mi berbatım?"

Cora Teyze kolunu tuttu, sıktı, bırakması için uyarmaya çalıştı ama Dona Dona olarak asla geri adım atamazdı.

"Evet. Hepimiz durumdayız!" Kadın tersledi.

"İşte başlıyoruz." Cora Teyze içini çekerek aldı ve tabağına koydu. Yemek bitmişti... Zaten neredeyse gece yarısı olmuştu.

"Şu halimize bak! Bir hastane odasında, büyükannemizin hastane odasında düğün yemeği yiyoruz, o uyuşturulurken gülüyoruz-"

"O acı çekerken gülmemizi mi tercih ederdin?" Geri ittim. "Lanet olsun

Ethan!" diye bağırdı ayağa kalkmadan hemen önce.

"Uggh, unut gitsin! Hepsini unut. Ben eve gidiyorum-"

"OTUR YERİNE!" Ona kükredim. Hayatım ona sadece bir kez bağırmıştım ve bu yüzden hafifçe sıçradı. "OTUR! Yoksa herkesin benim gerçekten kardeşin olup olmadığımı sorgulamasına neden olursun."

Yumruğunu sıkarak koltuğuna geri oturdu.

Dişlerimin arasından, "Dinle ve iyi dinle, çünkü bunu tekrarlamak zorunda kalırsam birinin canı yanacak," dedim. "Ivy artık benim karım. Ona hakaret edersen, bana hakaret etmiş olursun. Kan bağım olsun ya da olmasın hiç kimsenin hakaretine tahammül edemem. Ona saygı duyacaksınız; hepinizin düşündüğü her şeyi söylediği için ona lanet bir uzaylı gibi davranmayacaksınız. Zaten başımda çok fazla bela var.

Duygusal hız trenine binmek için bir plaka, Donatella. Eğer kızmak istiyorsan, sessizce kız. Yargılamak istiyorsan..." Wyatt'a baktım. "Sessizce yargılayın. Çünkü eğer görürsem, büyükannemin son sözüne cevap veririm.

Bana sorulan soru... Aileme zarar verir miyim? Babam bu soruya zaten cevap vermedi mi? Önce eş, ikinci aile, üçüncü klan. Bu sırayı unutma."

Ayağa kalkarak Cora teyzeme doğru yürüdüm ve elimi onun omzuna .

"Yemek ve diğer her şey için teşekkür ederim," dedim kapıya doğru yönelmeden önce ve sessizce uyuyan büyükanneme son bir kez baktım.

Sabahleyin gitmiş olacaktı. Declan Amca ve Cora Teyze onunla birlikte İrlanda'da kalacaklardı. Vedalardan nefret ederdim. O bunu biliyordu.

Anlayışla karşılardı.

IVY

Banyo tezgâhına oturup ellerime baktım... Pırlantanın yanında duran ince altın kordon... İşte böyle evlenmişim. Çantamdaki mektuba uzandım, annesinden gelen mektuba, gülümsedim. Korkunç bir el yazısı vardı... tıpkı benim gibi.

"Melody ölmeden önce çocuklarına kim bilir kaç tane mektup yazdı," dedi Nari banyoya girerken usulca. "Bir tanesini o gün aldım.

doğum yaptı. Bu ondan aldığım tek mektuptu." Yanımdaki lavaboya yaslanarak . "İnsanların içini nasıl boşaltacağını ve aynı zamanda onları nasıl güçlendireceğini gerçekten biliyor."

"Ona gerçekten saygı duyuyorsun."

"Evet," dedi sanki çok açılmış gibi. "O her şeyi değiştirdi. Önceden Callahan kadınları kocalarının kollarındaki güzel aksesuarlardı sadece.

Kızları ise yakın aileler için birer ödül gibiydi. Bu çok... ortaçağa ait bir şey gibi görünüyor ama gelenek böyleydi."

"Peki Melodi sonrası dönemde?"

Bunun üzerine kıkırdadı. "Biz hala aksesuarız, ama biz... James Bond filmlerindeki aletler gibi. Dışarıdan bir ruj gibi görünüyoruz ama aslında bir bombayız. Onların yapamadığı şeyleri yapabilme yeteneğine sahibiz.

Bu nedenle artık çok daha fazla kadın her şeyin bir parçası ya da en azından benim duyduğum kadarıyla."

Çekingen davranmıyordu. Gerçekten fazla bir şey bilmiyordu. "Huh." Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Sana bir şey söyleyeceğim ve senin günün olmayana kadar bekleyecektim ama belki de tüm bu saçmalıkları bir araya toplayabilirim-"

"Ne oldu?"

İçini çekti, çantasını açıp telefonunu çıkardı ve bana bir sağlık raporu gösterdi... Klarissa Moretti'nin sağlık raporu.

"Hamile," dedi sanki ben okuyamıyormuşum gibi.

Başka tarafa bakarak düşünmeye çalıştım ama zihnim bomboştu. "Yapabilirim-"

Lavabo tezgahından atlayarak banyodan çıktım ve nereye gideceğimi bulmaya çalıştım.

"Hanımefendi." Greyson, iri yarı, yüzümün önüne geldi. "İyi misiniz?"

Cevap vermeyince telefonuna uzandı ama ben başımı salladım.

"Dur." Zihnimde çarklar dönmeye başlarken sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ethan etrafta yokken beni dinlemek zorundasın, değil mi?"

"Evet, hanımefendi." Başını salladı ve telefonu cebine geri koydu. "O burada değil. Beni Klarissa Moretti'nin odasına götür."

"Hanımefendi-"

"Şimdi."

Omzunun üzerinden baktı, ama korumalar dışında kimse . Başını sallayarak beni asansöre doğru götürdü,

ama merdivenlere.

"Ethan biliyor, değil mi... onun hakkında," dedim hastanenin onun katına çıkan beyaz merdivenlerinden aşağı inerken. Ama kendi soruma kendim cevap verdim. "Tabii ki biliyor. Eğer Nari biliyorsa, o da bilmek zorunda."

Sadece bir kat aşağı inerlerken hiçbir şey söylemedi. Biz aşağı inerken merdivendeki korumalar bizim için hareketlendi. Onun katının kapısını açarak onu takip ettim, odalardaki tüm ışıklar sönük olduğu için ilk kez saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim. Koca katta sadece bir hemşire vardı. Tüm kapılar kapalı ve perdeler indirilmişti ama içeride kimsenin olmadığını biliyordum.

Grayson 9219 numaralı odanın önünde

durdu. "İşte burası." Başıyla kapıyı işaret etti.

Uzun süre bunun nasıl düşündüm, ona "Hanımefendi, yapmayın, bu sizi daha iyi hissettirmeyecek" dedirttim.

"Grayson, şu anda yaptığım şeylerin yüzde doksanı kendimi daha iyi hissetmek için değil."

Hemşirenin kalkıp gitmeye başladığını duyunca ona döndüm.

"Affedersiniz!"

"Hanımefendi." Grayson onunla konuşmamı engellemeye çalıştı ama onu görmezden gelerek ona doğru yürüdüm. Yaşlı bir kadındı, belki Evelyn'den birkaç yaş büyüktü. Donuk gri-sarı saçları bana benim saçlarımın *düzeltilmeden* önceki halini hatırlattı.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı Bayan Callahan?"

Bayan Callahan şimdiden mi? Görünüşe göre haber çabuk yayılmış. Koyu mavi önlüğünün üzerine iliştirilmiş, kalbi parlak beyaz inciden yapılmış altın Claddagh broşunu işaret ettim. "Nereden aldın bunu? Bunu çok seviyorum."

Parmaklarını üzerinde gezdirerek aşağı ; "Bu eski şey mi? Komşumun bahçe satışından bir dolara almıştım."

"Senden satın alabilir miyim? Bunun için yüz bin öderim." Yüzümde bir gülümsemeyle söyledim.

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Broş. Gerçekten çok beğendim." Tekrar ettim.

Bana deliymişim gibi baktı ama çıkardı ve bana verdi. Ona söylemeden önce baktım.

"Teşekkür . Grayson, lütfen ona ödeme yap," dedim ve arkamı dönüp broşu açık çantama yerleştirerek doğruca 9219 numaralı odaya yöneldim. İçeri adımımı attığımda ahşap kapı gıcırdadı. İçeride bana bakmayan kadın, "Geleceğini biliyordum," dedi.

Döndü, gelmesini umduğu adam yerine beni görünce yüzündeki sırıtış söndü.

Saçları omzunun üzerinden taranmıştı, kollarında ve yüzünde kesikler vardı, bunlardan biri de ona attığım yumruktan kaynaklanıyordu. Daha önce yatakta oturmuştu... bekliyordu.

"Geleceğini nereden biliyordun?" Odaya doğru yürüyüp kapıyı arkamdan kapatırken .

"Çünkü aileye her çok değer veriyor. Bir kez öğrendiğinde gelmek zorunda kalacaktı," dedi gururla, elini karnının üzerine koyarak. "Ne kadar şanslıyım değil mi? Oğlumuz da tıpkı babası gibi bir savaşçı."

Karnına baktım ve sonra tekrar ona baktım. "Benden , değil mi?"

"Neden olayım ki?"

"Evet, çoğu insan bunu söyler." İçimi çektim.

Kıs kıs güldü, hatta başını yana çevirdi. "Sen bizim hayatımıza ait değilsin. Bu da kanıtı. Tebrikler, artık Ethan'ın karısı olabilirsin, ama ben onun çocuğunun annesi olacağım... ikimize de bir şey olmasına izin vermeyecek."

"...hmmm."

"Ne?" Bana ters ters baktı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Bana alışmaktan başka yani."

Tek kelime etmeden yanındaki makineye döndüm, çantamın içine uzanarak hemşirenin bana broşunu verirken çaldığım kartı çıkardım ve makineye okuttum.

"Ne yapıyorsun? Dur!" Koluma vurmak için uzanmaya çalıştı ama uzanamadı ve ben de yapmam gerekeni yaptım.

"Ethan'ı gerçekten sevdiğine eminim." Ona dönerek söyledim. Morfin serumunu alıp sertçe bastırdığımda serumdaki sınır kalktı ve ilaç vücuduna doldu. "Sevdiğimi söyleyemem... o yüzden bu haksızlık gibi görünebilir. Ama hayat bana da haksızlık etti. Geçmişte... Ben sadece boş verdim. Günün sonunda iyi olan kazanacak. Kendime böyle söyledim... Ama yanılmışım. Şimdi ikinci bir şansım var, Klarissa. Günün bekleyemem. Daha iyi bir insan olamam. Geride kalamam."

Vücudu zayıfladı, kolları yatağa düştü, hemşirenin kartını bir kez daha okuttum, sistemden çıktım, dozu normale ve ona doğru ilerleyerek serumun kumandasını avucuna koydum.

"Yan... cehennemde..." Ben odayı normale , hatta makineyi tekrar yerine yerleştirirken bana dudak büktü.

"Zaten yaptım," fısıldadım ve kapıya doğru ilerlemeden önce yanağını okşadım.

Kapıyı açtığımda Greyson önce bana, sonra arkamdan dik dik bakan kadına baktı.

"Konuşmak ," dedim ona.

Kaşlarını çattı ama başını sallayarak geçmem için işaret etti. İstasyonun yakınında durdum, hemşire artık gitmişti, büyük olasılıkla mutlu bir kutlama yapıyordu. Krem rengi lobiden geçip, bir sonraki odaya doğru yürümeden önce kartını masaya bıraktım.

kapıyı açtım. Orada, beyaz merdivenin en tepesinde siyah takım elbisesiyle duran Ethan'ın ta kendisiydi. Korumalar gitmişti ve kımıldamadı, tek kelime etmedi, sadece beni izledi.

"Ben Boston'un desteğini geri almasına yardımcı olacak mutlu İrlandalı eş olurken onun metres olması mı gerekiyordu?"

"Callahan erkeklerinin metresi olmaz." Her zamanki gibi kayıtsız ve duygusuz konuştu.

"Bunu bir keresinde duymuştum," diye cevap verdim. onunla aynı seviyede. Yüzümüzü birbirimize döndük. "Çocuktum, yemek yiyorduk, annemle babamın yıldönümleri yeni kutlanmıştı ve büyükannem 'Callahan oğlanları hakkında ne dersiniz deyin ama hiçbirisi karısını terk etmez' dedi. Nari bana Klarissa'dan bahsederken aklımdan geçen ilk şey onun sesiydi."

"Bu-"

O bir şey söyleyemeden ben ona olabildiğince sert bir yumruk attım. Başı geriye gitti ama elini kaldırarak burnundaki kanı sildi.

"Dona haklıydı. Nasıl yumruk atılacağını biliyorsun," diye mırıldandı. "Ve insanları nasıl kullanacağını biliyorsun." Ben de ona karşılık verdim. "Bu Aklımdan geçen ikinci şey bilip bilmediğindi. Bildiğini hemen anladım. Ve eğer onu metresin olarak tutacak olsaydın, Nari'nin benimle konuşma şansı olmadığından emin olurdun. Ama yapmadın ve o yaptı. Yani ona bana söylemesini sen söylemiş olmalısın. Bunu onu öldürmem için yaptın ve bunu yapmak zorunda değildin. Doğmamış çocuğunu sen öldürmedin, karın öldürdü."

İnkâr etme zahmetine girmedim. "Sadece üç . Bir çocuk değildi. Bir grup hücreydi."

"Ve yine de yapamadın." Yine inkar etmedi.

"Bir daha iznim olmadan beni kullanma!" "O zaman ben hallederim-"

"İki dakika sonra ölmüş olacak," diye fısıldadım acı acı. "Ne?"

"O kapıya geldiğimde ne planladığını biliyordum. Biliyordum ve çok kızmıştım, beni kullanmakla hata ettin ama bunu gerçekten yapmış olsaydın daha kötü olurdu."

Kaşları şaşkınlıkla bir araya geldi. "Sınırları senin çizdiğini sanıyordum."

Başımı omzuna yaslayarak, "İkimizde de damar yolu yok," diye fısıldadım. "Serumunun bir kısmı sodyum klorür, sükroz, bikarbonat ve vitaminlerden oluşuyordu. Bu ve ona verdiğim yüksek morfin kalp yetmezliğine girmesine neden olacak, eğer doktorlar ona zamanında ulaşır ve panelleri kullanmaya çalışırlarsa anında ölecek. Aksi takdirde oksijen yetersizliğinden ölecek."

Konuşmamı bitirdiğimde kapıya baktım, bir doktor ve hemşirenin koştüğünü ve bağırıldığını duydum. Greyson merdiven boşluğuna geldi ve önce bana .

"Öldü mü?" diye sordum. Başını salladı.

"Ne kadar üzücü," dedim ve Ethan'ı yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı çıktım. Ama "Seninle bir süre konuşmazsam şaşırma" diye eklemekten de edemedim.

Kimseye bakmadım. Callahan katına ulaştığımda hiç konuşmadım. Gardiyanlardan biri Evelyn'in odasının kapısını açtı, tüm aile sanki kendi evleriymiş gibi süitin etrafında oturuyordu. Bazıları kanepede dinleniyordu. Bazıları pencere kenarındaydı ama benim gözlerim az önce hep birlikte yediğimiz yemek masasına takıldı. Cora düğün pastamdan kalanları paketliyordu.

Kahverengi gözleri bana doğru baktı. kaçırdım, ona doğru yürüdüm.

Evelyn'in başucunda. Gözleri zar zor açıktı. Ama ailesine bakarken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Yatağına oturup çantamdan broşu çıkardım.

"Bir Claddagh." Ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bildiğini bilmeme rağmen ona söyledim. "Eller sadakat içinde."

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve başını salladı.

ETHAN

Yüzüm için buz uzattı, ben de alıp merdivenlerden birine oturdum. Greyson bana, "Tam da planladığınız gibi, efendim," dedi.

"Hayır, Greyson." Sırıttım. "Bu çok *çok* daha iyiydi."

Onu kullandığımı biliyordu. Her şeyi biliyordu. Bu suçluluk duymadığım bir şeydi, bunu başarabileceğimi düşünmemiştim bile.

Klarissa'yı istemedim.

Bir prezervatif çalıp Tanrı'yı kendisi oynamayı seçmişti.

Oyunu oynadı ve kaybetti.

O asla benim karım olmamalıydı.

Saat 11:58. Klarissa'nın ölüm saati. Ivy'nin yeniden doğuş zamanı.

Greyson kısmen dehşete düşmüş, kısmen de etkilenmiş bir halde, "Kız soğuk, efendim," dedi. "Yine yanlış," diye cevap verdim. O bir Callahan'dı ve tüm Callahanlar gibi...

"O acımasızdır."

OceanofPDF.com

ON BEŞ

"Cehenneme giden yol, savaşı ne zaman bırakacağını
bilmeyen adamların kemikleriyle döşenmiştir."

~ *Paulette Jiles*

OceanofPDF.com

ETHAN

"İstediğın liste," dedim ve telefonuma gelen mesajları okurken tableti ona uzattım. Önceki günün karmaşasında ona söz verdiğimi neredeyse unutmuştum ve ben sözünün eri bir adamdım. Elimden ağırlığın kalktığını hissetmeyince duraksadım ve uyuyakaldığını düşünerek ona baktım. Ancak o sadece pencereden dışarı bakıyordu.

eve doğru sürdü. "Ivy," diye
seslendim ona.

Karşılığında aldığım şey sessizlik oldu. Ve beni duyduğundan emindim çünkü daha da fazla kapıya doğru kaydı ve uzaklaştı. Birçok şeyden nefret ederdim ama hiçbir şey beni görmezden gelinmek kadar sinirlendiremezdi.

"Bayan Callahan," diye tekrar seslendim ona.

Bu sefer sadece camı indirdi, soğuk havadan derin bir nefes aldı, altın sarısı saçları sağa sola savruldu. Bir parçam şöyle düşündü
Onu rahat bırak ama...

"Karıcığım!" Onu tersledim.

O da karşılık verdi ama kelimelerle değil. Tableti elimden kaptı ve pencereden dışarı fırlattı. Doğrulup Toby'nin omzuna vurdu.

"Evet, hanımefendi." Piç kurusu biraz fazla mutluydu.

"Bir telefon alabilir miyim?" diye sordu usulca ve yüzü benim hoşuma gitmeyecek kadar onunkine yakındı.

"Peki kimi aramak istiyorsunuz?" sordum. Hala
sessizlik.

"Toby, kimseyi aramama gerek yok, sadece müzik dinleyip internete girebilirim, lütfen," dedi ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Ağzının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüştü ve aklımın yarısı onu dövmekle geçti. Ancak onu tanıdığım için, bir kadın yüzünden sinirlendiğimi görünce sadece gülerdi. İyi. Konuşmak istemiyordu. O zaman onunla konuşmazdım.

"Toby, ona ne istiyorsa getir. gereken bir şey daha eksildi," diye mırıldandım, telefonu ceketimin cebine geri koydum ve koltuğa geri yaslandım.

Araba eve dönüş yolu boyunca sessizdi. Kapıdan geçip uşakların beklediği kapıya yanaştığımızda kendi başına dışarı fırladı ve bir çocuk gibi tepinerek kapıyı arkasından çarptı. Gözlerimi devirerek dışarı çıktım ve arabanın etrafında dönerek Toby'nin yanında durdum, yüzünde yine o kötü niyetli mizah ifadesi vardı.

"Bir dahaki sefere karım benimle konuşmayı reddettiğinde ve bu nedenle size hitap ettiğinde... sonraki sözleriniz 'Kocanızla konuşmanız gerekecek, hanımefendi' olmalı. Anlaşıldı mı?" Cevap vermesini beklemedim ve yukarı doğru yürüdüm.

merdivenlerden eve kendim girdim. Paltomu çıkarıp uşağa vererek kendimi muhtemel kavgamıza hazırladım. Öfkesini uzun süre içinde tutabileceğinden şüpheliydim.

Bizim kanada geldiğimde, şaşkınlık içinde eski odasının kapı kolunu çekiyordu. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp bana baktı, ben de kol düğmelerimi çıkarmaya başlamıştım bile.

"Saldırıya uğradık. Ev hala kilit altında. Ben her şeyin kilidini açana kadar sadece Callahan'ın parmak izleri ve sesi kapıları açabilir...

Bu." Kapımın tokmağını tuttum. "Ethan Callahan."

Kapı açılmadan önce bip sesi duyuldu. Bana ters ters baktı ve evlilik yüzüğünü göstermek için orta parmağını, sadece orta parmağını kaldırdı.

"Doğru, artık bir Callahan'sın." Sırıttım. "Ne zaman sisteme eklenmek isterseniz bana haber verin. O zamana kadar ya içeri gelip ya da bir eş gibi değil, bir köpek gibi koridorda uyuyabilirsiniz."

Çenesini yana doğru kırdı ve ben bekledim. Bana ters ters bakıp omuz silktim ve odama girip kapıyı arkamdan kapattım.

Deli kadın.

Onu aklımdan çıkararak dolabıma doğru yürüdüm, paltomu kanepenin üzerine attım ve tabancamı çıkardım. Annemin ona verdiği hediyeği düşündüm. Tıpkı onun gibiydi. Annemin sevdiği bir şey varsa, o da iyi bir silahtı. Babamın nefret ettiği bir şey varsa, o da annemin elinde silah olmasıydı, çünkü büyük olasılıkla sonunda babama ateş ederdi. Aslında onu iki kez vurmuştu.

Bekle... Telefonumu çıkarıp teyzemi aradım.

"Ethan?"

"Kimse karıma annemin babama ateş ettiğini söylemesin.

Bu geleneğin annemle birlikte ölmesini tercih ederim."

"Üzgünüm tatlım, ama Callahan kadınları arasında konuşulanlar kocaları için bile sırdır-"

"Eminim şimdi o yemek yorumundan pişmanlık duyuyordur." Declan amcamın kıs kıs güldüğünü duydum.

"Amcama pişman olmadığımı söyle," dedim.

"Ona kendin söyle," dedi. Telefonu ona uzattığını duydum. "Ethan."

"Amca."

Kulaklığımı kulağıma takıp telefonu kenara fırlatırken, "O gün geldiğinde sana ne söyleyeceğimi hep merak etmişimdir," dedi.

"Peki bugün günlerden ne?"

"Düğün günün. O düğünü fazla haber vermeden yaptığın için biraz geç kaldım ama neyse ki iyi bir tavsiye asla süresi doluyor."

"Peki iyi olduğundan nasıl emin ?" Gömleğimi çıkararak sordum.

"Çünkü ben mutlu bir evliliğim var. da öyleydi, büyükbaban da. Belli ki doğru anlamışız."

", eğer gerekiyorsa bilge bilgilerinizi aktarın, ama lütfen Şimdi. Bir başkası beni önce biraz uyumak istiyorum," dedim ayakkabılarımı çıkarırken.

"Ne kadar da dik kafalısın." Bir şişenin açılma sesini duyduğumda iç çekti.

"Sence de viski için biraz erken değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi ve ben de sııttım. Belli ki artık teyzemin yanında değildi. "Ethan, ne olursa olsun mutlu bir evliliğin sırrı insan tipi, kaybediyor."

"Yine mi geldin?"

"Her zaman kazanmak için her şeyi yapan sizin gibi biri için zor olduğunu biliyorum. Ancak eşler farklıdır. Konuşmasalar bile size kızgın olduklarını belli etme yeteneğine sahiptirler."

Durakladım ve dolabımın üst odasındaki kameraya baktım. "Beni mi gözetliyordun amca?"

"Hayır, neden?" Sesi dürüst geliyordu, bu da ondan daha fazla şüphe duymama neden oldu. "Her neyse, söylemeye çalıştığım şey, öfkeli bir eşle huzur bulamayacağınız. Kavgaya etmek iyidir, sağlıklıdır, iyi seks de yapar-"

"Güle güle-"

"Ancak, her savaşta yenilgiyi kabul etmeniz gereken bir nokta vardır. Coraline Teyze'nin aurora borealis'i görmeye gidip lanet bir çadırdan uyumanın iyi bir fikir olacağını düşündüğünü biliyor muydun? Çadırlardan nefret eder. O

Ormanda olmaktan nefret ediyor. İstedığım son şey kıcıımı kaldırıp Kanada denen buz kütesine gitmek, gökyüzünün renk değıştirdiğini görmek, üstüne üstlük ne kadar üşüdüğünden ya da ne kadar çok böcek olduğundan yakınmasını dinlemektir. On dakika kadar hoşuna giderdi ve sonra gitmek isterdi. Daha genç olsaydım bunu ona mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışırdım. Kavga ederdik.

Taşaklarım morarana ve ben pes edene kadar beni günlerce görmezden gelirdi. İsteddiği yere giderdik ve tam olarak yapacağını bildiğim şeyi yapardı ve

otel aramak için zaman harcadım. Tanrı'ya şükür artık o genç ben değilim.

Elbette tatlım, gidelim dedim. Ben otel ararken o heyecanla eşyalarını topluyordu. Böylece dünyanın buz başkentine vardığımızda ve o büyülu anını yaşadığında ben zaten bir oteli bekleyen kahramandım. Hayır.

Mavi toplar. Kavga yok. İyi ısıtılmış bir süitte sadece biz. Neden?"

Kırbaçlanmış bir sürtük olduğun için mi? Düşündüm. Ama gitmesini bekledim. üzerinde.

"Çünkü muharebeyi kaybettim ve savaşı kazandım. Birçok kişi olacak Kanıtlarla haklı olduğunuzu bildiğiniz anlar. Bunların hiçbirisi kızgın bir kadın için bir şey ifade etmez ve onlarla birlikte deliler diyarına sürüklenirsiniz. Onların zihninde am bulamayan bir pisliksiniz. O yüzden sadece kaybet. Daha kolay olur. Daha uzun yaşarsın."

"Bilge tavsiyeniz için teşekkür ederim. Ancak, Ivy farklıdır. O daha mantıklı-"

"konuşuyorsun?" Neal amcamın da ona katıldığını duydum.

"Ethan. Karısının farklı ve mantıklı olduğuna inanıyor."

İkisi de güldü ve kapattım. Aileden oldukları için Tanrı'ya şükretmeliler.

Yatmak için giyinip yatak odama girdim ve yatağıma doğru yürümeden önce güneş doğarken panjurları kapattım. Tam uzanmak üzereydim ki kapıyı çaldı, tam da çalacağını bildiğim gibi.

İç çekerek masamın yanındaki düğmeye açtım. "Bir-"
olmadığını bilmek güzel.

"SİKTİĞİMİN " diye bağırdı ve bana ait vazolardan birini fırlattı.

Yatağın üzerinde paramparça oldu ve kırıkları yatağımın üzerine düşerken iki şeyi merak ettim. Birincisi, onun mantıklı olduğunu nasıl düşünmüştüm ve ikincisi, neden odamda vazolar vardı? Bana daha fazla bok atmaya başlamadan ve ben kaçmak zorunda kalmadan önce sahip olabildiğim tek iki düşünce . "Beni nasıl öylece bırakıp gidebilirsin? Dışarı!"

"I..." Bir kitaptan eğildim. "Sana içeri gelmeni söyledim!" "SENİN ŞARTLARINA GÖRE!"

"BURASI BENİM ODAM!" "BİZİM ODAMIZ!"

"O ZAMAN İÇERİ GELMELİYDİN!"

"BENİ !" Başka bir şey yapamadan bileğini yakaladım ve onu kapıya doğru ittim.

Derin bir nefes aldım... neden bağıırıyordum, hiçbir fikrim yoktu... kafama dank etti; deliler diyarındaydım. Gözlerimi kapatarak iki amcamın da kahkahalarını duymamaya çalıştım.

"SEN-"

Onu öptüm ve bedenimi sıkıca onunkine bastırana kadar mücadele . Farkında olup olmadığından bile emin değildim ama bana doğru gevşedi, göğüsleri göğsüme sürtündü, ağzı benim için daha fazla açıldı, ama geri çektim. Bana şaşkın şaşkın baktı ve kızgın olduğunu hatırlamadan önce ben konuştum.

"Eğer bu Klarissa ile ilgiliyse-"

"Bu onunla ilgili değil!" Tersledi.

Ve şimdi kafam karışmıştı. "O değilse başka ne?"

"Gerçekten yavaşsın."

"Dışarı çıkmak ister misin?" Kendimi söylemekten alıkoyamadım.

"Sen-"

"Devam et de uyuyabileyim." Mücadele ettim.

Sadece ters ters baktı.

"Ivy." İçimi çektim, başımı öne eğdim. *Savaşı kaybettim.* "Özür ama hatamı bilmeliyim *canım.*"

"Benimle alay ediyorsun."

"Hayır. Sadece yorgunum." Yarın savaşa geri dönecektik ve onun öfkesini başka bir yere odaklamasına ihtiyacım vardı.

"Bu benimle ilgili. Başkalarının iyiliği için sinirlenecek ne zamanım ne de enerjim var. Benim için en önemli kişi kendimim," dedi ve ellerini gevşemiş tutuşumdan çekip göğsünün üzerinde çaprazladı. Bunun göğüslerinin kalkmasına neden olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım ama fark etmemek zordu.

"Peki ya sen?"

Kaşlarını çatarak, "Boş ver," diye mırıldandı.

ÖLDÜRÜN ONU! Onu lanet pencereden atmak istedim! Boş ver de ne demekti? Eğer önemli değilse, tüm bunlar ne içindi?

Geri çekilip ondan uzaklaşarak masama oturdum, odamı paylaşan bir manyak varken uyumam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Yatağa doğru yürüdü ve tamamen soyunmadan önce çantasını yere attı. Yorganı kaptığı gibi, yatağın altına kıvrılmadan önce kırık parçaları benim yattığım tarafa bıraktı. Tam gözlerim kapanıyor ve sandalyeme uzanıyordum ki, deli kadın sesini bulmaya karar verdi.

"Sen de beni öldürür müsün?" diye fısıldadı.

"Şu anda pek akıllıca bir soru değil."

Yine çıldırmasını bekliyordum ama onun yerine öylece yattı.

"Yaptığın plan için bana ihtiyacın olmasaydı, Klarissa ile evlenirdin.

Ancak, kazanmayı çok istiyorsun, bu yüzden planına sadık kalmayı ve onu öldürtmeyi tercih ediyorsun... peki ya ben?

Planın için yararlı olmadıgımda ne olacak? Destek için başka bir kadına ihtiyacın olursa ne olacak? Sonunda ölecek miyim? Duydum ki

Neal amca... karısını öldürdü, bu yüzden-"

"Neal Amca'nın karısı aileye ihanet etti. Bana anlatılanlara göre neredeyse tüm aileyi öldürtüyordu. Onun yerine kanı seçti. Ona bu seçimi yaptırdığı için hatalıydı," diye araya girdim.

beni sinirlendiriyor.

"Tamam, ama-"

"Aması yok. Ben seninle evlendim. Seni seçtim... Bunun ölene kadar süreceğini biliyordum. Klarissa'ya karşıma çıktığı ilk gün onunla asla evlenmeyeceğimi söyledim. Onu asla sevmeyeceğimi. O umut etmeye cesaret etti

Bir şekilde ışığı görür ve düşerdim. Ancak ben sözünün eri bir adamım. Her zaman da öyleydim."

"Sofistike ve ahlaklı bir gangster."

"Bunu sürekli tekrarlayacağını bilseydim daha akılda kalıcı bir yapmaya çalışırdım." Esnedim.

Kıs kıs güldü. "Bana vereceğin söz nedir?"

Ciddi değildi.

Sandalyeden kalkarak yatağın onun tarafına doğru yürüdüm. O bana baktı, ben de ona... Ta ki ben uzanıp onu kaldırıana, sırtüstü onu göğsümün üzerine yatırana kadar.

"O yüzüğü parmağına taktığımda söylediklerimin tam olarak şunlar olduğuna inanıyorum: İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta hayatımı sana bağlıyorum. Bu benim ebedi aşkımın, sonsuz dostluğumun ve tüm yarınlarımın vaadinin bir sembolüdür. İçsel birliğimizin dışsal bir hatırlatıcısı. Ölüm bizi ayırana dek, diğer herkesten vazgeçtim, seni seçtim."

İkimizin de için elini kaldırdı. "İçinde yalan varsa sayılmaz"

"Ne yalanı?"

"Sonsuz aşkım ve sonsuz dostluğum derken... Bana ne zaman aşık oldun? Ve biz ne zaman arkadaş olduk?"

Dünyadaki tüm kadınlar arasında... İç çekerek gözlerimi kapattım. "Ivy... hayır Biri benim yanımda senin yerini alıyor. Seni terk etmiyorum, o yüzden Tanrı aşkına kapa çeneni ve bırak uyuyayım."

IVY

Kollarını bana dolayarak öylece uykuya daldı. "Senin romantik olmadığını kim söyledi?" Yumuşakça fısıldadım.

Gözlerimi kapadım... ve göğsümde tanıdık bir his vardı. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir his.

Kollarında yuvarlanarak ona baktım. Uyurken çok nazik görünüyordu. Uzun kirpikleri ve hafif dağınık saçlarıyla. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Kalbi ellerimin altında olmasına rağmen.

Başımı üzerine koyarak gözlerimi kapattım. Bunun ne kadar korkutucu olduğunun farkında değildi... hayat çizginizin bir kişiye bağlı olduğunu ve o işine yaramadığını düşündüğü insanlardan kurtulmak konusunda hiçbir çekincesi olmadığını bilmek.

Ama ona inandım.

Ya da en azından ona inanmak istedim.

Şüpheden başka bir seçenek yoktu ve bu da acıya yol açıyordu ve ben acıdan yorulmuştum.

OceanofPDF.com

ON ALTI

"Bir daha asla toparlanamayacakları bir yakınlığa
doğru hızla ilerlediler."

~ *F. Scott Fitzgerald*

OceanofPDF.com

ETHAN

BİP.

BİP.

BİP.

"Durdur şunu," diye fısıldadı ama üstümde olduğu için her kelimede dudağı tenime değiyordu. Bu ve onun çıplak vücudunun benimkine bastırıldığı hissi, her yer değiştirdiğinde daha da sertleşen sikime gerçekten yardımcı olmadı.

BİP.

"Ahh," diye mızızlandı ve sonra suratını asarak başını kaldırıp çenesini göğsüme . "Telefonun."

"Beni yere mıhladın," dedim ve sonra telefonumun olduğu yatağın diğer tarafına baktım.

İç çekerek oturdu, ya çıplak olduğunu unutmuştu ya da umursamıyordu ve belime oturarak gerindi, bunu yaparken göğüslerinin yükselişini izlememe izin verdi. Dağınık saçlarını kulaklarının arkasına atarak bana doğru eğildi ve o anda beni bilerek baştan çıkardığını anladım.

"Ahh." Meme ucunu ısırduğımda nefesi kesildi. Yalarken ve emerken, ellerim her iki göğsünü de kavrayıp sıktağında hafifçe sıçradı. "Oh..."

Durmadım, ağzımı bir meme ucundan diğerine gezdirdim. Pembeden kırmızıya dönüşmelerini izliyor, ısırıp emdikçe inlemeleri kulaklarımı dolduruyordu.

BİP.

BİP.

Göğüslerini serbest bırakıp ellerimi çektim, oturdum ve telefonu elinden aldım.

"Ne oldu?"

Şok içinde üzerime oturdu. Mavi gözleri, hayal emin olmak istercesine önce işaretli göğüslerine, sonra da bana baktı. Yavaşça dudaklarına hınzır bir sırıtış yayıldı.

"Efendim? Beni duydunuz mu?" "I-"

Telefonu elimden kaptı ve konuştu: "Bay Callahan'ı aradığınız için teşekkür ederim. Kendisi şu anda balayında ve müsait olana kadar... müsait olmayacak. Lütfen acil bir durum olmadıkça onu rahatsız etmeyin. Teşekkür , hoşça kalın."

Telefonumu omzunun üzerinden yere fırlattı. Belimden sikimin üzerine doğru kıpırdandı, ancak içine izin vermedi. Bunun yerine, amının sikime sürtünme hissiyle işkence çekiyordum.

"Tüm bildiğiniz..." Gözlerimi kapattım ve konuşmadan önce onun hissini içime çektim. "Bu acil bir durum olabilirdi."

"Karından daha acil bir durum mu?" dedi usulca, ellerini göğsüme koydu, öne doğru eğildi, kalçaları hiç durmadı. "Sen uykuya daldığında seni daha iyi tanımaya karar verdim... şu anda sadece beni boşaltabileceğin birçok farklı yolu bilmek istiyorum."

"Her zaman seninle ilgili, değil mi?"

Bunu sadece bir saat önce ilan etmişti.

"Evet." Dudaklarımı usulca öptü. "Nasıl umurumda değil, *kocacığım*...sadece beni boşalt."

İkimiz de sersemlemiştik. Yarı uykulu. Yarı uyanık... ve azgın. İkimizin böyle olmasının tek nedeninin bu olduğunu .. neden umurumda değildi

Toby'nin bana sormak için aradığı şey her neyse... ve neden tam olarak istediği şeyi yapmaktan başka bir şey istemediğim hakkında.

Bizi ters çevirdi, onu altına sıkıştırdı, nefesini tuttu.

Gözlerindeki heves sadece benimkilerle eşleşiyordu. Dizlerimin üzerine oturarak kalçalarını kendime doğru kaldırdım. Kaşları kalktı ve konuşmaya cesaret edip beni daha fazla tahrik etmeden önce kalçalarını daha yukarı kaldırdım, o kadar yukarı kaldırdım ki sırtı yataktan çıktı ve bacaklarını omuzlarıma koyarken elleri altındaki çarşaflara damgalandı, benim için zaten ıslak olan amını yaladım. Dilim yavaşça onu okşuyordu.

"Ahh..." Ağzımın içinde sallanarak inledi. Yukarı uzanarak klitorisini yalamak için onu araladım ve orta parmağımı içine kaydırdım.

"E..."

Parmağımı nasıl sıkıdığını görünce, onun yerine umutsuzca benim sikimi istiyordu ve yine de onu her emdiğimde felç oluyordu.

"Oh!" diye bağırdı ve ben onu duymazdan geldim, parmaklarımla siktim, dilimle alay ettim, ta ki çok hızlı bir şekilde boşalana kadar, "Ethan!" diye haykırdı.

Ondan ayrıldım, yatağa düşmesine izin verdim, göğsü ve göğüsleri nefes almaya çalışırken yükseldi. "Bu çok hızlı oldu, *karıcığım*. Başa çıkamayacağın şeyi isteme."

Gözlerini açtı, bana havlayacağından emindim ama yalarken beni izleyince dondu kaldı. Beni şaşırtarak kendini yataktan kaldırdı, saçları vücuduna yapışmıştı bile ve dizlerinin üzerinde orta parmağımı yavaşça yaladıktan sonra sıcak ağzına götürdü ve yavaşça bıraktı.

Dudaklarını yalayarak konuşurken gözleri benimkilerle buluştu, "beğenmişlik yapma. İlk seferim her zaman en kolaydır."

Bana meydan okuduğunu hissedebiliyordum ve tepki verdim, saçlarını geriye doğru çektim ve buna sıırttı, "Beni b kebiliyorsan, o zaman kır beni" diyerek yaralanmaya hakaret ekledi.

Yapmamaya  alıştığım tek şeyi bana ismiyle sordu.

Yataktan kalkarken gözlerini üzerimde hissettim. Arkamı dönerek ona elimi uzattım. Elimi tuttu, bana baktı ama ben onu dolabıma götürürken hiçbir şey söylemedi. Odanın ortasında durduğunda yanından ayrıldım ve kameraların kayıt yapmasını engellemek için yanına gittim. Aklımdan bir düzine şey geçti ama hapishaneden bir hafta kadar önce çıktığını ve aramızdaki küçük ilişkiyi hatırladım.

Sadece birkaç saat önceki yüzleşme, ağzından  ıkanla zihninin hazır olduğu şeyin farklı şeyler olduğunu fark etmemi sağladı. Bu yüzden bebek adımlarına ihtiya ımız vardı. Yeniden sarı kravatlarımdan birini aldım, kırmızı beni fazlasıyla klişe gibi hissettiriyordu, ona doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun?" "Seni kırıyorum."

IVY

Tekrar önüme geldiğinde kalp atışlarımdın hızlandığını ve zamanın yavaşladığını hissettim. Elindeki kravat, birazdan hakkında çok şey söylüyordu ve... ona beni kırma konusunda yüzde 100 ciddi olmadığını söylemek istedim.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu ve bana bakışı tüylerimi diken diken etti. Sanki tüm dünya başıma yıkılsa, o yine de orada durup bana böyle bakıyor olacaktı.

Kendimi biraz garip hissederek havayı yumuşatmaya çalıştım ve "Seninle yatacak kadar... ve seninle evlenecek kadar" dedim.

Ancak, o bunu kabul etmedi. "Evet mi hayır mı, Ivy?"

"Evet," diye itiraf ettim nedenini bilmediğim halde.

"Güzel. Çünkü sana güveniyorum." Alnımdan öptü.

Gözlerimi kapattım, kendimi her ne yapacaksa ona hazırladım. Ancak, neler olduğunu görmek için gözlerimi , kravatı alıp kendi gözlerini sardığı görüntüye hiç de hazırlıklı değildim.

"Elinden geleni yap, karıcığım."

"Bu beni kırıyor mu?" Alay ettim, aklımdan ne geçtiğinden pek emin değildim.

"Evet, karıcığım," diye doğrudan cevap verdi.

Ne yapacağımı bilemeden öylece durdum ve o da çıplak bir Yunan heykeli gibi tamamen rahatlamış bir şekilde öylece durdu.

"Yani sana istediğimi yapabilir miyim?" Ayağa kalktım ve göremediğinden emin olmak için elimi yüzünün önünde sallayarak sordum.

"Evet, karıcığım."

Aptal gibi sırtıtarak, istediğim her şeyi yapıp yapmayacağını gerçekten görmek istiyordum. "Diz çok... ve ayaklarımı öp."

Yüzü sertleşmişti ve tereddüt etti.

"Biliyordum-"

Sözcükleri söyleyemeden bana bir adım daha yaklaştı ve elini nazikçe belime koyup dizlerinin üzerine çökene kadar beni ona bakmaya zorladı. Elleri ayaklarıma dokunana ve onları öpene kadar aşağıya indi. Bunu yaptığı anda, nedense göğsümün sıkıştığını hissettim ama neden olduğundan emin değildim. Sadece bekledi, hala diz çökmüştü.

O Ethan'dı, pislik, ukala, her şeyi bilen, Bay Dünyanın Merkezi, büyük kötü Callahan ve şimdi ayaklarımın dibinde diz çökmüş, ona ne yapacağını söylememi bekliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Çünkü senin... bizim buna ihtiyacımız var, karıcığım," diye cevap verdi, bunu yaptığımdan beri bana dördüncü kez karıcığım diye hitap ediyordu. "Bir şeyleri kontrol ettiğini hissetmeye ihtiyacın var. Diğer kadınlardan farklı olduğunu. Bunu bilmene ihtiyacım var. Ve öylesin. Beni kontrol ediyorsun, başka hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi."

Nefes almakta zorlanıyordum, bu yüzden gözümü ondan kaçırmak zorunda kaldım ve keşke kaçırmasaydım çünkü o zaman orta dolabın üzerinde duran silahını gördüm.

Elimi uzatıp saçlarına koydum, artık çekiştirmedeğim için çok daha yumuşak geliyordu.

"Seni şu anda öldürebileceğimi biliyorsun."

Gülümsedi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, karıcığım."

ONUN NESİ VAR! Zihnim çılgılık atıyordu ama bedenim titriyordu. En kötüsü de hissettiğim her ne haltsa kafam karışmıştı.

"Sert seks gayet iyi olurdu," diye mırıldandım.

"Zihnini kır, karıcığım, bedeninin de yakında gelecektir." Gülümsedi.

"Teşekkür ederim Aristo," diye alay ettim, yüzümü göremiyordu. Neden bu kadar olan bendim? Beni dinlemesi gereken kişi oydu. Sürekli düşünmek zorunda değildim.

Ona doğru eğilerek, benimle bu şekilde uğraşmaya devam etmesine izin vermeyecektim. "Öp beni... tutkuyla, ilk, son ve tek gerçek aşkınmışım gibi."

Bana tekrar karıcığım demesini bekliyordum ama onun yerine uzanıp başımın yanından tuttu ve dudaklarımı sertçe dudaklarına götürdü. Ağzım onun dili için hemen açıldı, benimkinin üzerinde yuvarlandı, boştaki eli beni göğsüne çekti, kollarını etrafıma sardı, beni sıkıca, değerli bir şekilde tuttu, elleri göğsümü veya kıkırmı tutmak için asla aşağı inmedi. O

Beni her şeye öptü. Talep etmeme rağmen savunmasızdım. Bedenim onunkinin içinde gevşedi ve ikimiz de dolabının zeminine düştük. Bizi yan yatırdı, bacağım onun kalçasının üzerindeydi.

bedenlerimiz arasındaki boşluk. Birkaç saniye önce bana verdiği tutkulu öpücükler yerini nazik öpücüklere bıraktı. Dudaklarımda birbiri ardına yumuşak öpücükler bırakmak için hafifçe aradan çekiliyordu ve her seferinde bir sonraki için sabırsızlanıyordum.

"Benimle seviş," diye fısıldadım dudaklarına.

"Bana nasıl yapıldığını göster karıcığım," diye fısıldadı aramızdaki küçük mesafeden. "Daha önce hiç kimseyle sevişmedim."

Adil davranmıyor. Kelimeler ağzımdan çıkana ve o cevap verene kadar ne sorduğumu bile fark etmemiştim. Çünkü fark etseydim bunun da ne anlama geldiğini bilmediğimi fark ederdim... ta ki o beni öpene kadar.

Uzanıp kravatını çözülene kadar çekiştirdim. Güzel yeşil gözleri benimkilere odaklanmadan önce birkaç kez göz kırptı. Boğazımdan çıkmaya çalışan sesi geri yutarak gülümsedim ve "Bana böyle bak, bana böyle sarıl, yaptığın gibi öp beni ve beni yavaşça al" dedim.

"Evet, karıcığım," dedi usulca, üstüme çıktı ve beni tekrar öptü. Gözlerimi kapattım, kollarım boynuna dolandı.

"Oh..." Sanki bir bakireymişim gibi içime girdiğini hissettiğimde ağzına karşı inledim... kendini derinlemesine gömerken, her seferinde daha fazlası için ağrıyordu.

"Ivy," diye fısıldadı alnını alnıma yaslayarak. "Evet?"

"Neden ağlıyorsun?"

Öyle olduğumu fark etmemiştim bile. Ve şimdi ondan çalıştım, ama o sadece yanağımı ve gözümün yanını öptü. Ta ki dudakları

tekrar kulağıma.

"Adil oynamıyorsun..."

Ben mi? Adil oynamıyor muyum?

"Gülümsediğinde kendimi zar zor kontrol edebiliyorum... seni böyle görünce..." Kulağıma tekrar öptü. "Çok güzel ağlıyorsun... Bu beni zayıflatıyor."

Ona daha sıkı sarıldım, olduğumdan daha da berbat bir hale gelmemeye çalışıyordum.

"Konuşabileceğini kim söyledi?" düğümlendi. "Burada kontrolün bende olduğunu sanıyordum."

Tekrar bir şey söylemeyince ona baktım ve bana hafifçe gülümsüyordu, üzerinde hafif bir tabaka vardı.

"Beni affet karıcığım," dedi beni tekrar öpmeden önce ve doldururken o lanet dolabın zemininden hiç ayrılmak istemedim.

ETHAN

Onunla tanıştığımдан beri ilk kez yatak odamızın zemininde yemek yerken sessizdi. Dolap deneyimin ardından, midesi guruldayana ve ben erken bir akşam yemeği isteyene kadar neredeyse bir saat boyunca birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde yattık. Saat öğleden sonra dört olmuştu bile. Hala şaşkın bir şekilde yoğurdunu yerken onu izlememek için elimden geleni yaptım ama . Bununla birlikte, bu benim

Doğru seçim. Onu bağlamak ve onunla istediğimi yapmak istedim mi... evet. Birinden emir almaktan nefret ediyor muydum... evet. Ama Ivy sertliğe alışkındı ve bu düşünce beni sonsuza kadar kızdırsa da, bunu benden önce birlikte olduğu herhangi biriyle değil, sadece onun hayatı bağlamında düşünmeye çalıştım. *Evet, ben şovenistim, her neyse.* Her halükarda, istediğimi yapmış olsaydım fazla etkilenmeyeceğini düşündüm.

"Karıcığım," diye seslendim ve hafifçe sıçrayarak bana baktı. "İyi misin?"

"Huh...evet...yani, evet, iyiyim. Sadece açım," diye yalan söyledi, tekrar yemek yedi ve yemekle birlikte gelen telefona baktı.

Bu daha iyi, diye düşündüm tavuğumdan bir ısırık alırken. Bu yumuşak dilli ve çekingen tavrını uzun süre sürdüremeyeceğini anlamıştım. Ama bu önemli değildi.

"Al." Sarı kravatı kaldırdım ve ona uzattım. "Tekrar kontrole ihtiyaç duyduğunda için. Gücünü kötüye kullanma, karıcığım."

Gülümseyerek aldı. "Deneyeceğim ama acemi birine güç veren sensin."

"Acemi değil. Karım." Anlayana kadar söylemeye devam ederdim.

"Neden bana bu kadar güveniyorsun? Senden sadece kısa bir süre öncesine kadar nefret ediyordum.

önce..." Fincanını ve kaşığına yere bıraktı. "Ve bana yine yeminler yüzünden olduğunu söyleme. İlk tanıştığımızda bir pislik olmana rağmen bana karşı hâlâ düşünceli ve nazıksın."

Bunu ona nasıl ifade edeceğimden emin değildim: "Kural dört: boşanmak yok. Kırk sekizinci kural: Karını her çok sev... Ne de olsa seni geceleri sıcak tutacak ya da hiç uyanmamamı sağlayacak kişi o. Kural kırk dokuz: asla aldatmayın. İlişkiler aileyi yok eder. Hiçbir yüz ya da vücut buna değmez."

"Ne? Nedir bu kurallar?"

"Callahan ailesi kuralları," dedim ve yemeğimden bir ısırık daha alarak tüm dikkatini bana odakladı. "Babamdan, onun babasından ve ondan önceki babasından gelen. Kurallar bu aile için çok önemlidir.

Çünkü bizi zirvede tuttular. Onlara saygı duyuyoruz. Bazen aykırı olabildiklerini kabul ediyoruz. Ancak mesele aynı; ailenize, halkınıza iyi bakın ve bunu yakışıklı görünerek yapın.

Şanslıyım ki bu bana fazlasıyla bahşedilmiş bir şey."

"Vay...." . "Egon yiyecek olsaydı dünyadaki açlığı iki katına çıkarabilirdi."

Onu görmezden gelerek devam ettim. "Sana neden bu şekilde davranıyorum? Çünkü bana sana böyle davranmam öğretildi."

Kaşlarını çattı, çenesini omzuma yaslayana kadar bana yaklaştı. "Sanki daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

"Herkes daha fazlası varmış gibi hissediyor," diye mırıldandım, su bardağını alırken gözleri hala üzerimdeydi. "Ama gerçek bu. Romantik bir şey bulmamı mı tercih edersin?"

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Üzgünüm, bu babamın uzmanlık ." "Baban mı?"

Başımı salladım. "Karısını o kadar çok seven bir adamdı ki neredeyse kendini öldürüyordu. Annemle babamın aşk ilişkisi meşhurdu ve büyürken bizim için kör ediciydi."

"Benim annemle babam da birbirlerini seviyorlardı," dedi ama anladığını sanmıyordum.

"Eminim. Ancak annemle babam takıntılıydı," dedim ona, hatırlaması zor olmasa da geçmişini düşünerek. "İki mıknaş gibiydiler. Biri odaya girdiği anda otomatik olarak biliyordu ve yakın olduklarında neredeyse ayrılmazlardı. Sırf barışmak için birbirleriyle fiziksel ve sözlü olarak kavga ederlerdi. Annem onunla bir saatten fazla konuşmazsa sinirlenirdi. Babam, annem eve gelene kadar uyumayı reddederdi. Aynı hızda yürürlerdi. Gözleri aynı anda buluşurdu. Hatta eşit nefes alırlardı. Uzun süre bunun normal olduğunu düşündüm, ta ki Toby'nin anne babasının boşanmasını izleyene kadar. O zaman bunun ne anlama geldiğini bile anlamamıştım. Belki de sadece onlardır diye düşündüm. Ama kısa süre sonra

evliliklerin neredeyse yarısının başarısız olduğunu fark ettim ve şok oldum. Bizim ailemiz için böyle bir şey asla söz konusu değildi."

Çenesini omzumdan kaldırıana kadar konuyu dağıttığımı fark etmemiştim.

"Aileninki gibi bir aşk mı istiyorsun?"

"Hayır." Kıs kıs güldüm, içtim, sonra kiminle konuştuğumu hatırladım. Tabii ki memnun değildi. "seviilmek kulağa harika geliyor. Eminim harikaydı. Annem ölene kadar. Ve dediğin gibi, babam eskiden olduğu adamın bir kabuğuna dönüştü. Ama bu en kötüsü bile değildi. Kendini yok etseydi anlayabilirdim. Bunun yerine, o... korkunçtu. Öfkesini bizden, çocuklarından çıkardı, sanki onu hayatta tuttuğumuz ve ölmediğimiz için bizi suçluyordu. İntikam hırsıyla bizi parçalara ayırdı. Dona'yı yatılı okula gönderdi. Birlikteyken de Wyatt ve beni birbirimize düşürdü. Onunlayken de Wyatt'ı yendiğim için beni suçlardı. Bana kardeşimin başarısız olmasına nasıl izin verdiğimi soruyor, bir yandan da onun başarısız olmasını sağlamamı istiyordu. Hiç huzur yoktu. Öldüğü gün hepimiz yeniden derin bir nefes aldık. Onun aşkı bunu yaptı... ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. o."

"Yani asla sev-"

"Önemli olan sevmemek değil... takıntı haline getirmemek."

Gülümsedi ve başını salladı. "Bana kafayı takmaya başlarsan sana haber veririm."

"Sorun ben değilim," dedim yoğurdumu kaparken.

"Benim olduğumu mu söylüyorsun?"

"Beni gördün mü?"

İnledi, gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Ben bir duş alacağım. Kendi yansımanla falan evlenmekten çekinme."

"Denedim. Görünüşe göre bu eyalette yasal değil-"

"Aman Tanrım, çok sinir bozucusun!" diye bağırdı ve gülerek banyoya doğru . Sırıtarak, hareket etmedim ve yemeye devam ettim.

"Umarım bu hikâyenin bedava olmadığını biliyorsundur," diye seslendim ve ayağa kalkarken bir elma kaptım.

"Ne?"

Duşa doğru yürürken, suyun altında durmasını ve suyun göğsünün kıvrımlarından yuvarlanmasını izledim.

"Gözlerim burada."

"Gözlerinin nerede olduğunu biliyorum. Onlara bakmıyordum," dedim elimdeki meyveden bir ısırık alarak.

"Dediğin gibi mi?" Şampuanıma uzandı, yüz dolarlık şişeyi kafasına döktü.

"Ver ve al. Sen benim geçmişimi dinle, Boston'a vardığımızda ben de seninkini dinleyeceğim."

"Ne?" Durakladı, elleri saçlarına dolanmıştı.

"Sabah ilk iş Boston'a gidiyoruz. Kusura bakma karıcığım, ama ben işin yanında biraz da zevk almayı severim." Ona katılmak istedim... hem de çok. Ama korku, öfke ve beklenti dolu bakışları beni uzak tuttu. Onu bırakarak yatağıma döndüm ve uzun zamandır unuttuğum telefonumu elime aldım. Dona'dan sadece üç, Cora teyzemden de bir cevapsız arama gelmiş, ardından da büyükannemle birlikte gittiklerine dair bir mesaj gelmişti.

Telefonu açmadan önce bir kez çaldı.

"Efendim?"

"Her şey hazır mı?"

"Evet. Dışarı uçacağım-"

"Hayır. Sen burada, Chicago'da kalacaksın. Dona'ya haber ver, eve bakması için onu bırakacağımı söyle." Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve umarım bu onun kafasını biraz olsun sakinleştirirdi. Dona başarısız olmaz.

Sorun

Tıpkı kanın tadına bakan bir köpek gibi, onları tekrar kafese koymak neredeyse imkânsızdı. "Ancak, Tobias... onun gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

"Elbette."

"Güzel."

"Ethan," diye seslendi ben telefonu kapatamadan. "Evliliğin için tebrikler dostum."

"Bana öyle demeye devam ediyorsun ama biz arkadaş değiliz." Telefonu kapattım ve yatağın üzerine fırlattım.

Arkasını döndüğünde, Ivy üzerinde o kadar büyük olan bornozumun içinde duruyordu ki sanki içinde boğuluyormuş gibi görünüyordu, saçları sıırıksıklamdı ve yüzüne yapışmıştı.

"İlk kim ölüyor?"

"Boyun eğmeyen herkes."

Onun dudağının kenarı da benimki gibi yukarı kalktı. Boston çok çirkinleşmek üzereydi.

OceanofPDF.com

YEDİ

"Sakin bir varoluş değil, hareket istiyordum.
Heyecan, tehlike ve aşkım için kendimi feda etme
şansı istiyordum."

~ *Leo Tolstoy*

OceanofPDF.com

TOBIAS

Bu dünyada kolay yoldan yürümeyi reddeden insanlar var. Bu yolu görürler. Hatta çoğu zaman bu yol onlara gösterilir, yol tarif edilir ve basitçe yürümeleri söylenir. Yine de reddederler. Mücadele etmeyi tercih ederler. Savaşmayı tercih ederler. Hayal kırıklığı içinde çılglık atmayı ve çok daha acı verici bir yoldan giderek neredeyse ölmeyi tercih ederler. Dışarıdan bakanlar onlara mazoşist diyor. Ancak, o insanlar benim gibi insanların fark ettiği şeyi fark etmediler...

kolay yolu. Neden mi? Çünkü o yolu yaratanlar, bu yolda her şeyi ellerinden aldılar. Zafer, zenginlik ve güç geliyorsa, bunlar yalnızca dönüşü olmayan yoldan geliyordu.

Ben o yolu uzun zaman önce seçtim.

Bu kişi olmak, bu kadar yaklaşmak.

Acı demekti ama buna değdi. O buna değdi.

"Havuz evinin her şeyin ölmek için gittiği yer olduğunu söylemiştin," dedim, kırmızı şarabını içerken bakışlarını önündeki havuzdan hiç ayırmadan izledim. Ayağını hafifçe ileri geri vururken suyun yüzeyinde küçük dalgacıklar .

"Kendimi öldüreceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu tekrar içerek.

"Kendini ölmeyecek kadar çok seviyorsun," diye cevap verdim, havuzun kenarından ona doğru yürürken.

"Doğru." Başını salladı... bardağını bitirdi ve yanındaki şişeyi alıp bardağını yeniden doldurdu.

"Sence bu yeterli değil mi?"

"Bu soruyu kardeşime sorar mısın?"

"Hayır." Ne ima etmeye çalıştığını biliyordum. "Ama sadece kardeşine aşık olmadığım için. İsterse ölene kadar içebilir."

İçini çekti ve sonunda bana baktı. "Ne istiyorsun Toby?" Tanrım, bazen beni çileden çıkarıyordu. Yanında duruyordum, Cep telefonunu ona uzattım, aldı ve önündeki suya bırakmadan önce içindeki mesajı okudu.

"Krallığın anahtarlarını sana bıraktığı için mutlu olacağını düşünmüştüm."

Alay etti. "Kardeşimin ayakçısının bana öz kardeşimden bir mesaj göndermesi beni neden mutlu etsin ki? Aslında, gücüm olsaydı çok öfkelenirdim. Artık beni kendisi bulamıyor."

Seni içine çekmesine izin verme. Dövüşmek istiyordu. O sadece kaşınıyordu Kendini daha iyi hissetmesi için birini küçümsemek. Eğer tepki verirsem, onun beni seçmesine izin vermiş olurum.

"Karısıyla balayında. Bütün gün odalarından çıkmadı." Bu da başlı başına şok ediciydi.

"Balayı." Acı acı güldü. "vebadan kaçır gibi kaçan bir adamın iyi uyum sağladığı kesin."

"O seni hiç sevmeydi." "Ben ailedenim."

"O da öyle."

"Kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsun yoksa beni mi?" "İkisi de değil, sadece mantıklı düşünmeni sağlamaya çalışıyorum."

Ayağa kalktı ve boyu daha kısa olmasına rağmen bana bakışından bunu asla anlayamazdınız. "Şımarıklık yaptığımı düşünüyorsun."

Cevap vermedim.

Kendi kendine başını salladı, şarabını bitirdi ve bardağı yere fırlattı, havuza dalmadan önce çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. Dönerek, yüzmeye bile zahmet etmeden dibe batışını ve gözlerini kapatışını izledim.

Suya girdiği anda, hiç denemeden zaman tutmaya başladım bile. En iyi gününde dokuz dakika kırk saniye dayanabilirdi... ve bugün en iyi gününde değildi. Baloncukları gördüğümde ve hareket etmeye zahmet ettiğinde, hala bekledim, kendine geleceğini umuyordum, ama lanet olsun, dostum!

Paltomu çıkarıp suya daldım, aşağı uzandım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim. Yüzeye çıktığımızda nefes nefese kaldı ve kolumu itti.

"Senden beni kurtarmanı istemedim!" Kendini havuzdan dışarı atarak tersledi.

"Hayır, kendine işkence etmeyi tercih ediyorsun!" "Düşünüyordum da!"

"Düşünüyorum ve boğuluyorum!" Ben de dışarı çıkarken ona bağırdım. Sırılsıklam olmuşum ve TEKRAR rahatsız ettiğim için kızgındım, kendimi ona İtalyanca küfrederken buldum. " ederim Donatella, eğer seni seni tekrar suya atar ve başını aşağıda tutardım!"

"Denediğini görmek isterim!" diye bağırdı İtalyanca . "Beni kurtarmaya çalışıp duruyorsun! Ben sizin yardımınızın ötesindeyim, o yüzden gidin! Diğer herkes gibi, GİT!"

Havlı askısına doğru ilerleyerek bir tane aldım ve ona doğru yürüyüp lanet şeyi kafasına yerleştirdim.

"Seninle evlenmeyeceğim. Seninle birlikte olmayacağım. Sana söyledim, istediğim sen değilsin." Yanlış mıydı? Sözleri hiç acıtmadı bile. Artık mı? Onlara çok alışmışım.

"Benimle evleneceksin. Benimle birlikte olacaksın. İhtiyacın olan şey benim," diye cevap verdim, saçlarını ve yüzünü kurulayarak. "Ethan evlendi... sonunda. Bu da senin sadece bana sahip olduğun anlamına geliyor."

"Bir kardeşi unutuyorsun."

"kişi." Kıs kıs güldüm. "Unutmadım. Sadece o sayılmaz."

"Çok kendini beğenmişsin." Beni ve havluyu iterek kendi havlusunu almak için yürüdü. "Ve beni almaya çalışmak için kardeşlerimin ortadan kalkmasını beklemek zayıflık. Ben zayıf değilim."

Böyle mi düşünüyor?

"Dona." Kendimi kurulamak için aynı havluyu kullanarak . "Ethan'la her an yüzleşebilirdim. Ethan benim sorunum değil. Senin sorunun."

"Nasıl yani?"

"Ne yapıyorsun?" Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Zayıf olan oydu, ben değil. "Ethan'ın evleneceğini hep biliyordun. Wyatt'ın da bir gün evleneceğini. Bu günün geleceğini hep biliyordun. Peki neden böyle davranıyorsun-"

"Çünkü bana söylemedi!" diye bağırdı. "O da babam gibi, annem gibi, diğer tüm lanet olası insanlar gibi bana planın ne olduğunu dikte etti ve benim de buna uymamı bekledi. Havuz evi bir şeylerin ölmek için gittiğı yer değil, benim ölmek için gittiğim yer! Annem beni yatağımdan kaldırıp havuza attığında ve yüzmemi söylediğinde yedi yaşındaydım! Kollarım yanıyormuş gibi hissedene kadar saatlerce yüzdüm. Neden? Çünkü benim zayıf olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden her gün saatlerce kendimi zorladım. Bir gece yüzüyordum ve Ethan gelip annemin öldüğünü söyledi. Ve babam bana yumuşamamamı söyledi. Kendimi çok zorladım ve bir gün yüzerken babam geldi ve bana yatılı okula gideceğimi söyledi.

sonraki dört yıl boyunca. uyarıda bulunmadan, saygı göstermeden *hayatımı* kaosa sürüklediler ve sonra da üzgün olduğum için bana velet dediler!"

Parmaklarını ıslak saçlarında gezdirerek kendini sakınleştirmeye çalışırken göğsü tekrar tekrar inip kalktı. "Ethan eski bir mahkumu almak istiyor, bu onun seçimi. Ama bana haber verecek kadar güvenmedi.

evlenmeden bir gün öncesine kadar? Benim de planlarım var. Benim de yapmam gereken şeyler var ve ne olup bittiğini bilmediğimde lanet bir aptal gibi görünüyorum."

"Dona-"

"Ben buraya geldim." Etrafındaki havuz evini işaret etti. "Kendimi boğmak için. O anki Dona'yı öldürmek ve yeniden başlamak için. Yeniden planlamak, yeniden düşünmek, her şeyi yeniden yapmak için. Bunu yaparken biraz küstahça davrandıysam kusura bakmayın. Ama buraya benimle gelmeni ben istemedim. Senin sevgini istemedim-"

"İşte burada yanılıyorsun," diye kestim sözünü, bağıramayacak kadar sersemlemiştim. Bir an için neredeyse kardeşinin hayatına devam etmesine üzüldüğüne inanacaktım. Hayır, günün sonunda hâlâ kendisi için planlar yapıyordu. "Benden bir şey istedin mi? Seni seviyorum."

"Bu fikre ne zaman kapıldın?"

"8 Eylül," diye hatırlattım ona, gözlerindeki ifadeye bakılırsa hatırlatmak zorunda olmasam da. "İtalya'ya gitmeden önceki gece. Kardeşlerin, teyzelerin, amcaların ve diğer herkes babana seni göndermemesi için yalvardıktan ve başarısız olduktan sonra. Beni sen aradın. Bana kimseye aşık olmamam gerektiğini söyledin çünkü-"

"Kapa çeneni." Ters ters baktı. "Hatırlıyorum. Bunu söylemek zorunda değilsin." "Çünkü ben Donatella Aviela Callahan'a aittim."

Kaşlarını çattı. "On beş yaşıyordum ve aptaldım."

"Bencilsiniz, güce açsınız, bir an çılgınsınız ve bir sonraki an soğuksunuz. Çok fazla şarap içiyorsun ve daha da fazla bardak kırıyorsun-"

"Oraya olumlu özellikler eklemen gerekiyor-"

"Ve senin hakkında konuşurken bile her zaman bir şeyler zorundasın." Güldüm. "Yaptığın ve beni rahatsız eden her şey için bir roman yazabilirim. Ancak, asla aptal olmayacağın tek şey var. O zaman da değildin, şimdi de değilsin. Bana başka kimseyi sevmememi söyledin ve

On yılı aşkın süredir tam da bunu yapıyorum. Eğer durmamı istiyorsanız, durmamı söyleyin."

Yeşil gözleri beni anlamamış gibi birbirine çarptı. "Sana söylesem beni sevmekten vazgeçebilir misin? Ne zaman bu kadar kararsız-"

"Korkaklık etme, Dona. Gitmemi istiyorsan, o zaman. Bana gidip başka bir kadın bulmamı söyle... dediğin gibi, benimle aynı seviyede birini."

Blöfümü göreceğini biliyordum ve geri döndüğünden beri yapmak istediğim gibi onu öptüm, kollarımı ona doladım ve vücudunu kendime çektim. Ve ancak o da beni öptüğünde tekrar geri çekildim.

"Özür dilerim. Şimdi söyle bana."

"Siktir . Ben emir almam." Tersledi, şarap kaptı ve havuz evinden dışarı çıktı.

"Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime, keşke onu daha uzun süre öpseydim, aletim sertleştikçe pantolonum sıkılaşıyordu.

On bir yıl.

Ona giden yolda o kadar uzun süredir yürüyordum.

Ve bir on bir yıl daha yürümeye devam ederdim. Hatta yirmi yedi yıl. Sonunda herkesin önünde benim olacağı sürece fark etmezdi.

Onun için her şeyi yapmaya, her şey olmaya hazırdım.

OceanofPDF.com

SEKİZ

"Kırılan bacaklar zamanla iyileşebilir, ancak bazı
ihametler iltihaplanır ve ruhu zehirler."

~ *George R.R. Martin*

OceanofPDF.com

IVY

Ethan önündeki evrakları okurken, "Bir insanın özel bir jete kaçak binmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum," diye yüksek sesle konuştu.

"Kendi jetinde bir serseri olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladı Wyatt, granola barını ısırırken.

İkisi de uçağın karşı taraflarında oturuyor, birbirlerine bakmıyor ve aslında birbirleriyle konuştukları halde benimle konuşuyormuş gibi yapıyorlardı.

Ben de ailemin sorunları var sanıyordum.

"Tercüme." Çocukça konuşmalarının şifresini çözerken koltuğumda doğruldum. "Wyatt, Ethan'ın demek istediği, para biriktirip bizimle uçmayı seçtiğin için memnunum. Ethan, dedi Wyatt, tabii ki, ona miras kaldığı için jeti zaman zaman kullanacağını söyledi. Benim için onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

İkisinin de gözleri bana kaydı, ben de gülümsedim. "Lütfen benim yüzümden durmayın. Sanırım bu işte iyiyim."

İkisi de anda gözlerini devirip yaptıkları işe geri döndüklerinde gülmek istedim. Konuşmadıkları için

Sandalyemin kolunun üzerinden oturan adamlara doğru eğildim. Üç kişiydiler; Greyson'ı tanıyordum, sanırım Lex, hastaneye koştuğumuzda arabada olan adam ve golf şapkası takmış, ağzında kürdan olan uzun boylu, zayıf bir adam.

"Pssst." Dikkatlerini çekmeye çalıştım ama hiçbiri fark etmedi. Onun yerine Ethan ve Wyatt bana baktılar. Bana yaptıkları gibi onları da görmezden gelerek önümdeki çarşaflardan birini aldım, üçgen şeklinde katladım ve kürdanı ağzından çıkaracak şekilde mükemmel bir fiske vurdum. "Gol!"

"Evliliğe rıza gösterecek zihinsel kapasiteye sahip mi?" Wyatt kaşlarını çatarak Ethan'a baktı.

"olmaması seni ilgilendirmez," dedi ve okumaya geri dönerken viskisine uzandı.

"*Wowwww*. İkiniz de pisliksiniz." bakarak kaşlarımı çattım. "Bunu söyleyen sensin Wyatt, kardeşini kızdırmayı seçen adam Sessizce oturup umursamıyormuş gibi kavga etmeyi tercih ettiği için olgunluğuma hakaret etmen komik. Ve sen Ethan, biraz kırıldım. Bir bayana nasıl davranman gerektiğini öğrendiğin gibi davranmaya ne oldu? Sanırım bu sadece beni becerirken geçerli."

Wyatt'ın ağzı açık kaldı.

Ethan öksürdü, içkisi boğazına kaçtı.

"Hey, çocuklar?" Gülmemek için kendimi zor tutarak adamlara el salladım. "İnmemize daha ne kadar var?"

"Yarım saat daha, hanımefendi." Greyson saatini kontrol etti.

İnleyerek taba rengi deri koltuğa geri yaslandım. "Biri ölmeden 41.298 feet yükseklikte metal bir kutunun içinde daha ne kadar kalabileceğimizden emin değilim."

"41,298 biraz spesifik bir , değil mi?" Lex sordu.

Bir an pencereden dışarı bakıp arkama yaslandıktan sonra başımı salladım. "Hayır. Ne zaman yola çıktığımızı ve daha ne kadar yolumuz olduğunu düşünersek bu doğru olmalı."

Hepsi bana baktı.

"Bizimle dalga geçiyorsunuz hanımefendi," dedi Bay Kürdan, ağzındaki kürdanı çıkararak ve bana daha iyi bakabilmek için sandalyenin üzerine eğilerek.

Şimdi sinirlenmiştim. "İnsanların ciddi olduğum halde şaka düşünmelerinden gerçekten nefret ediyorum. Bana aptal diyorsun gibi geliyor. Öyle mi?"

Bana aptal mı diyorsun?"

O cevap vermeden ya da af dilemeden önce Ethan sandalyesinin yanındaki çağrı düğmesine bastı.

"Efendim?" Dahili telefonda bir ses geldi.

"Şu anki yüksekliğimiz nedir?" Ethan da gözlerini bana dikmiş bir şekilde sordu.

"41,298 feet, efendim."

"Teşekkür ederim!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Wyatt nefesinin altında. "Efendim?" diye seslendi pilot.

Ethan düğmeyi bırakarak, " değil," dedi.

Kendimi beğenmiş bir şekilde ona başımı salladım. "Hepiniz tıpkı Bayan Lisowski gibisiniz." Ethan başını salladı. "Sormalı mıyım?"

"Bayan Lisowski okulumda dördüncü sınıf öğretmeniydi." Sanki o hiç konuşmamış gibi devam ettim. "Ancak, atandığım dördüncü sınıf öğretmeni ona zeki olduğumu ve bu yüzden onun sınıfında olmam gerektiğini söyledi. Bayan Lisowski bana şöyle bir baktı ve sınıfına uyum sağlayamayacağımı söyleyerek güldü."

"Dehanla hepsini şaşkına çevirene kadar mı?" Ethan ekledi ve kuru alaycılığının dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Hayır. Gerçi hikâyenin böyle bitmesi gerekirdi. Bunun yerine, Bayan Lisowski sınav günü öğretmenimin yerine geçene kadar benimle bir daha hiç konuşmadı. *Her zaman yaptığım gibi* erken bitirdim ve *izin verildiği gibi* uyumaya gittim, ancak kafamdaki cetvelle . Bu kadar çabuk bitirdiğime inanmadı ve ona gösterdiğimde ve *her şeyi doğru yaptığımı* yine inanmadı. Hile yapmış olmam gerektiğini söyledi.

"Tanrı hilekârları sevmez" yazan bir tabelayla beni bir köşeye oturttu. Wyatt güldü.

"Hiç komik değil!" Masanın üzerindeki kâğıtlardan birini aldım ve kafasına fırlattım.

"Senin kafana da külâh mı geçirdi?" diye şaka yaptı.

"Hayır." Suratımı astım, gerçi bir tane olsaydı onun da yapacağından emindim. Sıkılmış görünmesine rağmen beni dinleyen Ethan'a döndüm. "Her neyse, bana aldattığımı itiraf edene kadar bütün hafta boyunca her gün orada oturmam gerektiğini söyledi. Ona hile yapmadığımı söylemeye devam ettim ve üçüncü gün çocuklar bana yapıştırıcı fırlattı."

Wyatt bunun üzerine gülmeyi kesti. Yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Ama benimki yapmadı. "Annemin bana aldığı tişörte bulaştı, ben de köşeden çıkıp sandalyemi aldım ve ona fırlattım."

Ethan kıs kıs güldü. "Sanırım bu senin için okulu hiç de kolaylaştırmadı."

Omuz silktim. "Bayan Lisowski benim vahşi bir hayvan olduğumu, hamile kalacağımı, bir karavan parkında yaşayacağımı, bir hanımefendi gibi davranmadığım ve görünemediğim için hayatımın geri kalanında plastik tabaklardan yemek yiyeceğimi söyledi. Ben de ona bıyığı olduğu için onun da bir hanımefendi gibi görümsöyledim. O zaman bütün çocuklar ona gülmeye başladı. Ona Bayan Bıyık diyorduk."

Wyatt, "Artık kimin için üzüleceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı.

"Ben!" Gerçekten sormasına gerek var mıydı? "Yargılayan, aşağılayan, neredeyse her gün okula gitmeyen o... Onu da listeye ekleyebilir miyiz?" Doğrulup hevesle Ethan'a baktım.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" O da ayağa kalktı. "Şu anda büyük ihtimalle yaşlı bir kadın olan dördüncü sınıf öğretmenini de intikam almak istediğin insanlar listesine eklemek mi istiyorsun?"

Bunu söyleme şekli ya da üzerinde oturduğu aşırı eleştirel yüksek at hoşuma gitmedi. "Evet, bu beni küçük mü gösteriyor?"

"Hem de çok," diye hem Ethan hem de Wyatt oldu.

Şunlara bak. Şimdi bana karşı birleşiyorlardı.

"Affedersiniz. *Travma* geçiriyordum, teşekkür ederim," dedim elimi kalbimin üzerine koyarak. "Hiç arkadaşım yoktu, zaten dalga geçiliyordu. Aslında çocukluğumun çoğunu zar zor atlattım çünkü çok kötüydü. Beni sınava tekrar sokabilirdi, ama *hayır*, herkes gibi olmak ve hayatımı cehenneme çevirmek zorundaydı." Kollarımı kavuşturdum.

"Nasıl ," diye cevap verdi Ethan ve ben de başka birini çalışarak neşelendim.

"*Wowww*." Wyatt tıpkı benim gibi . "İkiniz de hiç utanmıyorsunuz."

Ethan da ben de "Utanmanın canı cehenneme," dedik. Ve bunu yaptığımızda ikimiz de bir anlığına göz göze geldik. Ethan'ın çalışmasına uzanarak başka bir kâğıt parçası aldım ama o bileğimi tuttu.

"Bunun kâğıt futbolu için olmadığını farkındasın, değil mi?"

Başımı salladım. "Boston ve şehirdeki kodamanlar hakkında bilgiler var. Birincisi, bunları zaten okudun ve ezberledin ve ikincisi, bunların yarısı yanlış. sana getiren kişiyi vurmalsın çünkü istihbarat toplama konusunda berbatlar."

"Güle güle, Hugh." Wyatt arkasından el salladı ve tüm gözler Mr. Kürdan.

"Oops." O kişinin jette olduğunu gerçekten düşünmemiştim. Daha da kötüsü, şimdi Ethan'ın sırtına bakarken ne kadar korkmuş olduğuydu. Ethan elini kırdı.

çenesini yana çevirdi ve elindeki bardağı sıkıca kavradı. "I-"

"Lütfen bana önümdeki bilginin ne kadar kötü olduğunu söyleyin ki sakatlamak için mi yoksa öldürmek için mi ateş ettiğimi bileyim," dedi biraz fazla sakın bir şekilde.

Bir şeyler ters gidiyor.

Herkesin dikkati artık benim üzerimdeydi ve Ethan hakkında gördüklerimden anladığım kadarıyla tehditleri hafife almıyordu.

"Ivy," dedi ciddi bir şekilde.

Elimi uzatıp ondan kâğıtları aldım. ", Mattapan neden gitmek istediğin yerlerden biri? Tavada İrlandalı yok. Aslında, orası..."

Durdum ve bakışlarım Hugh'a kaydı. *Oh, o öldü.*

"İfadeni bitir," dedi Ethan, pencereden dışarı, fırtınayla birlikte kararan yoğun bulutlara bakarak. Gökyüzünde yuvarlanan gri dalgalar gibi görünüyordu.

"İnsanların şakalaştığı ve akrabalarını sadece kışlarını uzaktan görmek istedikleri için kalmaya zorladıklarını söyledikleri bir yerd," dedim.

"Ne?" Greyson yüksek sesle sorguladı.

Wyatt, "Mattapan'ın nüfusu çoğunlukla siyahlardan oluşuyor," diye açıkladı.

"et." Ethan başıyla kâğıdı işaret etti, hiç etkilenmemişti ama yine de etkilenmiş olsa bile bunu göstereceğinden şüpheliydim. Kâğıdı kaldırarak başımı salladım. "McNardy her zaman para temizleyicisidir ve sadece benim mahallem Southie-Güney Boston'da, Doğu'da değil."

"Güney Boston'da binlerce McNardy olmalı," diye tekrar konuştu Wyatt ve bu ailenin bir parçası olmak istemeyen biri için gerçekten kolaylıkla uyum sağladı. Yine de yorum yapmadım çünkü onun da bunu fark edeceğini biliyordum.

"Mesele de bu zaten. Doğru McNardy'yi değil de McNardy'yi istiyorsan ya bir federalsin ya da bir aptal. Her ikisi de bir gün köpeğini gezdirirken kışına tekmeyi yemene sebep olur." Gazetenin geri kalanını taradım. "Geri kalan her şey o kadar da kötü değil. Sadece sonunda Milie'den gelen bir hahdo çocuğu gibi görünüyorsun ve inan bana Milie'den bir hahdo çocuğu gibi görünmek istiyorum." Güldüm.

"Tercüme mi?" Ethan sordu.

Wyatt benden önce konuştu. "Zengin bir mahalleden gelen ve çok çabalayan biri, yani Milton."

"Ne kadar zamandır Boston'da yaşıyorsun?" Ona sordum.

"Beş yıl. İlk yıldan sonra çabuk alışıyorsun, özellikle de hastanede."
Kendi kendine sırttı.

"Oh." Bunu görebiliyordum. "Ama evet," diye tekrar Ethan'la konuştum.
"Bu şehirdeki insanlar gösteriştten hoşlanmıyor. Herkes para ister ama seni parayla görmek istemezler. Sokağımızın karşısında oturan Jimmy diye bir adam vardı ve bir şeyler çalardı. Mahalledeki hiç kimseden bir şey yok, kuyumcu dükkanları falan gibi. Herkesin bildiği ama kimsenin bilmediği şeylerden biriydi.

biliyordu. Karısı yapmaya başladı... bir şeyler alıyordu, gerçekten güzel şeyler ve bunları ondan saklıyordu. Jimmy . Kısa süre sonra tüm mahalle öğrendi çünkü onu sokakta tek ayakkabıyla kovaladı. Bir değil.

Kapıyı çaldığında onu eve alan kişi. Büyükannem o zaman televizyonun sesini açtı."

Wyatt kaşlarını çattı. "Onu o mu öldürdü?"

"Hayır. Son duyduğuma göre hâlâ birliktelermiş, Back Bay'de yaşıyorlarmış," dedim ve kâğıdı ona geri uzattım.

"Teşekkür ," dedi Ethan ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyor gibiydi.
Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, yüzünde minik bir sırıtma belirdi. "Sormak zorundayım. Boston aksanı bir demirbaş mı olacak yoksa sadece biz buradayken mi?"

Ağzımdan fark etmemiştim bile. "Bir sorunun mu var-"

"B-Bos-" diyerek kesen Hugh, yüzü yavaş yavaş mor-maviye dönerken boynuna sarıldı.

"Hayır, aslında garip bir şekilde tahrik oluyorum." Bana göz kırptı, bu da dikkatimi kısa süreliğine koltuğundan düşen adamdan uzaklaştırdı.

"Patron-"

Hugh'ya yaptığı her şeyin önceden hazırlanmış olması gerektiğini fark ettiğimde, sinirlenmekten kendimi alamadım. "Madem seninle taşak geçtiğini zaten biliyordun, neden bütün bana yaşattın?"

"Birincisi, kimse benimle uğraşamaz," dedi ciddi bir şekilde ve şimdi arkasında nefes nefese kalan adam bu noktayı vurgulamıştı. "İkincisi, şehrinizin karanlık kısımları hakkında ne kadar bilginiz olduğunu görmek istedim."

"Yani beni yine manipüle mi ediyordun?"

Başını iki yana salladı. "Konuşacağından haberim yoktu ama kabul ettim. Doğrusu, benim dramatik hain ölüm sahnemi öldürdün."

jetin zemininde titreyen adamı işaret ettim. "Bu dramatik değil mi?"

"Ona şu lanet kürdanları bırakmasını söyledim," diye mırıldanarak sorumu geçiştirdi ve sonra gözleri kapalı olan Wyatt'a baktı. "Kahraman olmayacak mısın?"

"Vardiyamın başlamasına daha iki saat var," diye cevap verdi kulaklıklarını kulaklarına yerleştirirken.

Ethan omuz silkerek tekrar içkisine uzandı. "Sanırım o zaman şanssı kalmadı."

Bunu canlandırıcı bulmam garip miydi? Bana bir aile gibi geldi. Onları sevdim. sevdim. Bana tuhaf baksalar da, Bayan Lisowski'nin ve hayatım boyunca insanların yaptığı gibi *vahşi bir hayvanmışım* gibi davranmadılar. Aslında öyle olmasam da bazen biraz bi-polar olduğumu biliyordum. Müdür beni kontrol ettirdi. Ama yine de kendim olamıyormuşum gibi hissetmiyordum.

Ruh halimin değiştiğini fark eden Ethan yumuşak bir sesle, "Ne ?

"Her zaman ne istemişimdir biliyor musun?" Alçalmaya başladığımızda, şehrin üzerinde gezinen bulutları yarararak dışarı baktım. "Ben her zaman

Benim hakkımda yanlışlıklarını kanıtlamak için önemli biri olmak istedim. Hapse girdiğim an çok büyük hayaller kurduğumu düşündüm."

"O zaman bana teşekkür mü ediyorsun?" dedi şakayla, benimle dalga geçerek, ama ben şaka yapmıyordum.

"Sanırım öyleyim." Bu şehirden çirkin bir ördek yavrusu olarak ayrılmıştım ve şimdi bir kuğu olarak geri dönüyordum.

ETHAN

Gergin ama hevesli, sakın ama intikamcıydı. Benim Chicago'yu sevdiğim gibi onun da şehrinin sevdiğini söyleyebilirim. Chicago'ya dönmek zorunda kalsaydım ne hissederdim bilmiyordum.

Ne zaman döneceğimi bilmeden neredeyse on yıl boyunca ayrıldım. Ödemem gereken borçlar varsa daha da fazla. Bir parçam çok, *çok sayıda* insanın ilgisini çekmişti,

her an aklımdan geçebilecek düşünceler. Bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyordum. Ne kadar ileri gideceğini görmek istedim. Planlarının ne olduğunu ya da herhangi bir planı olup olmadığını. Bilmesi gerektiğinde ne kadar ileri gideceğinden hiç şüphem yoktu. Ama yine de...

"İkinize de biraz zaman vereceğiz," diyerek uçağın geri kalanına seslendi, sandalyesinden kırmızı paltosunu ve atkısını aldı ve 'onunla konuşun ve nazik olun' diyerek aramıza sıkıştı. Sonra uçağa doğru yürüdü.

Lex'le birlikte jetin kapısından çıktı. Greyson geride kalmaya çalıştı ama görünüşe göre Lex'in bakışı benden çok daha korkutucu bir şeydi çünkü onunla birlikte dışarı çıkmadan önce benimle iki kez kontrol etme zahmetine bile girmedi.

"Evleneli daha bir gün bile olmadı ama şimdiden herkesi parmağında oynatıyor." Wyatt boş gözlerle çıkışa baktı, çantası omzundaydı, sonra bana döndü. "Sen bile... O bile biliyor mu-"

"Eve ne zaman geliyorsun?" Onun yorumunu görmezden gelerek sordum. "Evdeyim Ethan."

"Chicago'da doğdun ve büyüdün. Sen bir Callahan'sın. Bunu ne kadar silmek istersen iste, sen busun."

"Tanrı aşkına! 16. yüzyılda değiliz Ethan!" Çantasına daha sıkı sarıldı. Bir zamanlar boş olan bakışları bana doğru daralmaya başladı, artık aşına olduğum bir bakıştı bu. "Biz prensler, tanrılar, kurtlar ya da Aslanlar, canavarlar ya da annemle babamın kafamızı doldurduğu her neyse. Ağzınızdan çıkanların yarısını bile dinliyor musunuz? Ya da bu konuda başka birini? Hepimiz güçlü olduğumuza inanarak kendimizi kandırdık, ama kardeşim, değiliz! Annemin ölümü bunu kanıtlamadı mı? Babamın değil miydi? Büyükbabamın? Tanrı aşkına Ethan, büyükannemizin üstüne bir kilise düştü! Bu güce benziyor mu? Ailemizin yüceliğine gerçekten biliyorum ama senin baloncuğunun dışında Callahan'lar *Milie'deki hahdo çocuklarından* farksız."

O küçük nankör kaltağın kıcını tekmelememek için tüm gücümü harcadım. "Jetimden defol git."

"Sana söylediğim gibi, bu-"

BANG!

BANG!

BANG!

BANG!

BANG!

Silah sesleri hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve aklımdan geçen tek şey kapıya, kurşunlara doğru koşmaktı... Ivy!

En kötüsüne, kana ve ölüme hazırlıklıydım.

Ancak dışarı çıktığımda ne kan ne de ölüm gördüm. Ivy yavaşça eski siyah Dodge'un yanından kalktı, Greyson onu koruyordu.

"Görünüşe göre şehirde şakacılar var," diye bağırdı Lex bana, hâlâ dumanı tüten bir dizi ev yapımı havai fişegi kaldırarak.

Elimdeki silahı sıkıca tutmaya devam ederek sessizce Ivy'ye doğru yürüdüm. Kazınmış ellerinin tozunu aldı.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi, soruyu sormamış olmama rağmen. Ancak ben iyi . Bu, onu ikinci kez gözümün önünden bir anlığına ayırışım ve onun yaralanışı oluyordu. Ve üçüncüsü olmayacaktı.

"Ethan, ben iyiyim, gerçekten." Gülüp geçti ama iyi olmadığını söyleyebilirdim. Sarsılmıştı.

"Efendim." Greyson telefon çaldığında bana uzattı, ikimiz de arayanın kim olduğunu biliyorduk.

"Boston'a hoş geldiniz Bay Callahan," diye konuştu diğer hattan Cillian. "Umarım havai fişeklere aldırmamışsınızdır."

Ben konuşmadım.

"Huh." Kıs kıs güldü. "Sanırım yapmadın. Ben de düşündüm ki, arkadaşlar arasında birkaç kıvılcımın ne var? Bunun üzerinde durmayalım. Aslında, bu öğleden sonra bir blok partisi veriyoruz. Sen ve kuzenim de gelmelisiniz. Yolu hatırlamalı."

Telefonu kapattığında telefonu Greyson'a geri verdim, tam o sırada Wyatt silahını bileğindeki kılıfına geri yerleştirdi ve ayağa kalktı. geçip gümüş grisi 1960 model Alfa Romeo Giulietta Spider'a doğru yürüdü, dar kot pantolonlu ve gömleklerinden birini giymiş kızıl saçlı bir kadın sürücü kapısına yaslanmış onu bekliyordu. Ona söyleyecek başka sözüm yoktu çünkü anladığını biliyordum. Benden kaçmıyordu. Kendinden kaçıyordu. Gölgeni kaybetmenin tek yolunun ölmek olduğunu anladığında geri dönecekti. Yani söyleyecek bir şey kalmamıştı.

"Anahtarları ona ver," konuştum ve Ivy için kendi arabamın sürücü tarafındaki kapısını açtım. Aynı anda, mavi gözlerindeki kıvılcım geri döndü ve anahtarı almak için sabırsızlanarak ikisinin arasına baktı. Lex anahtarı verdiğinde elini direksiyona sürterek arabaya atladı.

"Çok güzel." Kıkırdadı.

Yolcu tarafına doğru yürüyüp ikisine de baktım. "Chicago'ya geri dönün."

"Geri dönmek mi?" Greyson sordu. "Peki ya p-"

"Evrim geçirdi. Evine git." Yanına oturup kravatımı çıkardım ve üst yaka düğmelerini açtım. Ancak o . "Sür, Ivy."

"Nereye?"

Cevap vermedim.

OceanofPDF.com

NINETEEN

"Annem bana bukalemun gibi bir ruhum olduğunu, kuzeyi gösteren ahlaki bir pusulam olmadığını, sabit bir kişiliğim olmadığını; sadece okyanus kadar geniş ve dalgalı bir iç kararsızlığım olduğunu söylerdi."

~ *Lana Del Rey*

OceanofPDF.com

IVY

Arabayı sürerken tüm vücudumun rahatladığını, sessizliğe aldırmadığımı, fırsat bulduğum her an göz ucuyla Ethan'ı izlediğimi fark ettim. Nefes kesiciydi ve bunu yağmur yağmadan hemen önceki o anı düşünmekten başka bir şekilde açıklayamıyordum. Hafif bir ürperti havayı doldurur ve içgüdüsel olarak bulutlara bakarsınız, sadece onların karardığını, güneşin üzerine sürünerek ışığı engelleyen şimşeklerin çakışını görürsünüz. Çok güzel bir şekilde korkutucu ve romantik bir şekilde felaketti... Ethan böyle sessizleştğinde böyle oluyordu. Nefesimi tutmama neden oluyordu. Yaptığı her hareket beni hassaslaştırıyordu. Gözlerinin kaldırımındaki bir insandan diğerine kayışından başını eğip kolunu kapıya dayamış, arada bir elini kapıya vurarak parmak eklemlerini alt dudağının üzerine koydu, ardından dudağını parmağının kenarına hafifçe sürttü.

Sadece olmamıştım, çaresizdim de. Aklında ne olduğunu bilmek istiyordum. Kendini kaybettiği dünyanın içine düşmek istiyordum.

"İşte." Dükkânı işaret etti. Kafam karıştı ama onunla tartışmadan yerel Masters'ın önüne park ettim ve ona döndüm. "Hadi gidelim."

Başımı sallayarak onu takip ettim. Lacivert takım elbisesi ve açık mor gömleğiyle durmuş, mekânı inceliyordu. Bana bakmadan elini uzattı, ben de anahtarı içine koydum. Anahtara baktı ve sırtıttı, arabayı kilitledi, çantama yerleştirdi ve elimi tuttu.

Oh.

"Bak kim yine çok tatlı. Sadece elimi ," dedim, elinden benimkine ve vücudumun geri kalanına yayılan ısıyı görmezden gelmeye çalışarak.

"Anlaşıldı," dedi, dükkâna girdiğimizde sohbet etme çabamı çabucak öldürdü, biz girerken ön kapının zili çaldı.

"Yardımcı olabilir miyim...?" diye söze başladı sarışın genç kız, ta ki Ethan'a bakıp bir an için aval aval baktıktan sonra saçlarını kulağının arkasına atarak gülümseyene kadar. "Masters'a hoş geldiniz. Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu çünkü görünüşe göre ben görünmezdim.

Bir şey söyleyecektim ama Ethan elimi bırakarak yanından geçti ve sanki... sanki orada değilmiş gibi kıyafetlerin olduğu rafa doğru ilerleyip onları inceledi.

"Sana haber verimiz." Ona sıırttım ve o da ilk kez bana baktı.

"Ah, evet, tamam," diye mırıldandı, biraz utanarak kenara çekildi ve benim için asmakta olduğu giysi arabasını hareket ettirdi. Yanına yaklaşıp birkaç şey almasını izledim.

"Üstümüzü değiştiriyoruz." Bir etiketi okuyarak bana haber verdi. "Neden?"

Durdu ve neden sorduğuma şaşırmış gibi bana baktı. "Çünkü gösterişli görünüyoruz."

"Kuzenin Nari'nin bana gösterişli giyinmenin önemi hakkında ders verdiğine eminim." Ayağımda her zaman acı güzel topuklu ayakkabıların nedeni budur.

"Chicago kuralları burada geçerli değil," diyerek siyah yün bir erkek paltosu çıkardı ve başka bir rafa doğru ilerledi, ama ben kolundan tuttum. Önüne geçmeme izin vererek durakladı.

Doğrudan yeşil gözlerine bakarak, içimi kemirmeye başlayan soruyu sordum.

"Aklınızdan neler geçiyor Bay Callahan?" Saç çizgisine dokunmak için uzanarak usulca sordum ve geri çekilmedi ya da ürkmedi, bunu yapmama izin verdi. "Ruh haliniz böyle değiştiğinde ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum."

Öne doğru eğilerek alnımdan öptü ve kalbim çarpmaya başladı. "Kıyafet bulun, Bayan Callahan."

Aynen böyle etrafımda dolaştı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak ve ellerimi saçlarımda gezdirerek istediğini yaptım. Bedenime uygun koyu renk bir kot pantolon, kan kırmızısı bir bluz, siyah spor ayakkabılar ve ceket aldım, işim bittiğinde o çoktan yanımda durmuş bekliyordu.

"Elimi tut," dedi bu kez uzattığında. "Bunu ben istemedim," dedim ve yine de elini tuttum.

"Not edildi," diye tekrarladı ve beni soyunma odalarına geri götürdü. Kadınlar tarafına gitmeye çalıştım ama beni de kendisiyle birlikte büyük olana çekti ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Giysileri küçük bankın üzerine attı, ceketinin içine uzandı ve silahı da oraya koydu. Ayağını kaldırarak ayakkabılarının bağcıklarını çözdü, sonra bileğine uzanarak ince bıçakları çıkardı. Sol ayak bileğinden daha küçük bir silah çıkardı.

Tanrım. Nasıl fark etmedim? Tüm kıyafetleri her zaman vücuda otururdu ve... gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında aklım başımdan gitti. Düğmeleri hızla indirişini izlemek kulaklarımı ısıttı.

"Lanet , Ivy." İç çekti. "W-"

Beni aynaya doğru itiyor, elleri yüzümün iki yanında Dudakları dudaklarımı kapladı, dili çoktan ağzımın içindeydi, ağzımın üzerinde yuvarlanıyor, ağzımın her köşesini tadıyordu. Vücudu dudaklarımın arasında

Daha fazlasını istedim, hevesle kemerini çekiştirdim ama o beni yakaladı.

Ellerimi başımın üzerine sabitledim. Ancak o zaman birbirimizden güçlükle uzaklaştık ve nefes almaya çalıştık.

"Senden önce düşünmekte hiç bu kadar zorlanmamıştım, farkında mısın? Bu mu?" Bileklerimi biraz daha sıkarak beni tersledi. "Yola çıktığımız andan itibaren sendeki şehveti hissedebiliyordum."

"Bu senin hatan! Ben yanıyorum ve yangını çıkaran sensin. Ya yanmama izin ver ya da bu konuda bir şeyler yap!"

Burnundan nefes aldı ve elbisemin altına uzanarak i   amaşırımı yana çekti ve hiçbir uyarı ya da pişmanlık duymadan kendini amıma soktu.

"Uhh!" Omuzlarına tutunarak haykırdım, o çekip tekrar yaparken gözlerim açılmaya çalışıyordu. Aklımın bir köşesinde, kabinin dışındaki kızın bir porno yıldızı gibi inlediğimi duyabileceğinin ve kabinin sallandığını görebileceğinin farkındaydım, beni o kadar sert becerirken çıplak kı ım ona doğru bastırılmıştı ki topuklarım ayaklarımdan düştü ve ayak parmaklarım kıvrıldı, kollarım omuzlarına dolandı.

"E...than." Saçlarını kavradım, onunla birlikte ben de boşalıırken ağzım bir karış açık kaldı. İkimizin de göğsü birbirine bastırılmış halde donup kalmışken, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum... ya da belki de benimkiydi. Bacaklarımı belinden çözüp yere bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Kollarını başımın iki yanına koydu ve kendi kollarını sarkıttı.

"Ethan..."

"Beni desteklemene ihtiya ım olacak," diye mırıldandı ve sonunda bana baktı ve yemin ederim gözleri bir şeyle parlıyor gibiydi. "Ne yapacağıma karar verdiğimde ilk senin haberin olacağına güven."

" ok az tanıdığınız birinden çok fazla güven istiyorsunuz."

"mi?" Dudaklarımı öptü ve itti, pantolonunu tamamen çıkardı ve kot pantolonunu yukarı çekti, bu arada ben boşalmıştım

bacaklarımın arasında. Neyse ki çantamda hala yüz mendilleri vardı. Beni utandırmak için çok şey gerekirdi... nadiren olurdu. Ama seks sonrası temizlik kısmında çekici ya da seksi şey yoktu. Erkeklerin kurtulduğu bir başka şey de

-

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Elimden mendili alıp bacaklarımın arasından yukarı doğru kaydırarak iç uyluğuma bastırduğında irkilerek sordum.

"Benim önümde onca insan varken senin utanmana şaşırdım." Sırıttı.

"Ben de!" Gerçekten de öyleydim... ta ki beni seksilikten başka bir şey olarak görmesini istemediğimi fark edene kadar.

"Oh..." Elini görünce inledim.

Dudağını ısırды ve yanağımın kenarını öptü. İsteddiği yeri tekrar tekrar öpmesine bayılıyordum. "*Bebeğim*, sana yalvarıyorum... Bugünlük işimiz bitene kadar sakın ol. Önce seni becereceğim, sonra da seninle sevişeceğim ama çalışmam gerek, bu yüzden lütfen inlemeyi kes ve kutsal olan her şey aşkına, beni gözlerinle becermeyi bırak."

Hep beni suçladı. "Sürekli geri gelen sensin." "Senin için zayıfım. Ne diyebilirim ki?" Göz kırptı ve mendili köşedeki küçük çöp tenekesi.

Onun için ben de zayıftım. Düşündüğümde çok daha zayıf. Bu sefer o geri çekildiğinde soyunup tekrar giyinecek kadar odaklanabildim. Ceketini giyerken sıırıttım, özellikle kot pantolonun üzerime oturuşuna bayılmışım.

"Çok güzel," dedi Ethan bana, çoktan giyinmiş ve ikinci silahını bileğine geri takmıştı, kıyafeti içinde benden çok daha ateşli duruyordu. Savaş botlarıyla bile koyu maviler ve siyahlar tercih etmişti.

Elimi V yakalı gömleğinin üzerine bastırarak, "Takım elbiseyi olabildiğince sık bunun için bırak," dedim.

"Hiçbir şey üç parçalı bir takım elbiseden daha iyi olamaz," diye hatırlattı ve kapıyı açmadan önce tekrar elimi tuttu.

"Kıyafetlerimiz-"

"Bırak," dedi ve beni üç kızın, daha doğrusu ikisi kızarmış, biri sanki siktiği kızmış gibi gülümseyen üç kızın durduğu ön tezgâha götürdü.

Ethan, "Giysiler için," dedi masaya birkaç banknot koyduktan sonra biraz daha ekledi. "Ve gürültü için."

"*Bebeğim*." Gözlerinde yıldızların oluştuğunu gördüğümde onu kendime ve kapıya doğru çektim. "Hadi gidelim."

"Alışveriş için teşekkürler. Yine gelin!" diye bağırdı arabaya bindiğimizde gülümseyen kişi. Ethan ona baktı ve yolcu tarafına binmeden önce göz kırptı.

Üstümü değiştirdikten ve seviştikten sonra nihayet rahat bir nefes alabileceğimi hissettim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bir blok partisi. Görünüşe göre nerede olduğunu zaten biliyorsun." Esnedi ve koltuğuna yaslandı. "Kuzenlerinle tanışmayı dört gözle bekliyorum, şimdi çok daha fazla."

Aklını mı kaçırmıştı? "Gitmek istiyorsun-"

"Şşş..." Sözümlü kesmeye cüret etti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Dramatik olmaya hazırlanıyorum."

"Peki, alkollü araç kullanmaktan hapse girmiş ve ehliyetine el konulmuş bir kızın partiye arabayla gideceğine güvenin. Umarım yağmur yağmaz."

"Yapacağım," dedi ve kendinden geçtiğinden emindim.

Kendimi biraz şımarık hissettim ama adamlarını göndermemiş olmasını diledim. Arabayı sürmelerini istiyordum, böylece ben de onun üstüne uzanabilecektim.

O kadar takıntılı olmaya başlamıştım.

Eski mahalleme doğru ilerlerken yol öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Neyse ki şehrin bu tarafında hiçbir şey değişmemişti. Yaklaştıkça kalbimin daha çok çarptığını hissettim. Her şey çok hızlı gelişti. Bir an kendimi hazırlamaya çalışırken, bir an sonra sokağın sonunda yavaşça duruyordum. Mahalle yemek, bira ve İrlandalılarla doluydu, hepsi sokak arasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Sıra sıra evler, bloğun sonundaki iki katlı sarı eve kadar. "Evine hoş geldin," diye fısıldadım kendi kendime, direksiyona tutunarak tekerleği sıkıca.

"Burayı evin olarak düşünme," diye fısıldadı Ethan, gözleri hâlâ kapalıydı. "Seninle evlendim diye her şeyi bir kenara atacak değilim-"

"Ev, her zaman hoş karşılandığınız yerdir. Kimsenin gelmeyeceğinden endişe ettiğin için kendine 'evine hoş geldin' diye fısıldamak zorunda kalmadığın yerdir. Geri döndüğünüzde sizi zaten olan bir partiye davet etmedikleri, sizin için bir parti düzenledikleri yerdir" dedi ve kalbimden geriye kalanları ameliyatla kesti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve yavaşça eve doğru sürmeye başladım.

Doğrulup bileğindeki saati kontrol etti. "Seni burada evinde hissettirene kadar bana teşekkür etme."

Ne demek istediğinden emin değildim ve o da açıklama zahmetine girmedi. Park ettiğimde gözleri yine soğuktu.

"Uzun süre kalmayacağız. Ne olursa olsun, korktuğunu belli etme. gece bir şey yapmayacaklar," diyerek kapıyı açtı ve ben de onu takip ederek dışarı çıktım. Bu sefer elimi tutmadı, ama yakınımda durdu, önümde bir adım yürüdü, demir çitleri geçip kapıların arkasına doğru gitti.

"Oh, benim hatam," dedi adamın biri, Ethan'omzuna çarparak, birası ceketine biraz döküldü.

Ethan bir ona bir de ona baktı. Arkadaşlarının hepsi içeri girmek için acele ediyordu. Yirmi ikiden daha yaşlı görünmüyordu. Belki de.

"İyisin," dedi, ama bunun bir faydası olmadı.

Adam gitmişti, içeride dolaşıyordu. İnsanlar yanımızdan geçiyordu, kimse ikimizi de tanımıyordu.

"Musha ring dumb a do dumb a da." Elroy masanın üzerinde durmuş, çoktan sarhoş olmuş, kahverengi saçları solmuş, etrafındaki dört adamla birlikte şarkı söylüyordu. Babasının künyesi her zamanki gibi boynunda asılıydı.

Bahçeyi taradım, onları arıyordum... Pierce ve Rory'yi. Burada olacaklarından emindim. Rory sadece bana bunu aşmamı söylemek ve yüzüme ne kadar mutlu olduğunu göstermek için bile olsa gelecekti.

"Ethan!" Elroy daha iyi görebilmek için elini gözlerine götürerek bağırdı. "Ethan Callahan, sen misin? Şuraya bakın millet, mahallede bir Callahan var!"

Masadan atladı ve ortalık kadar sessizleşti ki ben bile inanamadım. Herkesin gözü üzerimizdeydi, daha iyi görebilmek için masaların ve birbirlerinin üzerine eğilmişlerdi. Önce Elroy yanımıza geldi, Ethan'dan sadece birkaç adım ötede durdu ve eğildi. "Asil kışınız, mütevazı evimize hoş geldiniz."

İnsanlar kıs kıs güldü.

Hatta biri "Yüzüğü öp!" diye bağırdı.

Bir diğeri ise "*Küçük arkadaşına merhaba deyin*" diye bağırdı.

Bu da insanları artık sadece güldürüyordu. Ancak Ethan onları görmezden geldi, Elroy da dahil olmak üzere hepsi etrafından dolanıp soğutucuya doğru yürüyorlardı. O aldı

Biralardan birini açtı ve ikincisini almadan önce bana uzattı. Bir dikişte içti ve kenara fırlattı, bir tane daha alıp Elroy'un az önce dans ettiği piknik masasına oturmadan önce yerde parçalanmasına izin verdi.

"Sen burada büyüdün. Bana biranın sonra daha iyi olduğunu söyle," diye konuştu Ethan ama sadece bana.

"Aslında üçüncüsü civarında," dedim, bir yudum aldıktan sonra yüzümü buruşturarak. "Düzeltiyorum. Eğer , ikinciden sonra altın gibi olur ama yedi yıl ara verirsen tadı fare sidiği gibi olur." Şişeye bakarak irkildim.

"Sekiz yaşındayken," dedi ve sanki kimse bakmıyormuş gibi davranmaya devam etti, "babam beni İrlanda'daki bir bara götürdü. O işlerini halletmek için... arka tarafa gittiğinde ben de barda oturup Guinness, İrlanda kahvesi ve kaçak içkiyi karıştırdım."

". " Kusmak istedim.

Başını salladı ve bir içki aldı. "Tadı aynen bunun gibiydi. Zil zurna sarhoştum."

"Hepsini mi?"

". Babam bana orospuluk söyledi. Bir dahaki sefere Bay Bilim Adamı'nı oynarken dikkatli ."

"İŞİNİZ BITTİ Mİ?" Elroy bize bağırdı ve ikimiz de ona baktık.

Ethan önce etrafına sonra da ona baktı. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Konuştuğumu biliyorsun-"

"Neden?" diye sözünü kesti, bu Elroy'u daha da kızdıracaktı. "Bildiğim kadarıyla ben sadece bir misafirim. Bir konuşma yapmam gerektiğini bilmiyordum.
bir şey."

Elroy yüzüne doğru bir adım attı ve Ethan yine , sadece içti. "Benim mahalleme gelebileceğini mi sanıyorsun-"

"Sizin mahalle mi?" Sağımızdan çok tanıdık bir ses geldi.

Yer değiştirtince onu gördüm. Kahverengi-kızıl saçları yanlardan kazınmış ve gür sakallı Cillian. Evden elinde bir bifttek rafıyla çıktı.

Ellerini. Arkada, eski nişanlım Pierce Donoghue buzları omuzlarında taşıyordu. Cillian biftekleri bardaki adama verdikten sonra eline bir havlu aldı ve bize doğru gelirken ellerini sildi. "Küçük kardeşim, mahallenin herkese ait olduğunu unutmuş gibisin. Burası bizim mahallemiz, değil mi Ivy?"

"Ivy?" Elroy kaşlarını çatı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Buna inanmıyorum. O köpek tüylerinin altında bu kadar güzel bir yüz olduğunu kim bilebilirdi ki?" Cillian, "Elroy, Shay'e kızının döndüğünü haber vermeye ne dersin?" dedi.

Elroy öfkeyle titreyerek Ethan'la onun arasına baktı. Anlaşılan onunla sadece boyu yüzünden konuşulmuyordu.

"Annenin öldüğünü söylediğini sanıyordum?" Elroy uzaklaşırken Ethan bana gelişigüzel bir şekilde sordu.

Başımı salladım ve yanına oturmak için hareket ettim. "Kimden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hmmm." Tekrar ona baktı. "*Fgory*, onu duyuyor musun? Kimden bahsettiğini bilmiyor."

Elroy birayı yere fırlattı, atlamaya hazırdı. Cillian onu geri itti. "Git serinle!"

"Evimizde bana böyle saygısızlık etmesine izin mi vereceksin-" "Özür dilerim." Ethan onun basmaya devam etti. "Bu senin adın değil miydi?"

"Sakin ol." Cillian ona yine dudak büktü.

Kolunu ondan ayırdı, geri döndü ve çitlere doğru yürüdü, ilerlerken onları tekmeledi. birkaç kişinin daha geldiğini fark ettim. Ethan'ın da fark ettiğinden emindim.

"Cillian Finnegan." Cillian elini uzattı. "Tanıştırılmanın ne kadar gerekli olduğunu görüyorum."

Ethan eline baktı, sonra tekrar ona döndü, şişe dudaklarının üzerinde duruyordu. "Ethan Callahan," dedi ve ardından elini sıkmadan içti.

İşı bittiğinde bana başını salladı. "Karım, Ivy Callahan."

"Onu tanıştırmana gerek yok. Ivy aileden biri." Shay evden çıktı, saçlarını at kuyruğu yapmış, kare yüzü ve mikro ince kaşları daha da belirginleşmişti.

Rory kısa bir şort giymiş olarak dışarı çıktı.

Belinde ekose bir gömlek ve kazak bir vardı. Önce Pierce'a sarıldı, kahverengi gözleri benim üzerimdeydi.

"Artık ailen olmadığını söylediğini sanıyordum?" Ethan tekrar sordu. "Bu soruya cevap verdiğimi sanıyordum."

"Doğru." Kendi kendine başını salladı ve ona baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyor."

Buna kıs kıs güldüm.

Rory o tuhaf, çocuksu sesiyle, "Ivy, üzgün olduğunu biliyorum," dedi.

"Pierce ve benim birbirimizi gerçekten sevmemiz konusunda-"

"konuşmayı kesmen için sana gerçekten para ödeyeceğim." Ürperdim ve Pierce'a baktım. "Gerçekten bu tür ses saçmalıklarıyla ilgileniyor musun? Bununla ucuz atlattın." Birayı kaldırdım ve onunkinin üzerine vurdum.

"Oh, şimdi parayla evlendin diye bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Artık kendi ailen için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aile mi?" Dedim ve dudaklarında birayla sırıtan Ethan'a baktım.

"Neden bilmiyor." İkimiz de kıs kıs güldük.

Cillian araya girmeye çalıştı. "Ivy'nin hafızasının zayıf olduğunu düşünürsek, hepimiz eğlenmeye ne dersiniz-"

"Neden bilmiyor mu?" Pierce konuştu ve o konuştuğunda inledim, başımı Ethan'ın omzuna koydum, zaten bunun nereye gittiğini biliyordum.

"Onu affet, çünkü ne yaptığını bilmiyor," dedim herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ve hala kulağına yakın bir şekilde konuşabileceğim kadar yumuşak.

"Şimdi öyleymiş gibi davran, ama yedi yıl önce bensiz nasıl yaşayacağını bilmediğin için yalvarıp ağlayan sendin. Benden başka kimsenin seni anlamadığını-"

"Ve sadece seninle seks yapmayı düşünüyorum," dedim yüksek sesle ve ekledim, "Aman Tanrım, seninleyken yıldızları görüyorum... evet, bunların hepsi Katharine Duong'un *So What, I Faked It* adlı romanından satırlardı." Önümüzdeki on yılı bu hikayeye ekleyecek bir şeyler uydurarak geçirecek olan diğer gözlemcilere seslendim. "Harika bir roman hanımlar, özellikle de bir kadınla uğraşırken mikro."

Kendilerini ; hepsi gülmeye başladı ve ağızlarını kapattılar. Ethan bile ona bakarak kıs kıs güldü.

"Beni kıskanmaktan hoşlandığını sanıyordum. En azından rol yapmasına izin vermeliydin."

"Seni küçük-"

"KESİN SESİNİZİ!" Cillian sonunda soğukkanlılığını bozarak onlara bağırdı. "Lanet olsun, bir şey söyleyebilir miyim yoksa siz iki soytarı bir psikopatın sizin için bir şeyler hissetmesini sağlamaya çalışmaya devam mı edeceksiniz?"

Psikopat. Buraya döneli bir saat bile olmamıştı ve etiket alnıma tekrar yapıştırılmıştı.

Rory kolunu Pierce'a dolayarak onu kendine doğru çekti.

"Şimdi siz ikiniz de rol yapmayı bıraktınız mı?" Cillian bana ters ters baktı. "Rol yapmak mı?" Ethan sorguladı.

"Seni kırdığım için üzgünüm Ethan, ama sandığın kadar aptal . Ivy iki hafta önce bizi hapishaneden aradı ve şimdi aniden

Seninle evli mi? Neden?" Bu soruyu bize değil, kazanmaya çalıştığı kalabalığa yöneltti.

Ethan, "Anlatsana," diye araya girdi ama Cillian onu görmezden geldi.

"Yıllardır, kendini beğenmiş bir adam ve onun kendini beğenmiş ailesi Boston'a geri dönmeye alışıyor. Bize boyun alışıyor. Babası gibi. Babasının babası ve ondan önceki büyük büyükbabası. Burada uzun süredir yaşamayan bir aileye kendi işlerimizden vergi ödemek için. nesiller." Bunun üzerine homurdanmalar oldu. Yaşlı adamlardan birkaçı sol taraflarına tükürdü ve sanki gerekirse savaşmaya hazırmış gibi daha uzun durdu.

"Ailen kendini yıkımın eşiğine hepimiz ağrılıyoruz." Gözleri Ethan'a kaydı. "Hepimiz aslında itten başka bir şey olmadığınızı bildiğimiz halde İrlandalı gibi davranmak." Daha bitirmemişti. Hayır, bana da temiz bir yumruk atması gerekiyordu. "Ivy, seni küçük bir kız kardeş gibi sevdim. Babana sana göz kulak olacağıma söz verdim-"

"Bu onu öldürmeden önce miydi? Yoksa Rory işlediği bir suçu benim üzerime atarken dua ederken mi bu sözü verdin?"

Daha fazla insan mırıldanmaya başladı ama Cillian sadece . "Sana söylediği her yalana inanacak ve kendini ona pazarlayacak kadar dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyor muydun?"

Yumruğum sıkıldı ve Ethan ıplak elleriyle şişeyi paramparça etti, cam kesti, kalan az miktardaki bira da yamalı çimlere döküldü. Gözlerini kısarak ona ters ters baktı. "Eğer hakaret etmek istiyorsan Birisi, bunu bana yönelt, karıma değil. Bir kadınla böyle konuşamazsın ve benim kadınım da böyle konuşamayacağından emin olabilirsin."

"Kaç gündür birlikte olduğun kadın, üç gün mü?" Kıs kıs güldü. "Utancınızı ciddiye almadığım için özür dilerim. Onunla oynadın. Tamam, ama sen-"

"Garip bir nedenden dolayı hepiniz Ivy ile Boston için evlendiğim izlenimine kapılmışsınız." Elimi tuttu, çimlerin üzerine çıktı ve yanımda durdu. "Hepinize ve bu şehre tutunmak için o kadar çaresizim ki, tanımadığım bir kadınla evlendim. Ne kadar kibirli olabilirsiniz? Boston'dan Ivy ile evlenmedim. Sean O'Davoren'ın kızı Ivy ile evlendim. Aynı Sean O'Davoren, ben ve kardeşlerim kaçırıldığımızda eve dönene kadar bizi güvende tuttu. Bir zamanlar bodrumda kedileri besleyen on yaşındaki acayip uzun boylu Ivy ile evlendim."

Aslında güldü ama ben donup kalmıştım, beni sıkıca kavramıştı. Güldüğü kadar hızlı bir şekilde gitti ve tekrar ölümcül bir ciddiyete büründü.

"Herkes ailemin günlerini entrikalar ve komplolar kurarak geçirdiğini düşünmekten hoşlanır... yani süt banyosu yapmadığımız ve elmas çatallarla yemek yemediğimiz zamanlarda. Ama gerçek şu ki, ben sadece uzun zamandır aşık olduğu kişiyle evlenen bir adamım. Eğer hepiniz Callahan ailesinin Boston'dan gitmesini istiyorsanız, tamam, bu sizin hakkınız."

Telefonunu çıkardı ve üç numara çevirdi. "Ve bitti.

Ivy bazı işleri bitirir bitirmez ve balayımız sona erer ermez ayrılacağız. Boktan bira için teşekkürler."

Beni yanına çekti. Bacaklarımın yürüdüğünü hissedebiliyordum ama aklım başka yerdeydi... Onun önceki itirafındaydı. Onu tanıyor muydum? Daha önce onu tanıyor muydum?

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Cillian arkamızdan seslendi. "Özellikle de Eamon Downey'e yaptıklarından sonra?"

"Bay Downey kişisel bir , ama madem anlamadınız, daha açık konuşayım. Ne sen ne de bok suratlı kardeşin kız kardeşim için yeterince iyi değilsiniz. Ona bir daha bakarsan dişlerini bizzat kırarım."

BANG!

BANG!

BANG!

BANG!

İrkilerek sıçradım, tekrar ona odaklandığımda etrafımızdaki elektrik hatlarının patlamaya başladığını, hepsinden birer birer kıvılcımlar çıktığını ve ölen ateş böcekleri gibi üzerimize yağdığını gördüm.

Ethan umursamaz bir tavırla, "Bunu düzeltmek tam bir baş belası olacak," dedi. "Ama yine de bu artık benim sorunum değil. Komşular arasındaki birkaç kıvılcım nedir ki?"

Evden çıkana kadar ne demek istediğini anlamamıştım, Elroy ve çetesi ön verandada oturuyorlardı, bazıları telefonlarını kaldırmış sinyal almaya çalışıyorlardı, biz arabanın yanından geçerken Sokağın karşısındaki eve. Sonunda, indiğimizden beri tuttuğumuz gökyüzü, sanki Ethan'ın onlarla işinin bittiğini biliyormuş gibi, tuttuğu yağmuru serbest bıraktı. Gök gürültüsü bulutları dalgalandırıyor, yağmur Tam da mahallede elektriği olan tek eve ulaştığımızda yeryüzünü bir hışımla kapladı.

Kendime not. Ethan'ın dramatik bir yeteneği var.

ETHAN

Kapıdan içeri adım attığımızda, ışık hemen yandı ve benden nazikçe uzaklaştı. Transa geçmiş gibi, mavi gözleriyle antredeki korkunç duvar kâğıtlarını, eski kanepeyi, pembe tüylü halıyı ve televizyonu taradı... bir kutu televizyon. Bütün ev, annemin 80'lerin geride bıraktığını söylediği şeyin içinde donup kalmıştı. Ne kadar olabilirse o kadar rüküştü, sanki birinin ölmüş büyük büyükannesinin evi onlara musallat olmak için geri dönmüş gibiydi... Bunların hepsi vardı ama yine de rahattı.

Sola dönerek mutfığa girdi, doğrudan lavabo dolabına yöneldi ve bir şişe şarap çıkardı. Şişeyi yukarı kaldırdı, başını

Sanki orada olmasını beklemiyordu. Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra onu tezgâhın üzerine bıraktı, sonra uzanıp dolabı açtı ve iki kupa çıkardı. İlkinde göz kırpan bir baykuş, diğerinde ise sarhoş bir kediye benzeyen bir şey vardı. Onları şarabın yanına koydu ve parmaklarını dolabın arkasına dayayarak açılmasını sağladı.

Yığın yığın tozlu banknotları çıkardı. Tezgâhın üzerinde yaklaşık yarım milyon durana kadar durmadı. Öyle bir şey ki normal bir insanı mutlu edebilirdi, ama bunun yerine bana döndüğünde gözyaşı dökmeye başladı.

"Şimdi hatırlıyorum." Alt dudağı titriyordu. "Herkes bana deli dedi, bana taş attılar ve babam bile inkar etti... bu evin bodrumunda bir çocukla tanıştığımı inkar etti... o çocuk sendin, değil mi? güvenli bir ev, değil mi? Babam sizi buraya sakladı, değil mi? Bu yüzden mi öldüler? Senin yüzünden... benim yüzümden mi?"

Gerçeklerden önce cehaletin acı verici bir şekilde ortadan kaldırılması gelir... Karım bunun canlı bir kanıtıydı.

Büyükanneme gerçeği söylememiz ve ona yalan söylememiz gerektiğini söylemiştim. Gerçek şu ki, onun ailesini benim ailem öldürmedi. Ama benim yüzümden öldüler.

OceanofPDF.com

YİRMİ

"Benim için gelecek çoktan geçmişte kaldı."

~ *Bob Dylan*

OceanofPDF.com

IVY - ON YAŞINDA

"Neden kimse bana inanmıyor?" Evin önünden bağırdım. "Benim bir arkadaşım var! Burada yaşıyor!"

"Yapmaz!" Rory bana bağırdı. "O da var!"

"YAPMA!" diye bağırdı ve beni çitlere doğru itti.

"BEN DE!" Onu geri ittim ve koşmaya başladım. "Sana göstereceğim!"

Çitin üzerinden tırmanarak baktım ama hiçbiri gelmiyordu. "Haydi!"

"Hayır, eve gidiyoruz." Rory kollarını kavuşturdu.

"Evet! Seninle takılırken görülmek istemiyoruz." Arkadaşlarından Megan ve Rachel da kollarını kavuşturarak bana güldüler.

Gülümseyerek ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Tamam, ama herkese yanıldığımı söylemek zorundasın."

"Yanılmıyoruz. Bak, her yer tozlu!" Arkamdaki evi işaret etti. "Orada kimse yaşamıyor-"

"Eminim yanılıyorsun."

Rory durup düşündü. "Ne bahsi? Küpelerine mi?"

Ellerim kulaklarımı kapatmak için havaya kalktı. "Hayır! Bunları bana annem verdi!"

"Gördün mü, yalan söylediğini biliyor." Herkesle birlikte güldü.

"Ben !" Ayağımı yere vurarak tekrar bağırdım. "İyi! Küpelerime bahse girerim, ama kaybettiğinde herkesin önünde özür dilemek zorundasın."

"Peki!" diye bağırdı ve diğerleriyle birlikte çitin üzerinden tırmandı.

Gülümseyerek evin penceresinin olduğu köşeye koştum ve pencereyi açmaya çalıştım.

"Eğer burada biri , neden kapıyı çalmıyorsun?" Rachel fısıldadı.

Rory yine, "Çünkü yalan söylüyor," deyince bağırmak istedim, ama daha sert çektim. Hâlâ kımıldamıyordu.

"Hepiniz ne yapıyorsunuz?"

Çılgılık attılar ama ben sadece arkamı döndüm. Bir eliyle bastonunu tutan yaşlı bir adam vardı, siyah ve kahverengi kara köpeği bize havlıyor, onları zıplatıyordu.

"Burada bir çocuğun yaşadığını söyledi." Rory pencereyi işaret etti.

"Gelip görmemizi söyledi."

Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Üzgünüm hanımlar, burada hiç erkek yok-" "EVET, VAR!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. Neden Bana inanan var mı? "O buradaydı-"

"Tatlım, sanırım biraz kafan karışmış. Kendi evimde biri yaşasaydı bilirdim. Daha dün sattım ve ondan önceki gün de her yeri temizlettim."

Nedenini bilmiyordum ama ağlamaya başladım.

"Bahis bahistir!" Rory kulağıma uzandı ama ben kaçtım. Koşabildiğim uzağa koştum, çitin üzerinden tırmandım ve koşmaya devam ettim.

IVY

Kendimi nasıl mutfakta yerde bulduğumu bilmiyorum ama dizlerimi göğsüme çekmiş oturuyordum. Ethan sessizce yanıma oturdu ve itiraf etmeye başladı.

"Erkek kardeşim, kız kardeşim ve on bir yaşındayken amcam Neal ile birlikte Boston'a geldik. Ailem, onlar Boston'daki işlerini hallederken bizim de güvende olmamızı istiyordu.

Chicago'da bazı sorunlar yaşadık. Ancak buraya geldiğimizde saldırıya uğradık. Amcam bacağını böyle kaybetti. Bu eve

Gecenin bir yarısı. Zifiri karanlıktı ve bize odalarda kalmamızı, pencerelerden uzak durmamızı ve kimseyle konuşmamamızı söylediler. Bu kuralların hiçbirini dinlemedim," diye fısıldadı usulca ve ben sadece bacaklarımı daha sıkı sıktım.

"Baban ve başka bir adam sık sık mutfakta oturur ya da oturma odasına geçip nöbet tutarlardı. Günler geçtikçe beklemekten sıkıldım ve gizlice bodruma indim."

"Okul sırasında gizlice kaçtığım yer," diye ekledim. Bir gün şişman bir kedinin pencereden düştüğünü gördükten sonra orayı seçtim. Buna çok güldüm ama iyi olduğundan emin olmak için gittim. Kalmaya başladım çünkü bunun

Evime yeterince yakın olduğu için güvendeydim ve babam alerjisi olduğu için uzak duruyordu. "İşte o zaman seninle tanıştım."

Başını salladı. "Bir hafta boyunca her gün burada takıldık." "Ta ki sen bir gün ortadan kaybolana kadar," dedim öfkeyle. "Sürünerek içeri girdim

ve aşağı inmeni bekledim, ama gelmedin, ben de yukarı çıktım, tam babam dolabın kapısını kapatırken. Burada olduğum için bana bağırdı. Başta bir şey söylemedim. Senin de okulu astığını düşündüm. Ama ertesi gün geri gelmeyince bir şey olduğunu düşündüm ve babama sormaya çalıştım ama orada kimsenin yaşamadığını söyledi."

"O zamanlar Boston ve ailem arasında büyüyen sorunları bilmiyordum," diye yanıtladı elimi tutarak. "Babanın bizi korumak için her şeyini ortaya koyduğunu bilmiyordum."

"Yani bodrumdaki çocuk hakkında gevezelik ettiğimde-"

"Amcan bunu anladı ve babanın arabasını bombalayarak anneni öldürdü." Başını salladı ve nefes alamadım... Elim çökmeye çalıştım ama buna izin vermedi. "İşleri yoluna koymak için aileme yalvardı. Biz de amcanı öldürmesine yardım ettik. Cillian ve Elroy babanı intikam için öldürdüler ve sadece bunun için değil, babalarının hayallerini takip etmek, Finnegan yeni Callahan ailesi yapmak istediler. Şimdi de benim kellemini istiyorlar-"

"A..." Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Canım yanıyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki tüm vücudum titremeye başladı.

"Ivy!" Boğulmaya başladığımda beni tuttu, ama neye boğulduğumu bilmiyordum, suçluluk duyguma mı, öfkeme mi, acıya mı, yoksa hepsi beni içten dışa doğru canlı canlı yakıyor muydu? "IVY!" Yüzümün iki yanını tuttu, şimdi yanımda diz çökmüştü. "Nefes al! Bu senin suçun değil."

Öyleydi ama! İtmemeliydim! Çenemi kapalı tutmalıydim. O zamanlar babamın bir şeyler sakladığını biliyordum. Ama artık bana deli denmesini istemiyordum!

", nefes al, tamam mı? Lütfen." Dudaklarımı çabucak öptü. "Nefes al, bebeğim."

alıp vererek, gözlerimdeki yaşları kırıştıracak uzaklaşmaya çalıştım, ama o yine beni tuttu. Hareket etmeme izin vermedi.

"Nefes al." Aldım. "Nefes ver." Verdim.

Sonunda tekrar konuşabilmem için kim bilir ne kadar süre böyle kaldık.

"Wyatt haklı. Bu asla bitmez-"

"WYATT YANILIYOR!" diye bağırdı yüzüme doğru. "Sorun biz değiliz! Sorun asla biz değiliz! Sorun biz olmak isteyenler! Annenin ölümü senin suçun değil. Babanın ölümü de senin suçun değil. Keegan'ın suçu! Her zaman bir başlangıç vardır ve bu onunla başladı. Ama son bizden geliyor. Öfkemi başka bir yere yöneltme. İntikam ihtiyacının tükenmesine izin verme. Buraya hepsini öldürmeye geldik, unuttun mu?"

Başımı salladım, hâlâ ağlıyordum ama başımı , o yüzümü tutarken ben de bileğini tuttum. "Sen benim ilk arkadaşımydın, biliyor musun? İşte bu yüzden herkes bilmeli."

"Sen sevdiğim ilk ve tek kızdın ve kalbimi kıran ilk ve tek kızdın," diye fısıldadı, alnını benimkinin üzerine koyarak.

"Kimseyi sevmek istemediğini sanıyordum."

"Takıntılı olmak söyledim, aşk değil."

"Ve bunca yıldan sonra hâlâ sevdiğin ilk ve tek kızım. Bu bir saplantı değil mi?"

Kaşlarını çattı ve bu sefer geri çekilmeye çalıştığında ona daha sıkı sarıldım. "On yedi yaşına kadar kimseyle birlikte olmadım. Sonra sen Pierce Donoghue ile çıkmaya başladın. Öğrendiğimde çok sinirlendim, çok kıskandım... Mezuniyet haftasında amigo takımındaki yedi kızdan altısıyla yattım."

Şok içinde otururken ellerim ve ağzım açıldı ve o tekrar ayağa kalktı. Yüzündeki sırıtiş beni o kadar sinirlendirdi ki bacağına bir tekme attım. "Seni küçük pislik!"

"Ahh!" Bacaklarını tutarak benden uzaklaştı ve "Ne? Sen beni beklemeyeceksen, ben seni neden bekleyecekmişim?" diye bağırdı.

"Senin var olduğunu düşünmemiştim! Hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanıyordum. Ben bir çocuktum! Burada olduğumu biliyor muydun?"

Gözlerini devirdi. "Sağlam durmalı ve beni hatırlamalıydın!" "Oh, sen-"

"Beni iki kez unuttun!" O da karşılık verdi ve ben donakaldım.

İki kere mi? "Ne?"

"Sen hayatımda tanıdığım en sinir bozucu kadınsın ve Ailemdeki kadınlarla tanıştın, bu gerçekten bir başarı." Başını bana doğru salladı ve beni kenara iterek tezgahın yanındaki şarabı aldı.

"Başka ne zaman tanıştık?"

Bana ters ters baktı, bir bıçak yardımıyla şarabın tıpasını açtı ve baykuş kupasına doldurdu. Almak için elimi uzattım ama onun yerine o içti.

"Şimdi de küçüklük yapıyorsun."

"Birini tanımak için biri gerekir." Aman Tanrım, suratını asıyordu. Şarabı kedi kupasına doldurup bana verdi. "Hâlâ hatırlamadığına inanamıyorum. Seninle bodrumda tanıştığımızda, senin ama sen hiç anlamadın."

"NE?" Şimdi de benimle dalga geçiyordu.

"Chicago'ya ben Boston'a gelmeden haftalar önce geldin! Bir keresinde barınakta gönüllülük yapıyorduk ve sen geldin, ikisinden birini seçemedin-"

"Çikolatalı ve limonlu kekler." Hatırladım, ellerimi çırpıttım, sonra onu işaret ettim. "O sendin!"

Kıs kıs güldü. "Sana seçici demiştim."

"Ben de belki de yeterince seçici olmadığını söyledim." "Ve sen bana kısa dedin."

"O kısmı atlıyordum." Sırıttım, sonunda kedi şarabımı kavradım. "Yine de büyüdün, bu yüzden sanırım fark etmedi."

"Önemi vardı." Bana baktı. "Hayatım boyunca bir kıza hiç bu kadar kızmamıştım. Sana şişman dedikten sonra bana 'ne olmuş yani' dediğinde çok sinirlenmişim. Babam... güldü. Herkes güldü çünkü daha önce hiç kavga kaybetmemiştim."

"Ah, zavallı Ethan," diye takıldım ve o da gözlerini devirdi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben hiçbir zaman bir kavgayı kazandığımı hissetmedim." Çoğu zaman, yumruğumu kullansam bile, bir şekilde cezalandırılıyordum.

"Öyle değil," dedi dürüstçe.

Bir süre sessizce oturduk, sadece kupalarımızı tutuyorduk.

Benden sadece birkaç metre uzakta durduğu için fincanı yerine bıraktım ve onun durduğu yere doğru yürüdüm. Gözleri benimkilere kaydı. fincanını aldım ve onu da yere bıraktım, sonra da ona sarıldım.

Daha fazlası değil. Sadece bir sarılma. Kollarını bana , çenesi başımda, yanağım göğsündeydi.

"Beni yumuşıatıyorsun," diye fısıldadı.

Gölümsedim, sıkıca sıktım. "Sadece benim için ama." Cevap vermedi, ben de konuşmaya devam ettim.

"Bir daha asla romantik olmadığını söyleyemezsin." "Bana söylenen buydu."

"Tabii ya, onlar ben değildim."

Kıs kıs güldü ve göğsünün titrediğini hissettim. "Bunun gerçekten kafana girmesine izin vereceksin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Önemsedi. Hatırladı. Benim için geri geldi. Beni sevdi. Gitmesine izin vermeyecektim. Bu sefer onu takip edecektim, nereye giderse gitsin.

"Artık her şeyi bildiğime göre, bana ne planladığınızı söyleyecek misiniz? Neden buradayız?"

"İntikamın açık olduğunu sanıyordum." Bunun aşık ar olduğunu mu düşünmüş?

"Ethan, öldürmek istediğimiz insanların sokağının karşıındaki bir evdeyiz ve onlar da bizi öldürmek istiyor. Burada benden başka kimsen yok-"

"Herkes burada," dedi, bana bakmak için hafifçe geri çekilerek. "Bana ihtiyaçları olduğunu anladıklarında, bu aileye ihtiyaçları olduğunu , burada duracağız ve onun evinden bu eve karınları üzerinde sürünerek merhamet için yalvarmalarını izleyeceğiz. Gururlulara zorla kabul ettirilen alakgönüllölük, onlar için en iyi intikam türüdür. Direnen diğer herkes, yanlarında duran insanların boğazlarını kesecek olanlarla aynı kişiler olduğunu görecektir."

Ben daha konuşamadan arkasındaki pencereye bir şey çarptı. Ne olduğuna bakmaya çalıştım ama beni hareketsiz tuttu.

"Bırakın istediklerini atsınlar ya da bağırınsınlar. Kimse içeri giremez ev," diye cevap verdi. "Şimdilik onları unutalım... Bu öğleden sonra sana bir söz verdiğime inanıyorum."

Ceketimin fermuarını indirdiğinde sııttım ama geri adım attım.

"Git amigo kızlarınla oyna."

Ağı hafıfçe aralandı ve dilimi ona doğru uzattım. "Haklısın. Ben önemsiz biriyim."

"Ivy..." Bana doğru bir adım attı, ben de kaçtım ve beni merdivenlere kadar kovalamasına neden oldum.

Bir adamın bana tek bir günde yüzlerce farklı duygu hissettirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

ETHAN

Başı kucacımda, çıplak vücudu bacaklarımla arasında, ben yatak başlığına yaslanırken çarşafı onu zar zor örtüyordu. Nedense yatak yerine benim üzerimde uyumayı tercih ediyordu... ama en azından uyuyabiliyordu. Ben ise yatağın önündeki duvar kağıdına monte edilmiş ekrandaki güvenlik görüntülerine bakarak beklemeye başladım. Planım şöyle görünecekti çoğu insan için deliliktir çünkü çoğu insan için bu kendilerini her zaman potansiyel tehlike altında hissederler. Ancak ben çoğu insan gibi değildim ve zaten sürekli potansiyel tehlike altında yaşıyordum... öyleyse neden bunu hepsinin önünde yapmayayım. Onlar benim sadece babasından saltanatı devralan bir çocuk olduğumu düşünüyorlardı... korumalarla çevrili bir malikanede yaşadığımı

Uzak bir şehirde istedikleri her şeyi yapabilirlerdi, bana saygısızlık edebilirlerdi çünkü beni tanımıyorlardı, benden korkmuyorlardı. Ama şeytan mahalleye taşındığında gerçek korkunun nasıl bir şey olduğunu anlayacaklardı.

Ringgg.

Ringgg.

Saatime bakıp sırttıktan sonra uzanıp cep telefonuma cevap verdim.

"Kardeşim."

"Ne yaptın sen?"

"Beş yıldır beni ilk kez arıyorsun kardeşim ve bana bunu mu soruyorsun?"

Ayağa kalkmaya, onu dinlenmeye bırakmaya çalıştım ama bana daha sıkı sarıldı, ben de pes ettim ve olduğum yerde kaldım.

"Seni bu sabah gördüm, o yüzden saçmalamayı bırak. Beş kez aşırı doz aldım. bu akşam. İkisinin vücudunda GHB, üçüncüsünde PCP ve son ikisinde de eroinle karışık ketamin vardı."

"Beş mi dedin? Bu doğru olamaz-"

"Lanet işimi nasıl yapacağımı biliyorum. Sen ne zamandan beri kaytarmaya başladın? Şimdi de bok mu karıştırıyorsun?"

"İşini yapabileceğine inanıyorum kardeşim." Moralimi bozmasına izin vermemeye çalıştım. "Şimdiye kadar ölü sayısının çok daha fazla olacağını düşünmüştüm... Görünüşe göre beklentilerimi düşürmem gerekiyor."

O , ama ben sadece güldüm. GHB? PCP MI? Tecavüz haplarını eroinle mi karıştırmışlar? Heyecanlı mıydılar yoksa aptal mı?

"Bunu bilerek yapıyorsun-"

"Bu şehirde doktor olmak bir süre için çok daha stresli olacak, o yüzden iyi şanslar küçük kardeşim," diyerek telefonu kapattım ve altımda kaydı.

"Sanırım kardeşinle aranızda duyduğum en medeni konuşma bu," diye mırıldandı.

"Haklısın," dedim. Yuvarlandı ve ben onun hissini hemen özledim. Kolundan tutarak onu tekrar kucağıma çektim. "Nereye gidiyorsun?"

"Seninle sohbet etmek biraz zor.
Yüzümden birkaç santim uzakta," dedi ve kızı tam gelene kadar yer değiştirdi. "Daha iyi."

"Benim için değil. Yüzünün olduğu yeri sevdim." Bana yüzünü döndüğünde sııttım. Onu kendime doğru çekerek kollarını boynuma doladı.
"Dur tahmin edeyim... Karım, kardeşimle benim ne konuda medeni olduğumuzu bilmek istiyor."

Başını salladı.

"Uyuşturucu."

"Ne?" sordu, aldığı cevap karşısında şaşırmıştı.

Başımı sallayarak tekrarladım. "Görünüşe göre doktor, uyuşturucu satıcısı kardeşinin sokakta kötü bir uyuşturucu partisi bulundurmasından hoşlanmamış ve insanların hastaneye ulaşmadan aşırı dozdan ölmesine neden olmuş."

"Sokaktaki her uyuşturucu satıcısı için seni suçlayamaz," dedi sanki bu çok açıkmiş gibi ve bu onun ne kadar masum olduğunu kanıtlıyordu.

"Dün yapabilirdi," dedim ona dürüstçe. "Çünkü dün sokaktaki her uyuşturucu satıcısını ben . Ama artık değil. Cillian'a söyledim Callahans Boston'dan çekildi, yani artık tedarikçi o.

Bununla birlikte, yıllar geçtikçe Kuzeydoğu'da daha fazla insan eroin bağımlısı oldular. Talep çok yüksek ve benim ailem de limana gelen eroinin yüzde 99'unu kontrol ettiği için Finnegan kardeşlerin elinde yeterince eroin yok ve satabilecekleri her şeyi karıştırıyorlar. Para bir süreliğine üzerlerine yağacak ve kendilerini kral sanacaklar ama insanların keyifleri kaçtıkça ve daha fazlasını aramaya başladıkça talep daha da artacak."

"Callahan ailesinin de yüzde 99'undan vazgeçeceğini sanmıyorum," dedi noktaları birleştirerek. "Bu da giderek daha karıştırmak zorunda kalacakları ve insanların giderek daha hızlı ölmeye başlayacağı anlamına geliyor."

"Ayrıca hükümetin devreye girmesine ve kimsenin kabul etmek istemediği o çirkin sırla yüzleşmesine neden oluyor... Massachusetts'te bir uyuşturucu sorunu var.

Uyuşturucu bağımlıları, uyuşturucularını aldıkları sürece kafalarının nereden geldiği değil. Eğer yüksek bir ölüm oranı yoksa hükümet bunu görmezden gelebilir.

İnsanlar zengin olduklarında şikayet etmezler. Bu, onlara istedikleri her şeyi vermek için bizim tarafımızdan mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir sistem ve şimdi biz yokuz."

Mantıklı sonucu anladığında gözleri büyüdü. "Eski günlerdeki gibi olacak! Filmlerdeki gibi, en iyi uyuşturucuyu almak için savaşılan çeteler. Polisler kovalıyor. Kollarında iğnelerle ölen insanlar. Tam bir kaos olacak."

"Devam edin. Şehir hastanelerinin çoğu artık o gizemli bağışları alamadığında ne olacağını bir düşünün?"

Yüzünde beliren gülümseme tüylerini diken diken etti. "Siz şeytansınız, Bay. Callahan."

"Daha yeni başlıyorum, Ivy," dedim ona, kafamdaki plan bir araya geliyordu. "Herkesin rolünü hatırlaması gerekiyor. Bu şehir. Sana zarar verenler. Finnegan kardeşler. Wyatt-"

"Wyatt?" Gözleri irileşti. "Kardeşine ne yapmayı planlıyorsun?" "Ne kadarını bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bana her şeyi anlat. İznim olmadan beni kullanmayacağına söz vermiştin."

Elimi yanağına koydum ve usulca okşadım. "Bir kez zihnime girdin mi, Ivy, kaçış yok."

"Biliyorum."

Sırıttım... Sonra ona söyledim.

Ailem organize suçlarda devrim yarattı. Bir denge yarattık. Bize ihtiyaç duymalarını sağladık ve o kadar rahatladılar ki, ne olduğunu unuttular.

bizsiz nasıldı... ne kadar nankör küçük piçler. Acaba Tanrı İsrailîler hakkında böyle mi düşünüyordu?

Eğer öyleyse tövbe etmeleri gerekecekti.

Tövbe etmek için üzgün olmaları gerekir.

Üzgün olmak için acı

hissetmeleri gerekir. Öyleyse

bırak acı olsun.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

"Benim hatam, başarısızlığım, sahip olduğum tutkularda değil, onları kontrol edemememde."

~ *Jack Kerouac*

OceanofPDF.com

İKİ GÜN SONRA

ETHAN

Caddede koşarken arabanın yanımda yavaşladığını gördüm.

Kim olduğunu biliyordum. Son iki günde neredeyse üç düzine kez aramışken nasıl bilmezdim?

Anlaşılan .

Daha hızlı koşarak eve doğru dönüşümü kaçırdım, bunun yerine bir kez daha bloğun etrafında koştum, rüzgar beni itti, ciğerlerimi kahve ve simit gibi kokan havayla doldurdu. Kalbim göğsüme çarpıyordu, etrafımdaki seslerle senkronize değildi: insanlar yükseliyordu

Yataklarından kalkıp çöplerini atıyor, telefonlarıyla konuşuyorlardı. Bu nedenle yüzmeyi tercih ediyordum. Kimseyi duymak istemiyordum. Hiçbir şeyin kokusunu almak istemiyordum. Lanet olası belediye başkanının beni takip etmesini istemediğimden emindim.

Durdum, derin bir nefes daha aldım ve yerel şarküteriye girmeden önce saatimi kontrol ettim. Tezgâhın arkasındaki yaşlı adam tabletinden başını kaldırdı ve küçük çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bakmak için başını eğdi. Benim olduğumu anlayınca başını salladı ve tabletini alıp arka tarafa doğru yöneldi.

"Kitty, bu lanet olası gazete uygulamasının nerede olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı giderken. Birkaç saniye sonra kameranın yanındaki güç ışıkları yeşilden kırmızıya döndü.

Bir sepet kaparak süt olan buzdolabına gittim. Daha hareket eder etmez arkamdan zil çaldı.

"Yüzde iki mi, mı?" Sütlere bakarak ona sordum.

"Karım genelde iki der ama ben tam bir erkeğim," dedi derin sesi ve ben ikiye uzandım.

"Karılara karşı gelemeyiz, değil mi Takahashi?" Yanımda, neredeyse göz hizamda duran kır saçlı, kara gözlü adama . "Kyoko nasıl?"

"Güzel. Çömlekçilikle uğraşıyor," dedi.

"Çömlekçilik," diye tekrarladım, tahılları görmek için hareket ettim ve tabii ki o da beni takip etti. "İlginç bir hobi."

"Şu anda onu rahatlatan tek şey bu... şu anda..."

"Oğlunuz öldü." Mısır gevreğini alıp sepete koyarak onun ben bitirdim. "Bu onun için iyi oldu."

"O sanatla uğraştı. Ben de Boston halkını koruma görevini üstlendim. Başka kimsenin çocuğunu uyuşturucu yüzünden kaybetmeyeceğinden emin olmak için-"

"Bana nutuk çekmeyin Başkanım," diye kestim sözünü, tavuk ve domates çorbalarının arasına bakarak. "Ben zaten size oy verdim... Yani, size oy verdim. Tombul domates mi tavuk mu?"

Cevap vermedi ya da teneke kutulara bakma zahmetine bile girmede.

"Canı cehenneme. Biraz yaşayıp ikisini de alacağım," diye cevap verdim ve onları da sepete attım.

"Ve bu oy karşılığında işinizin şehir içinde ve dışında sorunsuz yürümesini sağladım," diye karşılık verdi. Koridorun ortasında durakladım. "Ancak, her ne oluyorsa, cesetlerin çok hızlı bir şekilde yığılmasına neden olmaya başladı."

"Belediye Başkanı." Sakin kalmak için elimden geleni yaptım. "Her zamanki saçmalıkları yaymak için bir araya getirildiniz, onları yemeye başlamanız için değil."

"Bu yeni ilaç, Ethan, o-"

"O MR. CALLAHAN!" Ona dönerek tersledim. "Herkes yerini unuttu Başkanım ve bunun suçunu ben üstleneceğim. Ben

hepinizin benim başarılarımdan, *ailemin* başarılarından

Başarılar, uzun zamandır hepiniz onların sizin olduğuna inanmaya başladınız.

Benden önce bir dedektiften başka bir şey değildin, o kadar borç içindeydin

ki birkaç bin dolar için ölü taklidi yapardın, sadakatsiz manik-depresif bir

karın ve keş bir oğlun vardı. Seni bataktan çıkardım, tozunu aldım.

şimdi gururla üzerinde durduğun o parlak kaideyi sana verdi. *Benim işimin* bir

şey yapmasına izin vermedin, o senden üstün! Burada ne olursa olsun, sana

söyleneni yapacaksın-"

"İnsanların ölmesine izin vermeyeceğim-"

El arabasını bırakarak onu boynundan yakaladım, cam kapılara ittim ve sıktım.

"Asla sözümü kesmeyin, Bay Takahashi. Gırtlığıma kadar saygısızlığa

batmış durumdayım ve bunu sizden de almayacağım. Ofisine geri

döneceksin, o güzel büyük oturacaksın, koltuğu sana kimin aldığı

hatırlayacaksın ve emirlerini alana kadar benim sana davrandığım gibi sabırla

bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?" Çenesini yukarı kaldırmaya zorlayarak daha

sıkı sıktım. "Ben. Ben. Açık. Anlaşıldı mı?"

"Y...es..."

Bıraktığımda öksürdü ve nefes nefese kaldı, ben arabama dönerken yana

doğru eğildi. "Oğlunuz gibi insanlar her zaman ölecek. Sen çocuğunu

uyuşturucu yüzünden kaybetmedin. Yoshiro kendi kendine kaybetti. Senin

gibi insanlar her zaman

Her zaman şehirleri temizleyeceklerini ve uyuşturucu arzının önünü

keseceklerini söyleyerek ortalıkta dolaşıyorlar ve bu şehirlere pisliğin

girmesine izin verenlerin aynı insanlar olduğunu . Neden?" diye sordum.

Jöleye uzanmak için eğilerek sordum.

"Çünkü başa çıkamıyorlar. Acının fiziksel ya da zihinsel olması fark etmez.

O kadar çok kaçmak istiyorlar ki her şeyi kabul ediyorlar. Acıyı durdurana

kadar uyuşturucunun gelmesini engelleyemezsiniz. Ve acı asla durmaz. Bunu

anladığımı sanıyordum. Bunu anladığımı sanıyordum.

en güvenli zehri tedarik ettiğini ve bu nedenle rolünüze saygı duyduğunu düşündüm. Ama yanlış düşünmüşüm. Sen de kötülüğün Callahan'larla başlayıp Callahan'larla bittiğini düşünüyorsun. O yüzden iyi izle ve ben bekçi olmadıgımda bu şehrin, sana verdiğim şehrin nasıl değiştiğini gör."

Ön taraftaki tezgâha doğru yürüdüm, sepetimi tezgâhın üzerine koydum ve zili çaldım. Boynundaki kravatu düzelterek kapıya doğru yürüdüğünü duyunca geri döndüm. "Bu iş bittiğinde bir yüzük almam gerekebilir, böylece minnettarlığından diz çöküp onu öpebilirsin."

Kapıyı iterek açtı ve "İyi günler Bay Callahan" dedi. "Hep öyle yaparım."

Arabaya binmeden önce kez daha bana döndü, siyah kapı arkasından kapandı.

"Şehirde olduğunu duyar duymaz Kitty ve kızları Florida'daki kız kardeşimin yanına gönderdim."

"Yani arkada gazete uygulamasını bulmana yardım etmiyor mu?" Tezgâhın arkasına geçerken ona dönerek cevap verdim.

"Neyse ki öyle değil. Onlara dedim ki, bakın, Ceann na Conairte buraya bizzat geliyorsa, bu bazı insanların kellesini kaybedeceği anlamına gelir ve onları hedef tahtasında istemiyorum. Hayır, efendim." Kıkırdadı ve sepetteki ürünler. "41.97 dolar."

"\$41.97? Beni öldürüyorsun, McNardy."

"Kızlar, üçü de Callahan, bugünlerde okul ne kadar olduğunu biliyor musun? Ve tabii ki hepsi de pahalı olanlara gitmek zorunda." İnledi, kalın bir çantayı kaldırıp masanın üzerine koydu ve bana doğru uzattı.

"Sanırım Ivy League demek istediniz," dedim, parayı hızlıca saymak için açtım ve birkaç yirmilik çıkarıp tezgâha koydum.

"Yani çok pahalı. Bir tanesi de herkes gibi sadece makyaj ve ilgilenme nezaketini gösteremez mi?" diye homurdanarak bana para üstü verdi, ben de parayı tekrar çantasına atıp ona geri verdim.

"Bunu ve diğer her şeyi damlatmaya devam edin. Çocuklar arasında da yay. İşler bir süreliğine yavaşlayacak. Eminim kızlarınıza da yardımcı olacaktır."

Ölümden dirilmiş gibi gülümsedi. "Çok naziksiniz, Callahan."

"Öyle değil !" Kapıya doğru ilerlerken ben de aynı fikirdeydim. "Eğer herkes senin gibi düşünseydi ben hâlâ Chicago'da olurum, jölenin gülünç derecede yüksek maliyetinden bihaber."

"Amish'lerden aldım. Herkes bayılır. McNardy's dışında hiçbir yerde bulamazsın."

"O zaman buna değip değmediğini sana söyleyeceğim." Hafif esintiye doğru geri adım attım ve çantamı omzuma atarak geri döndüm.

IVY

"Aman Tanrım, bu da ne?" simitten bir ısırık aldım ve jöleden biraz daha almak için uzandım.

"Görünüşe göre Amiş altını," diye cevap verdi, telefonundaki mesajları okuyordu, neredeyse çıplaktı, belinde bir havludan başka bir şey yoktu, yatakta yanımda uzanıyordu. Birkaç dakika önce hızlı bir duş almadan önce bana kahvaltı getirmişti. "Bana biraz ver."

bana doğru eğdi ve ben de simitten bir parça koparıp ağzına attım. Çiğnemesini izleyerek bir tepki bekledim ama tek yaptığı başını sallamak oldu. "Güzel ama yine de fiyatına değmez."

"Şşş." Ellerimi jölenin üzerine koyarak nefes nefese kaldım. "Seni duyacak."

Sonunda önce bana, sonra da ellerime bakıp kıs kıs güldü. Telefonunu komodinin üzerine fırlatıp ayağa kalktı ve bıçağı alıp jöleyi dudaklarıma sürdükten sonra diliyle yaladı.

"Şimdi benim için çok iyi," diye fısıldadı. Parmakları geceliğimin küçük askısını sağ göğsümü artık örtmeyene kadar aşağı indirirken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. Bıçağı ve jöleyi alarak meme ucuma sürdü ve bıçak tenime değdiğinde hafifçe sıçramama neden oldu. Bıçağı tepsiye geri bırakarak göğsümü sıkıca kavradı, başı aşağı inmeden önce sıktı ve meme ucumdaki jöleyi yaladı. Saçlarını tuttuğumda ağzım açıldı, gözlerimi kapattım, meme ucumu ve göğsümü öpüp emerken ve ısıtırken ona daha fazla eğildim.

Göğsümden boynuma kadar öptü ve emdi. "Oh..." Dudaklarımı yalayarak inledim. Dudaklarıma kadar öptü ve sadece alnını alnıma yaslamak için ayrıldı.

"İşte şimdi paha biçilemez oldu," diye fısıldadı, elini yanağımı okşamak için kaldırırken.

"Benim için de paha biçilemez olmasını istiyorum," diye fısıldadım, havlusunu çözdüm, sikini okşamak için uzandım, sertleştiğini ve ellerimde gururla durduğunu hissettim.

"Umm...." Gözlerini kapattı ve aynı bıçağı aldı, aynı jöleye batırdı ve yavaşça uzunluğundan geçirdi ve sonra bir kez daha kalın damarın üzerinde, dilimi üzerinde gezdirmem için yalvardı ve ben ki bunu reddedecektim. Eğilerek onu kaşığımdaki dondurma, sadece benim için yapılmış şeker gibi yaladım. Aletinin yan tarafını o kadar güçlü emdim ki, parmaklarını saçlarıma koyarak haykırdı.

"Ethan, senin... tadın çok güzel." Onu ağzıma almadan önce sikinin ucunu yaladım. Alabildiğim kadarını ağzıma alırken vücudum eğildi.

ağızıma alabildiğim kadar.

"Siktir...ahh...Ivy..." Tısladı.

Gülümsedim. soğukkanlılığını kaybetmesine bayılıyordum. Başımı tekrar yukarı kaldırarak ucunu bir kez daha yaladım ve "Evet bebeğim?" dedim.

Gözleri birden açıldı, şehvet . Hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine, bacağıma uzandı ve onu ve beni çekerek göğsünün üzerine yatırdı... geriye doğru.

"Benim kadar aç olduğunu fark etmemiştim... *bebeğim*," dedi, yatağa , kığım ve amım tamamen ona açıldı. Bir eliyle kalçamı kavradı ve iki parmağını kullanarak amımın dudaklarını yemesi için araladı-

"Oh...benim...Ethan. Ahh!" Nefesim kesildi, dili klitorisimi gıdıklarken vücudum titredi. Kendimi durduramıyordum, kalçalarımı ağızına doğru salladım, vücut sıcaklığım yükseldikçe göz kapaklarım daha ağır hissediyordu.

"Ye *bebeğim*," dedi ve o konuşurken dudaklarının bana karşı titreştiğini hissetmek benim için neredeyse çok fazlaydı.

"Evet." Onu tekrar ağızıma almadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu, ellerim taşaklarını okşuyordu, ikimiz de birbirimize karşı inliyorduk.

Evet!

*Tanrım,
evet!*

*Daha
fazla!*

Ondan daha fazlasını

istedim. Her şeyini

istedim.

Bunun bitmesini hiç istemedim.

ETHAN

Hay sikeyim. Neden bu kadar güzeldi?

İnlemeleri sarhoş ediciydi.

Becerilirkenki , beyaz tenindeki ince ter tabakasının sarı saçlarının vücuduna yapışmasına neden olması muhteşemdi.

Vücudunun her yerini öperek zamanın nasıl geçtiğini anlamamak istiyordum. Bacaklarını kaç şekilde güçsüzleştirebileceğimi görmek istiyordum.

"Ethan... ah... lütfen... oh..." diye haykırdı, avuçları o kadar terlemişti ki mutfak zemininde kaymaya başlamıştı...

Mutfak mı? Neden mutfaktayız?

Doğru ya. Daha fazla yiyecek almak için gelmiştik, ama beni o sevimli küçük bornozuyla baştan çıkarmak zorunda kaldı. Eğildiğinde kıcını örtmüyordu.

Buzdolabından bir şeyler almak için. Bu da şuna yol açtı. O dört ayak üzerindeydi ve ben kendimi onun kıcına sokarken o şekilde kalmaya çalışıyordu. Ter yüzümden, çenemden ve her ileri itişimde sırtından aşağı yuvarlanıyordu.

"Yapamam-" Elleri kaydı ve aşağı indi, göğüsleri karo zemine değdi ama duramadım. Hayır, daha fazla çığlık atmasına ihtiyacım vardı. Onun içinde daha fazla, çok daha fazla olmak . Bu yüzden dizlerimin üzerine daha fazla oturdum ve kalçalarını kendime doğru çektim, göğsüm sırtına yaslanırken kolumla onları yerinde tuttum.

"Ethan." Ağzından salyalar akıyordu, cinsel şaşkınlığı içinde kaybolmuştu. "Çok iyi." Ağzı dudaklarıma gelene kadar çenemi öptü ve oradan dillerimiz birbirimizin ağzında dolaştı.

"Sen benimsin," dedim , ellerim boynuna dol. "Her zaman... söyle bunu."

"Ben..." Gözlerini kapatmaya çalıştı, ben kıcına vurdukça titriyordu.

"Söyle."

"Ben...seninim..."

Hafifçe çekildim, tekrar sokmadan önce onunla birlikte titriyordum, ağzımdaki tükürüğü yutarak ona sordum, "Ne kadar için? Ne kadar süre?

uzun zamandır benim misin?"

"Her zaman," diye mırıldandı.

"Daha yüksek sesle!"

"Her zaman seninim!"

"Kimin?" Onu kavrayışım sıkılaştı, hızım arttı.

"SENİNİM!" diye bağırdı ve kez çığlık attıktan sonra zevke, şehvete, içindeki vahşiliğe teslim oldu ve çığlık atmaya devam etti. "Ben seninim! Seninim, Ethan Callahan! Oh, lanet olsun... evet... bebeğim, evet! OH! ETHAN!"

Zorla boşalırken ağladı, bacakları sarsıldı ve yere yığılırken beni de yanına aldı. Dirseklerime dayanarak terli yanağını öptüm.

"Bunu asla unutma," diye fısıldadım ona, yavaş yavaş sakinleşirken ben de sınırına gelmişim. "Sadece ve sadece bana ait olduğunu asla unutma. Sadece seni bekledim, Ivy, sadece seni hayal ettim ve şimdi sahip olduğuma göre, seni böyle becereceğim... ugh... bana ne halt anlayana kadar. UH!" Homurdandım, içine derin bir şekilde boşalırken belini kavradım.

Ellerimi onun iki yanına koyarak kendimi yukarı kaldırdım.

Gözlerimi kapattım, hem nefes almaya hem de kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

İkimiz de ne kadar süre bu şekilde kaldık bilmiyorum, çıplak, terli, birbirimize bastırmış, ağır nefes alıyorduk ve umurumda değildi.

Ancak tekrar hareket etme isteğini ve gücünü bulduğumda kendimi yavaşça yukarı ittim ve yavaşça içinden çıktım, ikimiz de birbirimize sarılmıştık. Ayaklarımın üzerinde doğrulduğumu hissetmeden önce dünya bir an için dönüyormuş gibi geldi. Onu çıkardığım açık buzdolabına doğru ilerledim.

Süte uzandım ve şişeden içtim, işim bittiğinde kendimi mutfak tezgahına yasladım.

"Ethan."

Sesi o kadar yumuşaktı ki hayal gördüğümü sandım.

ona döndüğümde sırt üstü yatmış, elini gözlerine götürmüştü ve o konuşana kadar nedenini anlamamıştım. "Ummm...siktir...yani...ben...her ne yaptıysam...her ne yaptıysam...anlamıyorum."

Ağlıyordu.

Hıçkırarak
ağlamıyorum.

Sadece gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Neden yüzünü kapatıyorsun?"

"Çünkü gözlerim akıyor ve akmaması gerekiyor!" diye bağırdı hayal kırıklığı içinde. "Üzgün olduğumda ağlamalıyım. Şimdi bu üzücü değildi... bu en iyisiydi... Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Sütü bırakıp ona doğru yürüdüm ve onu kucağıma bile gözyaşlarını göğsümde hissetmeme rağmen yüzünü görmeme izin vermedi.

"Söyle," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Neden ben olduğumu asla öğrenmeye
çalışmayacağımı mı söylüyorsun?" "Sana
neden aşık olduğumu asla
sorgulamayacağım."

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

"Bir isimden duyulan korku, o şeyin kendisinden duyulan korkuyu artırır."

~ *J.K. Rowling*

OceanofPDF.com

YEDI GÜN SONRA

IVY

"Bu sabah itibariyle yirmi ölü daha var. Belediye meclisi üyeleri ve doktorlar, sel nedeniyle daha birçok kişinin öleceği konusunda uyarıyor. uyuşturucu eroin olarak dağıtılıyor. Boston Medical'in baş travma cerrahı Dr. Rioja, son bir hafta içinde eroine bağlı daha fazla ölüm gördüklerini söylüyor. son on sekiz aydan daha fazla aşırı dozda eroin-"

İstasyonu değiştirip sesi kısın Ethan koltuğuna geri yaslandı ve ışıklar değişirken hızlandı.

"Yolda bir şeyler yemek ister misin?" "Nereye giderken?"

"Bir yerde," diye cevap verdi ve atlamak istedim ama boştaki elini kalçamın üzerine koydu.

"Sen-ugh." İçimi çektim, kollarımı kavuşturdum ve arkama yaslandım. Onun eğlendiğini söyleyebilirdim... hayır, sadece bu değil. O da memnundu. Bu durumdan memnun Şehrin durumu, yaşama şeklimiz.

Son bir hafta boyunca hemen hemen güvenli evde kalmıştık ve bu kısa süre içinde kendi rutinimize alışmıştık. Ethan sabahın köründe uyanıyor, alnımdan öpüyor ve koşuya çıkmak için evden ayrılmadan önce bana uyumamı söylüyordu. Bunun tehlikeli olduğunu bilmesinden başka bir nedeni yoktu. Çünkü onu izlediklerini biliyordu. Ve o gittiğinde paranoyaklaştığım için, duşu başlatmadan önce köşeden döndüğünü görene kadar kameraları izlerdim. Birlikte kahvaltı ederdik, yemek yerdik, sevişirdik, konuşurduk ya da film izlerdik, sonunda yatağa dönerdik, ya beni

kendi kişisel fahişesi ya da karısı gibi benimle nazikçe sevişirdi. Hangisini yapacağı ruh haline bağlıydı. Neyse ki yine ağlamamıştım! Aman Tanrım, bu utanç vericiydi. Neyse ki konuyu açmamıştı.

Aramızdaki bağı öğrendikten sonra biraz daha açıldı ama istediğim kadar değil. Ethan kafasının içinde yaşıyordu. İlk başta oraya girmek istemiştım ama bu onun bile kaybolduğu bir labirentti, bu yüzden onu sadece dışarı çekebiliyordum, onu bana kitap okumaya, eski filmleri izlemeye ya da gizli bir yeteneği olan beni çizmeye zorlayabiliyordum. O bir sanatçıydı, klasik edebiyat eserlerine, sanata ve insanlara takıntılıydı. Sadece zihninin uçurumuna geri düşmesini engellemek için sorular sorardım. Bildiğinden emindim ama o yine de etti. Konuşmadığı tek şey çocukluğu ya da ailesiydi. Tek söylediği, anne ve babasının birbirlerini sevdikleri, kendisini ve kardeşlerini sevdikleri ve asla zayıf olmalarını istemedikleriydi. Hepsi bu kadardı.

Her gün daha fazla kurcalamaya çalıştım ve her gün konuyu değiştirdi. Bugün onu bu konuda konuşturmaya kararlıyım. Ancak tabii ki artık bir yere gidiyorduk... ikimiz de.

Yağmurda arabayı sürerken ona baktım, eli kalçamda bir ısıtıcı gibiydi, hafifçe ileri geri okşuyordu.

"Evet?" diye sordu, baktığımı anlamak için bana bakmaya gerek duymadan.

"Bana hala nereye gittiğimizi söylemedin." Daha önce sorduğumda sadece 'dışarı' demişti. "Yoksa oraya varana kadar bilmeyecek misin?"

"Geldik," dedi, camlarında zarıfçe "Carofiglio" yazan bir berber önüne yanaşarak.

"Saçını kendin kesiyorsun sanıyordum?" Dün saçlarını makas ve berber usturasından başka bir şey kullanmadan mükemmel bir şekilde kestiğini ve şekillendirdiğini görmüştüm.

Tabii ki bana cevap vermedi, bunun yerine arabadan indi ve kapıyı açmak için yanıma geldi. Dışarı çıkarken ona dikkatlice baktım.

"Çocukluğumla çok ilgileniyorsun ve ben bu konuda konuşmamayı tercih ediyorum," dedi, kapıyı arkamdan kapattı ve elimi tuttu. "Bu bir uzlaşma."

Kareli zemine adım atana kadar nasıl olduğunu anlamamıştım, ahşap duvarlar düzinelerce hatta yüzlerce fotoğrafla kaplıydı, bazıları siyah beyaz solmuştu.

"Ethan!" Gömleğindeki kırıksıklıklardan daha fazla kırıksıklığa sahip, kırılmış ve dalgalı bir şekil verilmiş saçları ve küçük bir göbeği olan yaşlı bir adam elindeki makası bırakarak benden birkaç santim daha kısa olan adama doğru eğilen Ethan'yanına geldi ve önce sağ yanağını, sonra da sol yanağını öptü. Geri çekildiklerinde adam onun omuzlarını tuttu. "Mio caro! Che piacere vederti. Mi sei mancato molto! Come sta?"

Ethan yaşlı adama gülümsedi. "Bu kadar güzel bir annem varken ağlamam mümkün değil."

Yaşlı adamın kahverengi gözleri sonunda bana kaydı. "Una vera Bellezza!" dedi ve beni kucaklayıp yanaklarımdan öyle hızlı öptü ki, ondan ayrı durana kadar bunu yaptığını anlayacak zamanım bile olmadı.

"Ivy," diye seslendi Ethan, nihayet anlayabileceğim bir dilde. "Bu Giovanni Carofiglio, eski patronum. Giovanni, Ivy Callahan, karım."

"Benim için bir zevk, canım." Giovanni bize gülümsedi ve kollarını birlikte bize baktı. "Düğününüzün bu kadar özel olması utanç verici."

"Oh, evet, bedava şarap ve yemeği kaçırdığın için utanmalısın." Ethan ona kıs kıs güldükten sonra başıyla karnını işaret etti. "Yine de, görüyorum ki iki yemek için hazırlanıyorsun."

."

Giovanni dişlerini emdi ve elini kaldırdı. "Unutma, annen gerekirse seni tokatlamam için bana izin verdi."

"Nasıl unutabilirim ki?" Ethan gözlerini devirdi. "Her karşılaştığımızda bundan bahsetmenin bir yolunu ."

"Eski patron mu?" Onlar neşeyle hafıza şeridinde ilerlemeye devam etmeden önce aralarına bakarak kestim.

"Ah, evet." Yedinci ve boş olan tek berber koltuğuna başıyla işaret etti. İyi cilalanmış deri bir taht gibi köşede duruyordu. Ethan C. ismi camın üst köşesine, resimlerin yanına kazınmıştı. Büyülenmiş gibi ona doğru yürüdüm. Tabii ki fotoğraflar onun gençliğine aitti, hala uzun , saçları şimdikinden biraz daha kısaydı ama her zaman havalıydı. Küçük çocukların, yaşlı erkeklerin ve hatta kadınların saçlarını keserken çekilmiş fotoğrafları da vardı. En şok edici olanı Wyatt'tı, ikisi de gülüyordu. Ethan bağırsaklarını patlatmaya hazır görünüyordu, Wyatt ise üst dudagının üzerinde bıyık yapmak için bir parça saç kullanıyordu.

"Bu ne zaman oldu?" Aynanın her bir resme bakarak fısıldadım.

"Ethan ben Chicago'da yaşarken dükkânımda çalışmaya başladı. On iki yaşındaydı," dedi Giovanni, şimdi durmuş, resimlere gururla bakıyordu. "İşe ilk başladığında süpürgeçiden başka bir şey değildi. başladı."

"Ve kısa sürede senden daha fazla müdavimim oldu," dedi Ethan, sandalyenin diğer tarafına doğru yürüdü ve deri ceketini çıkarıp gri düğmeli bir üniforma gömleği aldı. Üzerine adı da dikilmişti.

"İçimdeki acı taraf bunu senin soyadına bağlamak istiyor." Giovanni öfkeyle ofladı. "Tabii ki insanlar saçlarını bir kuaföre kestirmek isteyeceklerdir.

Callahan..."

"Ama yeteneklerim her şeyi anlatıyor," dedi Ethan, güzelce parlayan berber aletleriyle dolu bir kutu çıkararak.

Giovanni, "Alçakgönüllülük uzun bir yol kat eder, evlat," diye yanıtladı.

"Alçakgönüllülük Callahan sözlüğünde yok," dedim gülerek. Bu inanılmazdı. Kim Bay Zengin, gümüş kaşıkla beslenen Ethan'ın büyürken yarı zamanlı bir işi olduğunu düşünebilirdi ki?

"Doğru." Giovanni bana bakarak başını salladı. "Bazı şeylerde kötü olsalar bunun da yardımı olurdu. Kocan sana onun benim en iyim olduğunu söylemedi mi?

öğrenci mi?"

"Auhmmm!"

İkimiz de döndük ve berber dükkânının ne kadar dolu olduğunu ancak o zaman fark ettim. Birkaç erkek ve hatta genç çocuklar oturmuş bekliyordu. ahşap duvarın yanındaki banklar. Hepsi Ethan'ı kurarken gözlüyordu. Ancak, yüksek sesle öksürüyormuş gibi yapan kişi benim boylarımda, kahverengi saçları yanlarda solmuş ama tepede daha gür ve düzgün olan bir adamdı. Şekillendirdiği favorilerinden bize baktı.

"Ben de senin en iyi öğrencin olduğumu sanıyordum, baba," dedi.

Ethan bıçaklarını temizlerken, "Öğretmediği en iyi öğrenciyi kastediyordu, Marco," dedi. "Değil mi Giovanni?"

Giovanni inledi. "Ukala olduğunu unutmuşum. Ellerini yönlendirmiş olabilirim ama yine de beni izleyerek öğrendin, değil mi? Hmh... bir sabah bir berberi uyandırmışsın gibi konuşuyorsun." Hem Marco'nun hem de Ethan'ın kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Geri dönmene sevindim Ethan, şimdi bizim de zengin olmamıza yardım et." Marco güldü ve sırada bekleyen insanlara başıyla işaret etti.

"Ne kadar zenginden bahsediyoruz?" Ethan sandalyesini çevirdi.

"Çok," dedi Marco ve Giovanni aynı anda.

"Açgözlü piçler," diye mırıldandı Ethan, ama bundan keyif aldığı belliydi.

o.

"Öyle olsun," dedi Giovanni, sandalyesine ve görünüşe göre çok ama *çok* sabırlı müşterisine doğru yürürken. "Gabby, Bayan Callahan için bir tabure getir! Ve vaftiz babana merhaba de!"

Bağırdı ve sekiz ya da dokuz yaşlarında, kıvrıkcık sarı saçlı genç bir kız dükkânın kapısının arkasından başını uzattı. Ela gözleri bana baktı ve sonra Ethan'a döndü. Kapıdan dışarı fırlayıp ona sarılırken yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı.

"Ethan Amca!"

Ethan Marco'ya, "Gördüğüm kadarıyla hâlâ sarılmayı seviyor," dedi.

Marco kaşlarını çatı. "Görünüşe göre sadece sana. Hiç sadakati yok."

"Ethan Amca'yı uzun zamandır görmedim!" Kız daha sıkı sıkı ve Ethan kollarını kaldırarak ona baktı.

"Noel listenin her yıl bu kadar uzun olmasının nedeni bu mu?" sordu ona.

Bir tanesi alttan eksik olan dişlerini ona doğru parlattı. "Evet!" "Yani artık beni ölümün kıyısında görüp sarıldığına göre Bu yıl hiçbir şey."

Gülümsemesiyle birlikte elleri de düştü ve kalbi kırılmış gibi görünürken berber dükkânındaki tüm erkekler güldü.

"Amca, çok kabasın." Suratını astı.

"Bana öyle söylendi." Elini onun üzerine koydu ve yüzünü bana kadar onu çevirdi. "Neyse ki karım çok daha nazik. Bundan sonra listelerinizi ona gönderin, o halleder."

"GERÇEKTEN Mİ?" Ethan'ın ellerini fırçaladı ve bana doğru yürüdü. "teyze, sana bir sandalye getireyim." Perdelerin arkasına koştu.

"Haklısın. Hiç sadakat yok." Ethan başını iki yana salladı ve kadının kapıların ardında kaybolduğu yere baktı.

"Buyur teyze." Gabby siyah dolgulu tabureyi Ethan'ın hemen yanına koyarken Ethan on iki yaşlarında görünen bir çocuğu çağırdı. Sandalyeye oturduğunda beyzbol şapkasını çıkardı.

"Teşekkürler Gabby," dedim ona, . "Rica ederim-"

"Hayır, ." Marco onu işaret etti. "C'nin A'ya dönüştüğünü görene kadar hediye almak ya da dilek dilemek yok."

Gabby bir kâğıt parçası çıkardı, yukarı kaldırdı ve bir 'C'yi yan çevirip içine '-' koyduğunuzda nasıl A yapıldığını gösterdi.

O kadar çok güldüm ki yanlarım acıdı.

"Notlarını benim önümde mi değiştirdin?" Marco ona sordu.

"Hayır." Kâğıdı arkasına sakladı. "C- olduğunu söylemedin. dilek tutabilmem için A olması gerekiyordu."

Ethan çocuğun boynuna beyaz bir şerit geçirerek, "Haklı," diye cevap verdi. Marco içini çekti. "Sadece git."

Gabby bana, "Sonra konuşuruz," diye seslendi ve ben de başımla onu onayladım. "Git!"

"Ben gidiyorum!" İnledi ve geri dönmek zorundaymış gibi bir tavır takındı.

"Demek hepiniz ailedensiniz," diye cevap verdim o gittiğinde. Bu daha mantıklı geldi. Ethan'ın aileden olmayan insanlarla bu kadar rahat şüpheliydim.

"Annemin çok uzak akrabaları," dedi Ethan, konsantre olurken başını kaldırıp bana bakmadan.

"Çok uzak ya da değil," dedi Marco bana, "biz hâlâ Bloody Melody'nin tanıdığı tek akrabalarız."

"Kanlı Melodi?" Kulağa kötü bir korku filmi gibi geliyordu.

Ethan kıs kıs güldü. "Annemin takma adı. Görünüşe göre İrlandalılar babamla evlendikten sonra ona vermişler. Ve bu lakap, annemin

Annem yumruklarını kullanmakta hiç de yavaş değildi."

"Ha!" diye alay etti Giovanni. "Ya da silah. Babanı kaç kez vurdu? İki kez, doğru mu?"

"Annen babanı mı vurdu?" Ona bakarken çenem açıldı.

Ethan yüzünü buruşturdu. "Bunu ona kimsenin söylememesini umuyordum. Zaten çabuk sinirlenen biri ve annem silahı ona bıraktı."

"Hey!" Kaşlarımı çatarak çocuklara döndüm. "Kulağa cehennem yetiştiricisi gibi geliyor."

"Öyleydi. Huzur içinde yatsın," dedi Giovanni, dükkândaki neredeyse herkes gibi ciddiyetle, onu tanımak için çok küçük olan çocuklar hariç herkes. Ve bana bıraktığı mektubu hatırladım, *orada* şöyle diyordu: *Artık bu ailenin baş kadını . Öyle davran ve benim hakkımda konuştukları gibi senin hakkında da konuşmalarını sağla.*

Ethan'ın neden bana bunu yapıp yapamayacağını sorduğunu anladım. Annesi hakkında daha fazla şey topukları daha da büyüyordu.

"Demek annenin adı Kanlı Melodi'ydi. Babanın da bir lakabı var mıydı?" Bunu sormadım. Onun yerine Gabby kafasını tekrar dışarı uzattı.

Derin bir nefes alan Marco'ya dönmeden önce hepimiz bir süre ona baktık.

"Onun adı Çılgın Şapkacı'ydı," diye konuştu Marco dişlerinin arasından. "Eskiden bunun sebebinin insanlara zarar vermek için en çılgınca yolları düşünmesi olduğunu düşünürdüm ama şimdi düşünüyorum da ebeveynlik."

Gabby kendini beğenmiş bir tavırla, ",," dedi. "Öyle olsaydı senin de bir lakabın olurdu, değil mi baba?"

Ethan çocuğun saçını kesmeye ara vererek herkesin içinde yüksek sesle güldü.

"Oraya geri dön ve fen ödevini yap!" Marco makasını ona doğrulttu.

"Bilim sıkıcıdır!"

"GASP!" Elimi kalbimin üzerine koydum ve o da bana döndü. "Bilim inanılmaz. Sen neden bahsediyorsun? Bilim sayesinde neredeyse her şeyi yaratabilirsin. Dokuz yaşımdayken, patateslerin büyüme döngülerini hızlandırmak için akkor voltaik bir kap yaratarak bilim fuarını kazanmıştım."

"Ne?" diye sordu babası, o daha söyleyemedi. Sadece o da değil. Diğer herkesin de kafası karışmıştı. Ethan bile kısa bir an için bana baktı.

"Şey gibiydi..." Düşünmeye çalıştım. "Patateslerin ya da başka bir sebzenin daha hızlı büyümesini sağlayan bir seraydı."

"Oh..." Hepsi sanki kafalarında bir ampul yanmış gibi konuştu.

"Gördün mü? Şuna bak. Sizin yaşıңызdayken insanlar çoktan akkor voltaik kaplar," dedi Marco ona ve suratını astı.

"Bilimden nefret eden insanlara hediye veremem," dedim kollarımı kavuşturarak. Nefes alışını duydum. "Ethan Amca..."

"Karım ne derse o olur," dedi iki farklı makasla çocuğun saçının arkasını keserken.

Başını eğdi ve arkasını dönerek ödevine doğru yürümeye başladı, ama oraya varmadan önce ona döndü.

"Senin bir lakabın var mı amca?" diye sordu.

Bütün oda donmuş gibiydi, biraz kaskatı kesilmiş, biraz temkinli, birbirlerine bakıyorlardı. Diğer yandan Ethan, sadece dönüyordu. çocuğu sandalyesine oturttu, pelerini ve boyun bandını çıkarmadan önce onu sildi.

Çocuk ayağa kalkıp saçlarını kontrol ederken, "Ben biliyorum," dedi ona. "Ben *Mani di forbice*."

"Saç kestiğın için mi?" diye sordu anlamadığım halde. "Elbette." Ona başıyla onay verdi.

düşündü. "Biraz uzun ama havalı sanırım.

Baba, yukarı çıkıp annemi arayacağım!"

Arkaya doğru koşarken bana el salladı.

"Mani di forbice?" Yaşlı bir adam sandalyeye oturmuş, tıraş olmak için çenesini işaret ederken ona sordum.

"Makas eller," diye cevap verdi Giovanni, o cevap vermeyince.

"Oh." Burada çalışıyorsa bunun neden uygun olduğunu anladım. Ama aynı zamanda verdikleri tepkilerden ve Ethan'ın artık iletişim kurmamasından, bunun çok daha derin olduğunu anladım. Bana geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenebilmem için dışarı çıkacağımızı söylemişti, bu yüzden geri adım .

"Neden ?"

Şu anda konuşan tek kişi Giovanni'ye daha önce olduğu kadar neşeli değildi. "Söylentiye göre Ethan gençken ailesiyle birlikte ilk kez günah çıkarmaya gitmiş. Rahip ona günahlarını Tanrı'ya itiraf etmesini söylemiş, Ethan ise günahsız olduğunu ve ancak artık günahsız olmadığına itiraf edeceğini söylemiş. Uzun bir tartışmaya girdiler, ta ki rahip daha fazla dayanamayıp gidene kadar. Öfkeli rahipte bir sorun olduğunu hisseden Ethan onu odasına kadar takip etti ve orada rahibin sessizlik yeminini bozduğunu gördü. Kendisini kovuşturmadan kurtarmak için babası ve annesi hakkında bilgi edinmenin bir yolu olarak Ethan'ı kullanmaya çalışıyordu. O bir çocuk tacizcisiydi. Bunu fark eden Ethan, biri babasının hediyesi olan, diğeri de kardeşi için tuttuğu iki bıçağı rahibe sapladı. Onu bulduklarında Rahip iki bıçağı da elinde tutarak kana bulandı ve o zaman Tanrı'ya günahlarını itiraf etti."

"Gördüğüm kadarıyla çocuklara dokunan her erkek ölmeyi hak ediyor ve bu bir günah değil," diye mırıldandı Marco nefesinin altından, bir adamın alnının kenarlarını şekillendirirken.

Gözlerim Ethan'a kaydı ama sanki o artık burada değildi. Usturayı adamın boynunda dikkatlice kaydırды, ya çelik gibi taşakları vardı ya da "söylentiye" inanmamıştı.

"Ondan sonra ne oldu?"

Marco omuz silkti. "Kilise birkaç saatliğine kapatıldı ama adamın pedofil olduğu haberi yayıldı. Herkes dedektiflere çok kızdı.

başka bir çocuğu yem olarak kullanmaya çalıştı. Diğer insanlar ondan o kadar korkuyorlardı ki, o yanlarından geçerken kendilerini kutsuyorlardı. Annesi daha sonra onu kendisi için çalıştırdı. İnsanlar onun etrafta olmasına alıştı ama kimse onu bırakmadı.

adı Ethan *Mani di forbice* Callahan."

Kendisi hakkında konuşulduğunu hâlâ duymamış ya da umursamamış gibi davranan Ethan'a baktım.

Karanlık tarafını besleyin, onunla birlikte olmanın tadını çıkarın. Onu değiştirmeyin. Onu ben yarattım ve o mükemmel. Değiştirilecek bir şey yok. Melody'nin sözleri aklıma geldi.

"Kanlı Melodi ve Çılgın Şapkacı," dedim yüksek sesle, sandalyede hafifçe dönerek. Düşündüğümü belli ediyordum. "Birbirini çok güzel takip ediyor. *Mani di forbice* ile uyumlu bir ismi nasıl bulacağım?"

Ethan'ın durakladığı tek an buydu, daha dik duruyordu, yeşil gözleri benimkilere öyle dikkatle bakıyordu ki ondan Giovanni'ye bakmak zorunda kaldım.

"Büyük isimler verilir. Onları kendiniz seçemezsiniz," dedi Giovanni bana.

O zaman ona dönüp baktım.

Çocukluğumuzdan beri beni seven adam.

Beni cehennem çukurundan çekip çıkaran ve sağ koltuğuna oturtan adam.
Her geçen gün daha da aşıık olduğum adam. "Bana bir isim ver."
İnsanların bana hâlâ seslenebileceği bir şey olsaydı
Öldükten sonra bunun ondan gelmesini istedim, başka
kimseden değil. "Belladonna," dedi, hâlâ bana
bakıyordu.
"Ivy the *Belladonna* Callahan," diye fısıldadım kendi kendime ve sonra
gülümseyerek mutlu bir şekilde başımı salladım.
*Belladonna ve Mani di forbice. Güzel
zehir ve düello bıçakları.*

ETHAN

"Bu kız gerçekten çok özel, değil mi?" diye sordu sandalyesinin etrafında
dolanırken. Duraksayarak Gabby'yle birlikte ev ödevlerini gözden geçirirken
ona baktım. O benim sandalyemde oturmuş yavaşça dönüyor, eski fotoğraf
albümlerini karıştırıyor, Gabby de onun söylediği her şeyi yazıyordu.
Fotoğraflara bakarken fazlasıyla mutlu görünüyordu ama yine de Ivy küçük
şeyleri seven bir insandı.

"Öyle," diye yanıtladım sonunda ama konuyu daha ciddi meselelere
evirdim. "Hepiniz ihtiyacınız olan her şeye sahip misiniz?"

Birch Leaf ayını aldı ve sandalyesine oturarak rahatladı. "Hayır ama
ihtiyacım olan şey senin verebileceğin bir şey değil. Ailenin geri kalanı iyi.
Dona'nın Chicago'daki insanlar üzerinde bir etki yarattığını duydum."

"O benim annemin kızı." Yapacağını biliyordum, bu yüzden onu kendi
haline bıraktım.

ayı yudumlarken başını salladı ama tadını duyunca yüzü daha da
buruştu. "aydan nefret ettiğimi hatırladım."

"Ama sen acıdan daha çok nefret ediyorsun," diye hatırlattım ona, ayaklarının
altını süpürerek.

"Biliyorum." Acı bir yudum daha almadan önce derin bir iç çekti ve bir kez daha sızlandı. "*Porca miseria...*" diye küfretti nefesinin altından, sonra elini

ceketini çıkardı ve bir matara çıkardı. İçine doldurmadan önce omzunun üzerinden kontrol etti ve gizli cebine geri soktu.

"Eminim doktorunuz memnun olacaktır," dedim alaycı bir tavırla, saçları süpürmek için eğilerek.

"Onun da kanserin de canı cehenneme," diye mırıldandı kendi kendine, içerken.

Çöp kutusunu masasının yanındaki çöp kutusuna boşalttıktan sonra süpürgeyi duvarın yanına koydum ve çalışma masasına yaslanarak ona söylemem gereken şeyi nasıl ifade edeceğimi düşündüm.

"Sadece onunla çık." Bana el salladı, ne kadar iyi olduğunu kanıtladı bu noktada beni tanıyordu. "Sanırım bunun şehirde yaşanan kaosla bir ilgisi var?"

Başımı salladım. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Ölmek üzere olan yaşlı bir adam sana ne verebilir ki?" Kıs kıs güldü, içti. "Hayatını."

Şok içinde fincanına öksürdü ve bu durumdan dolayı bir kez başladığında duramadı ve çayın biraz dökülmesine neden oldu.

"Büyükbaba?" Gabby ona baktı ama o eliyle işaret etti. Fincanı ondan alıp bir peçete uzattım.

, ağzının kenarlarını sildi ve bana baktı. "Sana ve annene her zaman sadık olduğuma göre, sanırım hayatım dediğinde-"

"Ölmene ihtiyacım var," dedim açıkça. "Birçok şey istiyorum Giovanni ve bunları elde etmenin yolu kandan geçiyor."

"Peki neden benimki olmasın." Dirseğini kol dayanağına dayadı. "En azından önce soracak kadar kibarsın... yoksa yedeğin mi var?"

"Sadakatine güveniyorum."

"Kimseye güvenmiyorsun." Kıkırdadı ve başıyla Ivy'nin oturduğu yeri işaret etti ama ona bakmadı. "Planını biliyor mu?"

Cevap vermedim çünkü bu onu ilgilendirmezdi.

"Aynen öyle. Sana *il burattinaio* demeliydik."

"İsimlerimizi biz seçmiyoruz." Ayrıca, *kukla* olmanın tek yolu *Usta*, kendi deyimiyle, iplerin sizin olduğunu kimsenin fark etmemesini sağlamaktı.

"O zaman beni öldüreceğin günü belirledin mi?" diye sordu, dükkânına bakarak.

"Ben olmayacağım." Tezgâhı ittim ve elimi omzuna koydum. "Ama sana zaman vereceğim elbette. Bilgiler her zamanki gibi belirlenecek."

Elimi omzundan kaldırmaya çalıştım ama o elini benimkinin üzerine koydu. "Sana hep bir şey sormak istemiştım Ethan."

"Devam et."

"Omuzlarınızdaki yükü nasıl bu kadar iyi taşıyabiliyorsunuz? Seni tanıdığım onca yıl boyunca, büyük resim için ne gerekiyorsa ettiğini gördüm. Her seferinde yılmadan ve kararlılıkla. Seni böyle bir savaşçı yapan şey nedir?"

"Ben bir savaşçı olarak doğdum. Adım beni savaşçı yapıyor," diye cevap verdim ama cevabını duymayı beklemeden Ivy'ye ve sandalyeme doğru yürümeye başladım bile. Üniformamı çıkardım ve son kez astım, ardından ceketimi aldım.

"Onun dükkanında çalışırken mutlu görünüyordun." Ivy gülümsedi, ayağa kalktı, fotoğraf albümünü tuttu ve sonunda bana baktı, baktığında da sanki aklımı okumuş gibi gülümsemesi soldu. Benden yana dönerek Gabby'ye tek koluyla sarıldı. "İyi geceler Gabby. Umarım yardımcı olmuşumdur."

"Evet, senin *yöntemin* benim öğretmenlerimden daha iyi." O da ona sarıldı ve onu bırakıp bana doğru ilerledi. "Güle güle, amca! Biraz daha gel."

Başını okşadım. "Neden Chicago'ya gelmiyorsun?"

"Amca, ben daha çocuğum. Tek gidemem," dedi sanki aptalmışım gibi.

"Peki. Senin yerine listenin gelmesini bekleriz," dedim ona,

Ivy'nin elini tutup kapıya doğru yürüdü.

"Hoşça kal Giovanni, hikâyeler için teşekkürler." Ivy ona gülümsedi ve o da başını sallayarak bizi uğurladı.

Arabaya binene kadar ne Ivy ne de ben konuştuk.

Adının olduğu pencereye baktım. Giovanni ön camdaki tabelaya doğru yürüdü ve onu kapalı konuma getirdi.

"Onlar... normal," diye fısıldadı. Ne ima ettiğini anlamıştım.

"Bir kuzenin kuzeniyle akrabaydık," diye fısıldadım, motoru çalıştırırken.

"Annemin neden onlar için çalışmamı istediğini anlamıyordum. Ben işe başlamadan önce onlardan sadece bir kez bahsetti. Ve onlardan sanki çok uzaktaymışlar da, sonradan aklına gelmişler gibi bahsetti.

sonradan düşünülmüş."

"O zaman seni neden orada çalıştırdığını hiç anladın mı?"

"Çünkü annem... büyük resmi gördü," dedim arabayı caddeye çekerken.

"İtalyanların oğlunun hâlâ onlardan biri olduğunu görmelerini sağlayın.

Onları

Kalbimin ne kadar kararabileceğini görecektim kadar yakındım. Bana saygı duymalarını sağla.

Benden korkmalarını sağla. Ne kadar kıskanç olduklarını göreyim. Ama aynı zamanda bana şunu hatırlatmak için: Eğer bir berber olmak isteseydim, olurum. Ben kendi ailemde doğdum, onların ailesinde değil. Benim adım bunu sürekli hatırlatıyor. Eğer hayatımın ya da yolumun çok külfetli olduğunu hissetseydim, neden diğer herkesin çok istiyor."

Bunu fark etmem çok uzun sürdü.

Aşağı bakıp elini kalçama koyarken baktım ve "Gabby. Ondan hoşlanıyorum."

"Benden başka kimse gibi değil." Daha kolay olurdu. Hayatın acımasız gerçeği buydu.

Zayıflar ölecek.

Güçlüler yaşayacak.

Ne pahasına olursa olsun, Callahanlar olarak her zaman güçlü olduğumuzdan emin oldum.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

"Eğer ben bir meleksem, beni siyah kanatlarla boyayın."

~ *Anne Rice*

OceanofPDF.com

ON BİR GÜN SONRA

IVY

"Bugün, polisin Kokteyl olarak adlandırdığı şeyle kafayı bulmuşken, bir grup çeşitli uyuşturucularla karıştırılmış eroin, orta yaşlı bir adam çıplak bir şekilde karşıdan gelen trafiğin içine girdi ve-"

Tıklayın.

"Şehri kasıp kavuran son derece ölümcül bir uyuşturucu olan Kokteyl, iki kullanıcının evine gelen masum bir pizzacının ölümüne neden oldu..."

Tıklayın.

"Bu uyuşturucu gerçek eroinin sadece yüzde 2'sini içeriyor, kullanıcılara benzer bir kafa veriyor ama çok daha hızlı çökmelerine neden oluyor. Bunu yaptıklarında genellikle çok şiddetli oluyorlar-"

Tıklayın.

"Hükümet ne yapıyor? Polis nerede? Burada insanlar ölüyor! Yerel bir McDonald's'a dalan otobüs şoförü Saman. Çocuklarım ve ben evde kalıyoruz. O çöpte kimin olduğunu bilmiyorsun. -"

Klik. Ethan kumandanın düğmesine bir kez daha bastı, ben onun üzerine uzanıp kalp atışlarını dinlerken. Ekrana bakmıyordu bile. Gözleri kapalıydı, kumandayı tutan eli kanepeden tembelce sarkıyordu.

"Şehirdeki doktorlar, eroin ya da morfin, oksikodon, metadon ve fentanil gibi diğer çeşitli ağrı kesicilerden kaynaklanan aşırı dozun etkilerini tersine çevirmek için yaygın olarak kullanılan nalokson ilacı için diğer eyaletlere ulaştı. Bununla birlikte, birçok eyalet bu uygulamayı reddetmiştir."

Bunun sadece bir başlangıç olduğu ve ölümcül kokteyllerin ülkenin diğerk bölgelerine de yayılacağı korkusu giderek artıyor-"

Tıklayın.

"Polis, Kokteyl'in arkasındaki uyuşturucu tacirleri hakkında bir ipucu bulduklarını söylüyor, ancak şu anda başka ayrıntı paylaşamıyor-"

Tıklayın.

" ne kadar sürecek?" Ona sordum.

"Ne kadar sürerse," diye yanıtladı.

İçimi çektim, . "Ethan, Rory bugün bana el salladı. El salladı. Ben de onun küçük elini kırmak istedim. Bana beklememi söyledin ve ben de bekledim.

Ancak, bu şekilde cezalandırılmayacak. Bunu benim yapmam gerekiyor."

Göz kapakları yavaşça kalktı ve tavana baktı. "Haklısın."

"Ben mi?"

"Evet. Şimdi market alışverişine gidelim," dedi, oturmaya başladı ve ben de oturiçin hareket ettim.

"Bu bir şeyin kodu mu-"

"Buzdolabının boş olduğunun ve mısır, alkol ve seksle yaşayamayacağımızın şifresi," dedi ve beni koltuktan çekti.

Gülümsedim. "O zaman ne yapacağımızı konuşabiliriz."

O cevap veremedi kapı çaldı. Taşındığımızdan beri ilk kez.

Oturma odasına doğru yürürken bana "Burada kal," dedi. Ama meraklı biri olduğumdan, görmek için kafamı dışarı uzattım. Ön kapının yanındaki paneli kaydırarak kamerayı açtı, sonra rahatladı. Kapıyı açtı ve kenara çekilerek hâlâ bordo önlüklerini giymiş olan Wyatt'ın eve girmesine izin verdi. Wyatt içeri girdi, saçları dağınıktı, gözlerinin etrafında halkalar vardı.

"Alkol nerede?" diye sordu bize.

"Mutfak." Ben işaret ettim, o da oraya doğru yürüdü ve kendine yardım etti.

Ethan oturma odasına doğru geri dönmeye başladığında ben onun önüne geçtim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Haberleri dinleyeceğim-"

"Kardeşin içeride ve bok gibi görünüyor." "Ve?" diye sordu.

Onu tekmelemek istedim.

"Ve belli ki konuşmak istediği için geldi-" "Bundan şüpheliyim."

Yine önüne çıktım. "Eğer o kapıyı açmazsan, yemin ederim, seks yok, alkol yok, mısır yok."

"Bu bir şeyin şifresi mi?" diye benimle alay etti, ben de koluna yumruk attım. "Git-" Wyatt elinde bir şişe viskiyle çıkınca durdum, Ethan'ın viskisi, bir eliyle şişeden içiyor, diğer eliyle de mısır poşetini tutuyordu. Bizi görmezden gelerek oturma odasına yürüdü, önlüklerini çıkardı ve rahatça kanepeye oturdu.

Uzaktan kumandaya uzanarak rastgele bir filme geçti ve sessizce yiyip içerek sadece izledi.

Ethan'a, "Sanırım kırıldı," diye fısıldadım.

"Saklanıyor," diye düzeltti Ethan, oturma odasına geçip Wyatt'ı yere iterek tekrar kanepeye uzandı. Wyatt itiraz bile etmedi. Sadece yemeye devam etti.

Hayır, bu boku yapmayacağım.

Kumandayı elime alıp televizyonu kapattım ve ikisinin de bana bakmasına neden oldum.

"Wyatt, kardeşin ve ben önemli bir konu hakkında konuşmak ki senin Gollum kışın geldi. Eğer iyi bir fikrin yoksa

gitmenizi isteyeceğim-"

"Kız arkadaşım bugün öldü," dedi boş gözlerle bana bakarak ve ben donakaldım. "Kafadan kontağın biri onu bıçakladı. Ona yardım etmeye çalıştım. Kolumu kesti. Ethan'ı suçlamak istedim. Ama ne diyecektim ki? Şehre uyuşturucu sağlamayı neden bıraktın? Bana bile anlamsız geldi."

Ethan'a baktım ama o hâlâ ölü taklidi yapıyordu.

"Wyatt, çok üzgünüm-"

"Birkaç saat kalacak bir yere ihtiyacım var." Elini kumandaya uzatarak devam etti. Kumandayı ona verdiğimde Ethan sordu.

"Neden kendi eviniz değil?"

"Çünkü insanlar beni kontrol etmeye gelirdi. İnsanlar senden hoşlanınca böyle oluyor," dedi patlamış mısırını ağzına tıktırırken. "Her neyse, yaptığım çılgınca vardiyalar sayesinde onların önünde üzgünmüş gibi davranacak enerjim yok."

Bekle, ne?

"Üzgünmüş gibi davranmak mı?" Tekrar ettim. "O senin kız arkadaşındı."

"Onunla birkaç kez yattım, canım sıkıldığında çıktık ama onu sevmedim, hatta tanımıyordum bile. Herkes ona kız arkadaşım derdi, şimdi o gittiğine göre bunu inkâr etmek biraz zalimce olur," diye cevap verdi ve ben de o yiyip içerken ona bakakaldım. "Buraya geldim çünkü kimse beni bulamazdı ve burada kimse ölmüyor, bu yüzden huzur içinde dinlenebilirim. bir şans."

"Birazcık bile üzgün değil misin?"

Sonunda kahverengi gözlerini televizyondan bana çevirdi. ". Bir geyiğe araba çarpmasını üzümlere izlemek gibi. Ama bu yeterince üzücü değil. Sanırım benden hüngür hüngür ağlamamı falan bekliyorlar. Ve eğer ağlamamız gerekiyorsa, ailemiz için ağlarız."

"Ağlamamız gerekiyorsa da ailemiz için ağlarız," dedi Ethan, onunla mükemmel bir uyum içinde.

Tamam o zaman. Yanına gidip Ethan'ın göğsüne uzandım ve onlarla birlikte filmi izledim.

"Finnegan kardeşleri ne zaman öldürecek ve şehrimden defolup gideceksin?" Wyatt viskisinden uzun bir yudum daha aldı.

"Madem senin şehrin, neden benden kurtarmamı istiyorsun? Neden onları kendin öldürmüyorsun?" Ethan nefesinin altında söyledi.

Wyatt, "Hipokrat yemini," diye cevap verince Ethan onun başının vurdu.

Wyatt bir an durakladı ve arkasını döndü. Ancak beni göğsünde gülümserken görünce tekrar önüne döndü.

"Büyük Ethan Callahan, o kadar tehlikeli bir adam ki hiçbir şey yapmasa bile insanlar ölüyor," diye mırıldandı Wyatt.

"Wyatt Callahan, dünyayı bir melek olduğuna inandıracak kadar kurnaz bir adam," diye karşılık verdi Ethan.

"I-"

"Kardeşleri dışında herkes tabii ki. Ne yaptığını biliyoruz Boston," dedi Ethan ve Wyatt dondu kaldı, şişe dudaklarının ucundaydı. "Bunu iyi bir sebepten yaptığina eminim. Ama bu senin yaptığın gerçeğini değiştirmez, değil mi? Sen de tıpkı bizim gibisin... hem kahraman hem de kötü adam. Kurtarıcı ve yok edici."

Wyatt içkiyi masanın üzerine bıraktı ve kendini yerden kaldırdı. "Ben misafir odasında uyuyacağım."

Bununla birlikte uzaklaştı ama Ethan'son darbeyi vurması gerekiyordu. "Bir gün kardeşim, kahramandan çok kötü adam olduğunu anlayacaksın. O zaman nereye saklanacaksın?"

Wyatt cevap vermedi.

Wyatt'ın duyamayacağı bir yerde ona, "Acımasısın," dedim. "Biri öyle olmalı."

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

"Rolümü iyi oynadım mı?
O zaman ben çıkarken alkışlayın!"
~ *İmparator Augustus*

OceanofPDF.com

ON DÖRT GÜN SONRA

ETHAN

"İyi , bayanlar ve baylar, Boston'da yürek parçalayıcı bir gün daha yaşandı, on iki kişi daha öldü, bunlardan üçü Hyde Park'ta polis tarafından öldürülürken, diğer dokuzu yine Boston Medical'daki doktorların sokakta kötü bir uyuşturucu partisi olabileceğini bildirmelerinden bu yana geçen yirmi bir gün içinde aşırı dozda eroinen ölenlerin sayısı seksen yedi kişiye ulaştı. Bu da ortalama olarak bu uyuşturucu günde dört can alıyor. Uyarılara rağmen uyuşturucu kullanımında belirgin bir düşüş olmadı. Bu sabah Belediye Başkanı Takahashi, Vali Vieira ile birlikte ortak bir basın toplantısı düzenleyerek FBI'a müdahale çağrısında bulundu. Bu, daha sıkı polislik için yapılan büyük baskının üzerine geldi ve bu önlem birçok azınlık topluluğunun kendilerini daha da kötü hissetmesine neden oldu. daha az korumalı..."

"Simit... simit..." Kendi kendime mırıldandım, arka planda televizyon bangır bangır çalarken dolapları açtım. "Ivy, simitler hangi cehennemde?" Tavana doğru bağırdım.

"Bitirdiler!" diye bağırdı aşağıya.

"Ne demek bitti? Onları daha yeni aldık!" "Peki, daha fazla satın almamız gerekecek-"

"Yeni almamızın nedeni, son sorduğumda simit olmadığı için daha fazla almak istememizdi!" Bu kadar şeyi nasıl bu kadar çabuk tükettik?

"Neden simitleri bu kadar çok istiyorsun?" diye bana bağırdı.

Mutfağın ortasında öylece durdum, şaşırmışım. O deliydi. Benim karısı delirmişti. "Neden? Neden? SANDVIÇ YEMEK İSTEDİĞİM İÇİN, IVY!"

"BANA BAĞIRMAYI KES!"

Yumruğumu ve çenemi sıkıp nefes alarak daha yumuşak bir sesle konuştum: "Bağırmazsam beni duyamazsın."

"NE?"

"BAĞIRMAZSAM BENİ DUYAMAZSINIZ!" Bağırdım çünkü belli ki artık delirmiştim. Çok zekice. Harika! Yirmi bir O ve ben günlerdir burada tek başımızaydık. Hayır, kilitli değildik. Dışarı çıktık ama yine de her gün sadece o ve ben vardık. Bazı günler cennet gibiydi, ertesi gün ise saçımı başımı yolmaya hazırdım. Normal insanlar böyle mi yaşıyordu? Yemek için kavga etmek, küçük ana yatak, üstelik daha da küçük banyoda, peçete ve tampon almak zorunda kalması? Eşlerin birbirlerini bu kadar sık öldürmelerine şaşmamalı. Bunlar küçük sorunlar gibi görünüyordu, ama her gün bunlarla uğraştıktan sonra, gerçekten insanın içini kemirmeye başlıyordu. Bir şey yemek istediğimde en fazla telefon etmek için çaba sarf etmem gerekiyordu... Görünüşe göre bu beni şımarık yapıyordu, öyle olsun.

"Hemen sinirlenme. Tanrım," diye mırıldandı, mutfığa girdi ve o girdiğinde içimdeki öfke eriyip gitti. Bu kadar kolay. Göz kamaştırıcıydı. Giydiği beyaz elbise göğüslerini mükemmel bir şekilde sarıyor, sonra da belinden dışarı taşıyordu. Sarı saçlarını uçlarından kıvırmayı bile başarmıştı. Çantasını tezgâhın üzerine koydu, çekmecelerden birine doğru yürüdü ve...

"Ciddi olamazsın," dedim tortillaya bakarak.

"Buğdaya karşı ayrımcılık yapma," diye cevap verdi ve onu tam önüme koydu. "Ve dışarı çıkmak üzereyiz. Neden şimdi yemek istiyorsun?"

Kaşlarını çatarak lanet tortillanın bağını çözdüm. "Bir gösteriye gizlice yiyecek sokmak yaygın değil mi?"

Bana gözlerini devirdi ve sonra bir adım geri atarak döndü. "Nasıl görünüyorsun?"

"Sanki dışarı çıkmak istemiyormuşsun gibi," dedim jambonu yere bırakırken.

"Mükemmel." Kıkırdadı, bir parça pastırma çalarken çekimi öptü. "Bu güzel görünüyor! Bana da bir tane yap!"

Yine durakladım ve sonra ona baktım. "Toplum o kadar ilerledi ki artık karımı rahatsız etmeden kendi sandviçlerimi kendim yapıyorum. Zorlama."

"İyi, bırak açlıktan öleyim." Ekmeklerden birini tek başına yerken bunu söyleme cüretini gösterdi.

"Bir şekilde başaracağınıza eminim."

Bana ulaşarak bir dilim domates aldı, ağzına götürdü ve şöyle dedi: "İlk aşkınla evlendin. Daha sevgi dolu olmalısın, sence de öyle değil mi?"

O yerken ağzımı kapalı tutmak için çenemin kenarını ısırdım. Tortillayı yuvarladıktan sonra bıçağı aldım ve ortasına vurdum, birini kendim için diğerini de onun için bir poşete koydum.

"Teşekkür !" Gülümsedi ve kocaman çantasını açarak -bu noktada bir sırt çantası gibiydi- ikimizin de yiyeceklerini içine koydu.

"Ne yapıyorsun-"

"Giderken atıştırmalıkları tutamazsın. Hiç hoş görünmezsin. İyi kısmı başladığında onu çıkarmalı ve sonra tadını çıkarmalısın," diye talimat verdi ve birkaç meyve suyu kutusu, evet, meyve suyu kutusu almak için hareket etti, çünkü evet, onları istiyordu. Ona bir sürahi meyve suyu almanın daha mantıklı olduğunu söylediğimde bana şöyle dedi

"Zengin insanlar ne zamandan beri mantıklı bir şekilde satın alma konusunda uyarıda bulunmaya başladı?"

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" sordu, bu arada yemeğin yüzde 90'ını yemişti.

"Hadi gidelim," dedim ona, ellerimi silerek.

"Peçeteler!" Parmaklarını şıklattı. Peçeteleri içeriye yerleştirdikten sonra kolunu benimkine doladı ve beni kapıya kadar takip etti.

"Her şeyi aldın mı?" diye sordum.

"Evet, baba." İnledi.

Gözlerimi devirerek kapıyı açtım, ilk adımımı attım ve tıpkı ilk geldiğimiz gece olduğu gibi sokak insan kaynıyordu. Sadece bir Evlerin birkaçında artık ışık vardı... elektrik faturaları neredeyse her yıl artıyordu, ancak ailem insanların burada olmayı ne kadar sevdiğini bildiği için masrafları karşıladık ve adil olduğunu düşündükleri fiyatı ödemelerine izin verdik.

"Artık herkes bizi fark ediyor," diye fısıldadı Ivy kapıların önünden caddeye doğru yürürken. Biz yürüdüğümüzde insanlar kıpırdandı, çoğu korkudan, diğerleri ise sadece bize çok yakın olmak istemediklerinden. Elbette kısa bir yürüyüştü ama herkesin bu gece nasıl hissettiği hakkında çok şey anlatıyordu. Bir kez daha Finnegan kardeşlerin arka bahçesine vardığımızda, mahallenin çoğu

Bir kez daha, bu kez sarhoş değillerdi ve neredeyse bir ay önceki kadar neşeli değillerdi, Cillian omzunun üzerinden bakınca sııttım, etrafındaki adamların hepsi ondan uzaklaştığında.

"Güzel takım." Giydiği siyah takım elbise, gömlek ve kravata başımı salladım. "Bu kaçırmayacağınızı biliyordum," dedi duygusuzca. "Elbette, bu bir mahalle toplantısı ve biz de mahallenin bir parçasıyız.

mahalle." Mahalle zaten bana aitti. "Bu konuda..." Bakışları kalabalığı tarayan Ivy'ye kaydı

dikkatlice. "Buradaki işini Chicago'ya dönmene daha ne kadar var Ivy?"

Hâlâ ona bakmadan, "Bunun benim işim olmasının iyi yanı, bunun benim işim olması ve bu nedenle gidip kendini becerebilirsin," dedi.

"Dikkatli ol kuzen." Onun görüş alanına girdi. "Kimin evinde olduğunu unutuyorsun."

Onu görmezden geldi ve bana döndü. "Neden güzel bir takım elbisesi olduğunu söyledin?"

Görünüşe göre morgdan çalmış." Sonra ona döndü ve "Morgdan mı çaldın?" diye sordu.

"Morga gidip ister misin, sürtük?" Elroy bir makas bıçağı çıkararak sordu. Göz çukurlarından muşta eldivenleriyle tuttuğu bir hokey maskesi vardı.

"Bay ve Bayan Callahan," diye araya girdi Cillian benden önce, "daha fazla zaman kaybet."

"Elbette," diye cevap verdim ve piknik bankına doğru yürüdüm. Oradaki gençler hiç kıpırdamadı. Hatta daha da rahatlamaya çalıştılar. Onlardan uzağa ve başlarının üstündeki ağaçlara bakarken, insanların neden beni test etme ihtiyacı hissettiklerini gerçekten merak ettim. "Onları sen mi kaldıracaksın yoksa ben mi zorunda mısın?"

Cillian, "Herkes gibi kibarca sor," diye cevap verdi.

Bunun üzerine gözlerimi yapraklardan ona çevirdim. "Bundan daha iyisini bulamazdım."

"Senin için ne kadar üzücü o zaman." Kıs kıs güldü. "Arkada durabilir ya da gidebilirsin."

Ivy kolumu sıkarak bu saygısızlığa neden maruz kaldığımı hatırlattı. Neden hepsi hala nefes alıyordu? Eğer sadece o tek hareketin bu gece hayatlarını nasıl kurtardığını bilselerdi, onun ayaklarını öperlerdi.

"Bebeğim," dedi Ivy, çantasına uzanıp kırmızı beyaz kareli bir piknik battaniyesi çıkardı.

Neden diye sormayayım bile. Gerçi yere yayarken, önüne koyduğu insanlar ona sanki... sanki kafamın içindeymişim gibi baktılar. İşini bitirdiğinde topuklu ayakkabılarını çıkarıp battaniyenin yanına koydu ve bacak bacak üstüne atarak . Çantasına uzanıp meyve suyu kutusunu çıkardı ve kendine bir tane almadan önce bana uzatırken yanına oturdum.

"Zaman kaybetmeye çalışmadığımızı ?" Ivy pipetini emmeden önce ona sordu.

"Hadi başlayalım." Cillian onu görmezden gelerek yanındaki adama başıyla işaret etti. Sonunda elma suyum yudumlarken Cillian'ın öne çıkarak büyüyen kalabalığa hitap edişini izledim. "Mahallemiz buradaki hiç kimse için yeni bir şey değil ve birçoğunuzun bunu zaman zaman biraz ilkel bulduğunu bilsem de, buna karşı hiç konuşmadınız. Bu geleneği kimin kurduğunu hepimiz biliyoruz. Onlardan hoşlanmıyor olsak da" - doğrudan bana baktı

-"Haklı olduklarını kabul etmeliyiz. Ancak, artık o ailenin tebaası olmadığımıza göre, burada karar vermeliyiz, toplantılara son vermek isteyen var mı?"

Ivy irkildi ve onu için elimi kalçasına koydum. İnançlı olması gerekiyordu. Toplantıları sonlandırmak için oy kullanmayacaklardı.

Kısa kahverengi saçlı bir kadın "Diğer mahalleler duruyor mu?" diye sordu.

"Biz diğer mahalleler değiliz. Bu tamamen sizinle ilgili. Bu sizin seçiminiz. Benim değil. Callahanlar'ın değil. Eğer bundan uzaklaşmak istiyorsak, sorun değil," diye yanıtladı Cillian.

Bir an için kimse konuşmadı.

"Duramayız! Hâlâ o orospu çocuğunun bana borcunu ödemesini bekliyorum," diye bağırdı adamın biri, birkaç kişi ötedeki bir adamı göstererek.

"Neredeyse oğlumu öldürüyordu! Seni aptal sarhoş fahişe!" diye bağırdı bir kadın.

"Tyler, sen olduğunu biliyorum! Nerede o? Onu çaldın, değil mi?"

O andan itibaren, herkesin diğerlerinin kendilerine yaptığı hakaretler hakkında çılgılık atmasıyla anarşi hızla ortaya çıktı.

"OY VERMEMİZE İZİN VERİN!" Cillian bağırarak zorunda kaldı, bu da onları . Birkaçı "Evet, oy verelim!" diye tekrarladı.

"Toplantıların sona ermesini isteyenler?" diye sordu ve kimse elini kaldırmadı. "Devam etsin diyenler?"

Seçimlerini görünce Ivy'ye doğru eğildim ve fısıldadım: "Çoğunluğun söz sahibi olmasına izin verdiğinizde, en kızgın olanlar en yüksek sesle konuşur ve doğru olanı yapmakla kendi çıkarlarını düşünmek arasında kaldıklarında her zaman kendilerini seçerler, bu da diğer herkesin aynı şeyi yapmasına neden olur."

Herkes acımasızdı. Sadece bunun farkında değillerdi.

"Peki, ilk kim?" Cillian geri adım attı ve Elroy öne çıktı. "Ben!" Ben otururken Ivy ayağa kalktı.

Elroy kıs kıs güldü. "Sen mi? Gerçekten mi? İkiniz de korkaklar gibi küçük güvenli evinizde saklanırken size kim zarar vermeyi başardı?"

Ivy parmağını kaldırarak sağ tarafını işaret etti. "O. Rory Donoghue, ve şimdi adalet arıyorum."

Etrafındaki insanlar yer değiştirerek herkesin onu görmesini sağladı. Tek bir ses bile yoktu... son meyve suyunu emen ben ve cırcır böcekleri hariç.

"Biliyordum!" Üzerinde dar bir kot pantolon ve mavi Red Sox forması olan Rory bağırdı. "Pierce yüzünden hâlâ kızgın olduğunu ! Sen burada bile değildin!"

Pierce kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Ivy-"

"Kapa çeneni. Kimse seninle ya da senin hakkında konuşmuyor." Elini kaldırdı ve sonra tekrar Cillian'a döndü. "Yedi yıl önce, Rory Donoghue, sonra Rory

O'Davoren, Chicago'da genç bir dansçıya çarptı ve felç etti. Suçunu itiraf yerine, suçu benim üzerime attı."

"Ben yapmadım." Rory gözlerini kaçırarak ters ters baktı.

"Kanıtınız var mı?" Cillian ona sordu. "Yoksa hepimiz sadece senin sözüne mi inanacağız?"

"Bebeğim."

Pantolonuma uzanarak uzaktan kumandayı çıkardım ve güç düğmesine bastım. Aniden ortaya çıkan ışıkla hepsinin kafası yukarı kalktı. araba kazası videosunu ağacın yapraklarına yapıştırdı. Ivy'nin izlediği gibi, Rory'nin onu çerçevelemesini izlediler.

"Tatmin oldun mu?" Rory yolcu koltuğuna otururken arabayı durdurduğumda Ivy sordu. O zaman hepsi Rory'ye döndü.

"Bu bir kazaydı," dedi onlara. "Ivy, bu bir kazaydı." "Senin için adalet nedir, Ivy?" Cillian ona sordu.

Ivy çantasını kaldırıp ters çevirdi ve her şeyi piknik masasının boşalttı. Siyah copu aldı ve genişlemesi için sapını sıktı.

"IVY!" Rory ona bağırdı.

Ancak Ivy onu görmezden geldi. "Üç kırık kaburga , dört kırık parmak, kırılmış çene ve göz çukuru, boğulmuş ve taciz edilmiş, o zamanlar daha ileri gitmediği için rahatlamıştım... Ricker Hill'deki ilk yılımdı."

Bu onun.

Bu onun.

Bu onun adaleti. Kendime hatırlatmak zorundaydım çünkü ruhuma akan öfke neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı.

Cillian ona doğru yürüdü. "Bütün bunları hissetmesini mi istiyorsun? O senin kız kardeşin."

"Üvey kız kardeş," diye düzeltti Ivy, yüzü sert, gözleri kırpmadan. "Ve hayır, onun yedi yıl boyunca bunu hissetmesini istiyorum."

"Onu öldüreceksin-"

"SONRA DA ÖLÜR!" Ivy ayağa kalkan Pierce'a bağırdı. "Cillian! O kadar kötü yaralandığına dair bir kanıtı yok!" Elroy arkasından bağırdı. "Duyduğuma göre üç öğün yemek veriyorlarmış ve televizyon falan alıyormuşsun. Eminim o kadar kötü değildir-"

"Bebeğim!" Ivy bana bağırdı ve ben de düğmeye bir kez daha bastım. Ekranda onun fotoğrafları belirdi, hepsine bakmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Yüzünü kaplayan çürükler, yan tarafındakiler, hepsi zaman damgalı, ama sonra onun giderek yaşlandığını görmek için onlara bile ihtiyacınız yoktu... umutsuz.

Cillian gözlerini ayırıp ona dik dik baktı. "Evet, ve seni çocukluğundan beri seven adam seni kurtarmaya hiç gelmedi."

"Bir domuzla çıkmaya başladıktan sonra onu aklımdan çıkardım ve yakın zamana kadar ona hiç bakmadım-"

"ÖNEMLİ DEĞİL!" Ivy bağırdı, şimdi titriyordu. "Şu anda onun bir önemi yok! Ben . O zamanlar onu tanımıyordum. Herkes gibi ben de onun şeytandan beter olduğunu düşünüyordum. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Ama senin vardı."

"Ivy-"

"Adımı söyleme!" Sopayı Pierce'a doğrulttu ve sonra tekrar kuzenleriyle yüzleşti. "Cillian, ben varken hepiniz neredeydiniz? ? O zamanlar Callahan değildim. Ben bir O'Davoren'dım! O zamanlar mahallenin bir parçasıydım. O zaman senin yanıdaydım! Ben senin kuzenimim! Senin kanındanım. ve sen beni korumadın. Ben de kendimi korudum. Şimdi adalet istiyorum ve sen yine yoluma mı çıkıyorsun? Kurallar mı değişti? Jimmy, Bayan Renshaw'ın alyanslarını çaldığında iki eli de kırılmıştı. Adalet eşitlik değil, cezadır. Bunun için oy , değil mi? Yoksa sen sadece

Şov mu yapıyorsun? Kocama karşı olan kişisel kan davanızın oylamayı görmezden gelmesine izin mi vereceksiniz? Eğer öyleyse, bana şimdi söyleyin ve adaleti başka bir yoldan sağlayayım. Ve bu sadece o değil, hepiniz olacaksınız."

Kalabalığa döndü ve ondan yayılan öfke başka kimseye konuşacak hava bırakmadı. Çemberin etrafında yürüdü ve at kuyruğu şeklinde bağlanmış kıvrıkcık kızıl-kahverengi saçlı bir kadının yanında durdu.

"Merhaba Rachel." Ivy ona doğru eğildi.

Rachel olduğu anlaşılan kadın, kollarını kendine başıyla onu selamladı. "Merhaba, Ivy."

"Mezuniyet balosuna gittiğimiz ve şampuanıma bal karıştırmanın komik olacağını düşündüğün zamanı hatırlıyor musun? O kadar kötü kurdeşen dökmüştüm ki acile gitmek zorunda kalmıştım."

Seni lanet olası amcık, Rachel.

"Tuvaleti kullandım. Senin olduğunu fark etmemiştim-"

"Yalancı," diye fısıldadı Ivy, daha da eğilerek. "Yalan söylüyorsun, tıpkı o zaman yaptığın gibi ve ben asla bir şey yapamadım çünkü asla kanıtım olmadı. İnsanlar bunu ilgi çekmek için yaptığımı söylediler. Görünüşe göre artık bu toplantılarda adaleti sağlamama izin verilmiyor, zaten bu yüzden en başta kanıt istemiştim. Şükürler olsun, Çünkü şimdi sana bunun karşılığını ödemek istiyorum." "Ivy," diye seslendi Cillian ona.

Ancak Ivy, yanında oturan ve en az Ivy kadar uzun boylu küt saçlı kadına doğru ilerledi.

"Megan," diye konuştu Ivy ona. "Nereden başlamalıyım ki?"

Megan başını salladı. "Biz aptal çocuklardık-"

"Ben aptal bir yetişkinim. Ne kadar aptal olduğumu görmek ister misin?" Ivy gülümseyerek kadının gözlerinin daha da açılmasını sağladı ve bir adım geri çekildi.

"Cillian." Rachel öne çıktı. "Oylama yaptık. Rory'nin itiraf etmesi gerek."

Megan da kendini kurtarmak için bir fırsat görerek, "Daha iyisini bilecek yaşıyaydı," diye konuştu.

Vahşiler. Hepimizin akraba olduğunu böyle anladım.

Ivy ayaklarının ucuna basarak çimlerin üzerinde Cillian'a doğru döndü. Şimdi küçük kafasına takmaya çalıştığı tacın ağırlığını taşımak zorundaydı.

Pierce'ın arkasına saklanmış, gözleri faltaşı gibi açılmış ve titreyerek kapüşonuna tutunan Rory'ye baktı. "Biz oy verdik."

"Hayır. Yapamazsın-"

Cillian, onları ayıran Elroy ve arkasındaki adamlara işaret etti. "HAYIR! DUR!"

Rory şok içinde durdu, baktı, aradı, çaresizce yardım bekledi ve teker teker ya yana baktılar ya da umursamadan öylece durdular.

Halkım acımasız vahşilerdi.

Yardım gelmediğini görünce dizlerinin üzerine çöktü. ", çok üzgünüm! Ben-"

WHAM!

Ivy sopayla yüzüne öyle sert vurdu ki, yere düşmeden önce tek gördüğüm Rory'nin saçlarının havada savrulduğu oldu.

Sandviçimi poşetten çıkarıp bir ısırık aldıktan sonra banktaki gençlere "İşte iyi kısmı bu," diye fısıldadım.

"Ben-" Ayağa kalkmaya çalıştı, ayağından kan geliyordu.

Ivy durmadı. Onu defalarca yere vurdu, ellerini, bacaklarını, yüzünü, beyaz elbisesine sıçrayan kanı Jackson Pollock'un bir tablosunun canlanması gibi.

"YARDIM EDİN!" Rory onu tekmeleyerek çılgılık attı. Yardım için koşmaya çalıştı ama kimse yardım etmedi, acıdan fazla uzaklaşamadı ve Ivy sadece uzanıp saçlarından bir avuç tutarak onu çimlere geri çekti.

"Ivy, lütfen! IVY!" Pierce, Cillian'ın adamları tarafından benden bir adımdan fazla uzakta tutulduğu için yalvararak bağırdı. "Cillian, kes şunu!"

"Şşşt!" Hâlâ sandviçimi tutarak ona doğru işaret ettim. "Gösteri sırasında konuşmaman gerekiyor."

Bu da öyle bir şeydi.

Dünyada bir insanın tam olarak hak ettiği şeyi almasını izlemekten daha büyük bir gösteri yoktu.

Ivy sadece yorgunluktan durmak zorunda kaldı ve şimdi cenin pozisyonunda kıvrılmış, titreyen kadına baktığında yüzü kan içindeydi. Copu sıkıca kavradığı için eli acıyordu. Parmaklarından kaymıştı ama fark ettiğini sanmıyordum.

Bunun yerine yüzündeki kanı koluyla sildi, bu da kanı bulaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Elbisesinin eteğinin altına uzanarak tabancayı çıkardı.

"Kayınvalidem bana bunu verdi-"

"IVY!" Cillian sonunda konuştu. "Sen sadece-"

"Hayır." Ivy başını salladı, gözleri irileşmiş ve çukurlaşmıştı, Rory'yi işaret etti. "Bunların hepsi . Birkaç ay içinde iyileşecek. Felçli kız Sarah Foster gibi değil-"

"Sarah Foster mahallenin bir parçası değil. Bu-"

". " Sesi yumuşadı ve sessiz bir şok içinde onu izleyen herkes onu net bir şekilde duyabildi. "Her zaman benimle ilgili. Sarah Foster o mahkeme salonunda bana küfretti. Bağırdı, ağladı ve ben de hepsini sineye çektim. Çünkü ona bunu yapanın gerçekten ben olduğumu düşündüm. Çıkınca gidip özür dileyeceğimi söyledim kendime. Ama sonra Sarah Foster kendini öldürdü. Diğer her şeyle birlikte bunun ağırlığı da... O gün bir parçam öldü. Bunu Rory yaptı. Hâlâ kendim için adalet arıyorum. O da onu rahatsız eden bir şeyle yaşamalı, değil mi? Zihinsel istismar yine de istismardır. Ya bu olacak ya da aynı parçası ölene kadar her gün beni görmeye gelecek."

"IVY, eğer sen-"

Pierce çırpınırken, "Bana bir neden söyleme," diye uyardım. "En azından yaşayacak."

Cillian hiçbir şey söylemedi.

"Ivy..." Rory yukarı uzandı ve kanlı eliyle elbisesini tuttu. "Lütfen... lütfen..." Hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

"Hapishanede ne öğrendiğimi biliyor musun?" Ivy ona bakarak sordu. "Başına gelen her şeyin kendi hatan olduğunu."

"Ben... ben... biz... abla-"

"Üvey kardeşler," diye hatırlattı ona, elini çekti ve yazıyı okumak için tabancaya baktı. "*Che sarà, sarà*. Kocam bunun *ne olacaksa o olacak* anlamına geldiğini söylüyor."

Omzuna basarak onu yere yatırmadan önce namluyu bir kez döndürdü.

"IVY!"

Ateş etti.

İnsanlar sıçradı, nefes nefese kaldı, döndü. İrkilen bir adam bile kustu ama nafiyleydi.

Cillian, "Görünüşe göre bunun olması isteniyor," dedi kurşun ateşlenmeyince. Ivy sırtıttı, ben de öyle.

"Annem ne olacağımı, ne olacağımı kastetti. Her zaman seçim benimdir. Eğer yaşarsan bu bizim isteğimiz," dedim ve ayağa kalkmadan önce çantasına ve topuklu ayakkabılarına uzandım. "Eğer ölürsen... bu bizim isteğimiz."

Ivy bir kez daha ateş etti, bu sefer kurşun omurgasına isabet etti.

Diz çökerek topukluları önüne koydum. Çantasını aldı ve hepsine şöyle dedi:

"Şimdi işim bitti. Daha fazla zaman almayacağız."

Yanımda durdu ve ben de ona baktım.

"Daha ne kadar o noktada durmana izin *vereceğimi* sanıyorsun, Cillian? Buradaki herkesin Callahanların Boston'dan gitmesi gerektiğini düşündüğüne inanmana daha ne kadar izin *vereceğim*? Sana ne kadar çok insanın sana karşı olduğunu ne zaman göstereceğim? Bu şehrin kendini yok etmesine daha ne kadar izin vereceğim?" Saatiime bakmadan önce sordum. "Şafağa ne dersin?"

"Söylediğin tek kelimeye inanan herkes aptaldır. Kendini gerçekten Tanrı , değil mi?" Ofladı, kıkırdadı, ama yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Gözlerinde endişe vardı. Ve bunu görebilmem onun hiçbir yerde olmadığı anlamına geliyordu.

sandığı kadar güçlü değildi. Ama bunu yine ben yaptım... Kendine olan güveninin artmasına izin verdim.

"Simon," diye piknik masasında oturan ve daha önce yerinden kıınıldamayan gence. Ayağa kalktı.

"Evet efendim," diye sordu, şimdi çok daha saygılı bir şekilde. Cillian açıkça ona baktı.

"Büyükbaban nasıl?" Pek umurumda olmasa da sordum. "İyi efendim, yardımınız için teşekkür ederim."

"Seni küçük sadakatsiz piç..." Elroy ona saldırdı ama etrafındaki çocukların hepsi ayağa kalkarak muşta, bıçak ve hatta bir silah çıkardılar.

"Olay örgüsü." Ivy, Cillian'a gülümsedi.

"Rory?" Onun sesini duyduk. Shay, Ivy'nin üvey annesi, elinde iki poşet poşetle ilerliyordu, insanlar onun için ayrılmıştı. Çimlerin üzerindeki kadına şok içinde bakarken gözleri büyümüşü. "RORY!"

Çılgılık attı, çantaları bıraktı ve kızına doğru koştu.

"Rory!" Ona dokunduğunda elleri titredi. "Yardım çağırın," dedi önce, kimse kıpırdamayınca kadar yumuşak bir sesle. "BİRİ YARDIM ÇAĞIRSIN."

"Ara, ama gelecekler mi?" Ivy ona sordu.

İşte o zaman Ivy'nin üzerindeki kanı gördü. İleri atılmaya çalıştı ama Cillian onu tutup geri çekti ve böylece tek yapabildiği

Çığlık.

"Senin çılgın kaltağın! Ne yaptın sen? NE YAPTIN SEN? Ben-"
Öksürmeye başladı ve yere yığıldı. "Bunun için seni öldüreceğim."

"Eğer önce sudan ölmezseniz. Umarım bunları evlerinizden gelen suyla doldurmamışsınızdır..." Ivy ona öyle deyince donup kaldı. Hepsinin gözleri insanlar için uzatılan su sürahilerine baktı. Kendine bir bardak alan adam bardağı bıraktı ve geri çekildi.

"Kendi yemeğimizi getirmemizin bir nedeni vardı,"
diye ekledi. Elinde bardak tutan herkes bardakları düşürdü.

"800 mil ötedeki bir hapishane hücrelerinden ne yapabilirim ki? Bunu bana sen sormuştun, hatırladın mı? Ben de sana önünü kollamanı söylemiştim," dedi Ivy Cillian'a. Adamlardan biri önce hafifçe, sonra çok daha şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı ve kalkmak için etraftaki insanlara tutundu. "Bu. Bunların hepsini yapabilirim."

Gerçekten de bir Belladonna.

"Kendilerine hükmetmemi istemeyen bu düşmanlarımı buraya getirip önümde katlediyorlar," dedim Shay'in market düşürdüğü simit paketini alarak. "Tanrı olmayabilirim ama bu onun oyun kitabından ders alamayacağım anlamına gelmez, değil mi?"

Ne de olsa, intikam almayı bilen biri varsa o da Tanrı'ydı. "Şafak, Cillian. Özrün için bu kadar bekleyeceğim. Bir kukla kraldan başka bir şey olmadığını hatırlaman .
dizeler."

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

"Sevdiğin şeyi bul ve onun seni öldürmesine izin ver."

~ *Charles Bukowski*

OceanofPDF.com

ŞAFAĞA BİR SAAT KALA

IVY

Fury.

Gazap.

Öfke.

Ölüm.

Ethan, tam da şu anda, biz, mahalledeki ve mahallenin dışındaki herkes dışarıda durmuş, Boston Polisi ve FBI'ın Cillian ve Elroy'la birlikte benim eski çocukluk evime baskın yapmasını izlerken, tüm bu şeylerin sessizlik içinde kişileşmiş haliydi. Her yer Christopher Nolan'ın bir aksiyon filminin sonu gibi görünüyordu. Helikopterler havada süzülürken spot ışıkları aşağıdaki sokağa vuruyordu,

Kamera ekipleri ve muhabirler kenardan kayıt yapıyor, polisler sarı bant çekiyor, köpekler evlerin etrafını kokluyor... ve filmlerdeki gibi

Suç mahalli ceset olmadan tamamlanmış sayılmazdı. Sokakta birkaç kişi vardı, Cillian'ı destekleyen ve polise ateş açmayı seçen insanlar.

Bazıları gençti, muhtemelen bir amaçları olmasını ve zengin olmayı çok isteyen gençlerdi. Çoğu daha yaşlıydı, Cillian'ın yaşlarındaydılar... hepsi onu takip ediyordu... doğruca mezara. Onu kimin öldürdüğünü kimse söylemiyordu, en azından her yerde federaller varken.

"Teşekkür Cooper," dedi bir kadın muhabir, hemen yanıımızdaki ışığa ve önündeki kameraya doğru yüksek sesle. "Şu anda ben, diğer pek çok muhabirle birlikte, kötü şöhretli bir terör örgütünün ana üssünde bulunuyorum.

Kokteyl olarak bilinen kötü şöhretli uyuşturucunun elebaşları. Bu sabah beş kırk altıdan kısa bir süre önce, DEA, FBI ve BPD Güney

Boston polisi ile saldırganlar arasındaki çatışma, bulunduğumuz yerden birkaç metre ötede meydana gelmiştir. Saldırganlardan bir diğeri de arabasını çevredeki insanların bahçesine sürdü ve çok sayıda ölü ve yaralı bıraktı. Tüm bölge alarm durumunda. Kimin öldüğü ve bu ölümcül uyuşturucunun sona erip ermediği konusunda henüz bir açıklama yapılmadı. Ancak burada tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağız."

Her şeyi içine çekti. Bakışları muhabirlerden polise, köpeklerle, yan taraftaki eve çarpan yanan arabaya, her şeye kaydı... Ta elini cebine atıp telefonunu çıkarana kadar. Kulağına götürmeden önce sadece iki tuşa bastı.

"Bu anın tadını çıkar Takahashi, bunu aklına bak, çünkü seni bulduğumda senden geriye kalanları bir daha asla göstermeyeceksin. Sen artık hiçbir şeyin ve hiç kimsenin belediye başkanısn," dedi ve telefonu kapatıp Evi çabucak.

Oturma odasına girdi ve kapının kapanmasını bekledikten sonra eline ateş demirini alıp her şeyi yok etmeye başladı.

"SİKTİĞİMİN BASİTLERİ!" diye kükredi ve televizyon setine doğru savrularak camı kırdı. "HER ŞEYİ ONLARIN ETRAFINA KURDUM AMA KİMSE DİNLEMİYOR!" Sehpayı paramparça etti.

"PLANLAMA YAPTIĞIM İÇİN BANA DAHI DIYORLAR. BEYINLERİ YOK MU? DÜŞÜNEMİYORLAR MI?"

Duvara vurarak tahtayı kırdı.

"GÜÇ AL! ZENGİN OL! GÜÇLÜ KAL! NASIL? NASIL?" O lambaya doğru savurdu. Ampul çarpmanın etkisiyle patladı ve ışık sönmeden önce dev bir parlama oldu. "NASIL OLDUĞUNU BILMIYORLAR MI? "ONLAR AÇGÖZLÜ OROSPU ÇOCUKLARI!"

Kıracak bir şey kalmayınca, bükülmüş, deforme olmuş ateş domuzunu yere fırlattı. Burnunun kenarını sıkarak gözlerinin kenarlarını ovuşturdu.

"Sokakta kaç kişi öldü?" sordu ve benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin olamadım. Ellerini bırakarak bana baktı. "On üç, doğru mu?"

Başımı salladım.

"Artı Cillian. On dört eder."

Tekrar başımı salladım.

Başını yana eğerek durakladı. "Bu da Elroy'un kaçtığı anlamına geliyor."

Bu sorunun cevabını bilmiyordum, bu yüzden hiç hareket etmedim. Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Hızlı hızlı düşünüyordu.

"Baskınla ilgili hiçbir haber, hiçbir konuşma yoktu, yani departmandaki adamlarımın ya son ana kadar haberi yoktu ya da tüm iletişim kesilmişti. Eğer ben bilmiyorsam, Elroy nasıl oldu da

Kaçmak mı?" Tekrar durdu ve bana baktı ama yeşil gözlerinin içime bakışı ürkütücüydü. "O kaçmadı. Cillian'a ihanet etti.

Cillian boyun eğecek, bana teslim olacaktı. En azından şimdilik gitmemi sağlamak için. Elroy'un gururu buna izin vermedi. Cillian'ı öldürdü, ne kadar para varsa aldı, dışarıdaki adamlara nöbet tutmalarını söyledi ve gitti. Hayır." Parçaları birleştirirken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Elroy'un amacı buysa ikisi de kaçabilirdi. Cillian saldırmak için beklemek istedi... Elroy savaşmak istedi. Bu da demek oluyor ki-IVY!"

Bana uzanmaya çalıştı ve nedenini bilmiyordum ta ki kafamın arkasına bir silah gözleri açılana kadar.

"Kahretsin, gerçekten çok kurnazsın Callahan." Elroy kolumu tutarak arkamdan güldü. "Beni ... sadece biraz geç. Ne kaltak ama."

ETHAN

Sirenleri ve silah seslerini duyduğumda evden çıktık ama kapıyı arkamızdan kapatmadık. Biz onun evini ve polisi izlerken, o gizlice içeri girip bekledi. Kendini mümkün olan en güvenli yere hapsetti.

Gardımın düştüğü ve beni öldürebileceği silahı elinde tuttuğu tek yer... O.

"Buranın daha lüks bir yer olmasını bekliyordum, musun?" Paramparça odaya baktı, Ivy'yi daha sıkı kavradı, silahın ağzını tekrar tekrar kafasının arkasına vurdu. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece boş gözlerle bana bakıyordu. "Demek istediğim, biraz boya uzun bir yol kat ."

Hiçbir şey söylemedim ve gözümü ondan ayırmaya cesaret edemedim. "İyi olacaksın."

"Belki de buradaki durumu anlamıyorsun!" diye bağırdı ve ben hala yüzüne bakmadım.

BANG!

Çocukluğumdan beri ilk kez omzuna ateş ettiğinde irkildim. Çığlıklarını ve acısını yutarak alt dudağını sertçe ısırды. Kan bluzunu ıslatmıştı.

" BAK!" diye bağırdı ve ben de ellerimin titremesine engel olamayarak baktım. "Bu doğru. Yetki bende. Bana bir daha saygısızlık edersen, diğer vücut parçalarını da vururum. Daha ne kadar dayanabilirsin, Ivy?" diye sordu çenesini sıkarak. Ağzındaki kanı tükürmek için başını çevirerek geri çekildi. "Küçük bir savaşçı, değil mi? O hep böyleydi. Kavgalara girer, insanların onu ağlarken ya da zayıfken görmesine izin vermezdi. Sadece kaçardı. Ama söylemeliyim ki, kuzenim olmasaydın eminim kocana güzel bir gösteri sunabilirdik." Onun boynunu okşadı ve burnunu saçlarını koklamak için yaklaştırdı. "Çok yazık... ama."

"Bırak. Onu. Gitsin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Konuşuyor!" Gözlerini devirerek kahkahalarla güldü. "Ama bu bana biraz saygısızca geldi, değil mi Ivy?"

"Yapma!"

BANG!

"GİT!" Bağırdım, bacağının bükülmesini ve öne doğru düşmesini izledim, ağzından çıkan tek şey sessiz inlemelerdi, ama onu yakaladı ve ona sıkıca tuttu.

"Ha-ha!" Ayağını yere vurarak güldü. "Bu harika!

Hepinizi öldürmeden önce ikinizin de yatmasını beklemeyi planlıyordum ama bu... bu çok daha iyi. Kendi mahvoluşunuzda ön sırada yer alacağım kimin aklına gelirdi, önce hata, sonra öfke nöbeti, titreme, şimdi de bu... sizi yavaşça öldürmemi izlerken sizi izlemek

Sevgili çocukluk aşkım. Tüm büyük konuşmalarınız, tüm planlarınız ve işte böyle bitiyor. Odadaki en aptal adam olmak nasıl bir duygu?"

"Hum...hah..." Ivy onun kollarında hafifçe güldü. "Bu çok komik çünkü ben de tam sana aynı soruyu soracaktım."

"Kendini kaybetmiş olmalısın-"

O sözünü bitiremeden, kırdığım bir şeyin parçasını tutan boştaki elini kaldırdı ve olabildiğince hızlı bir şekilde adamın yüzüne, gözünün üzerine doğru kaydırıldı. "Benim uzun kollarım var, orospu çocuğu!"

"AH!" Ellerini yüzüne götürerek onu bıraktı ve yere yığılmasına neden oldu. O kurtulur kurtulmaz pencereden kanepenin üzerine atıldım, onu yerde yakaladım, yumruğum yüzüne çarptı.

"SEN KÜÇÜKSÜN-"

BANG!

Üstünde donup kaldım ve gömleğimi boyayan kana baktım.

"ETHAN!"

Boynunu kavradım ve diğer elimle silaha uzanarak onu yana fırlattım. Ben sıktım, o da yarayı defalarca yumrukladı, ikimiz de yerde debeleniyorduk.

"Ah!" diye tısladım, bir yumruk daha atmayı başardığında yanıma yuvarlandım. Yan tarafımı kavradım, kan kolumu ısıtıyordu. Acıyı görmezden gelerek onun gibi ben de ayağa kalktım. Yüzündeki kesik kıpkırmızı kanıyordu. Sağlam gözü silaha kayd ve kaçmaya çalıştığında kafasını duvara vurdu ve silahı aldım, doğrultup ateş ettim ama mermi yoktu.

"Bugün senin günün değil!" Güldü ve sonra bana saldırdı, beni boğmak için hamle yaptığında sırtım arka kirişe çarptı. Başım onunkine çarptı ve ben çenesine yumruk atmadan önce geri çekilmesine neden oldu.

"ZATEN ÖL!" diye bağırarak kırık bir cam parçasını kaptı.

BANG!

"Lanet olsun-" diye bağırdı, omzunu tutarak.

"Çok acıtıyor, değil mi?" Ivy tabancayı ona doğrultarak söyledi. Adam dondu kaldı, ona bakıyordu. "Haklısın. Ben biraz deliyim. Beni ve kocam Elroy'u vurdun. Beni tecavüz etmekle tehdit ettin... SİKTİĞİM EVİMİZDE!"

"Kuzen-"

"KES SESİNİ!"

"Koş," dedim ona.

"Ethan-"

"Koş. Buna beraberlik diyelim. Merdivenlerden bodruma inin, pencereden çıkın. Polislerin hiçbiri seni yakalayamaz. Bu ikimizin arasında. Gerçekten seni öldürmesini mi istiyorsun? Git. Ve dua et de karşılaşmayalım. tekrar."

"ETHAN!" Ivy çığlık attı.

"Ivy, onu vurma!" Onu tersledim. "Onu ben öldüreceğim."

Kıs kıs güldü ve geriye doğru yürüdü, Ivy hâlâ silahı ona doğrultuyordu.
"Bir dahaki sefere Callahan, o zaman."

"Gittiğinden emin olmak için izle," dedim ona, telefonu almak için cebime uzanırken. Geriye doğru topalladı, etrafını dikkatle taradı, telefonu kaldırmadan önce silahı hâlâ sıkıca tutuyordu. Birkaç kez aşağı baktı
Sonunda rahatlamadan önce birkaç kez.

"Evi kilitleyin," dedim ona.

Bunu yaptığında parmaklıklar pencerelerin üzerine uzandı ve bana döndü.
"Onu öldürmek istedim. Onu öldürebilirdim."

"Sadece bir kurşunun vardı," diye hatırlattım
ona. "Ne?"

"Dün gece silahı temizledin, hatırladın mı? Ve sadece bir koymuştun.
Geri kalanını almak için aşağı gelmek istememiştin, hatırladın mı?" Tembelce
kıs kıs güldüm ve ona baktım. "Eğer fark etseydi saldırmaya devam ederdi ve ben-"

Bacaklarım altımda büküldü ve ellerimdeki kendi kanıma bakarak yere
kaydım. Bugün gerçekten benim günüm değildi.

"Ethan!" Bana doğru koştu, kendisine verdiği acıya aldırmadan tişörtünü
çıkardı ve yaramın üzerine koydu. "Üzerine baskı ! Ben-"

"G...et...Wyatt'ı getir...başka kimseyi değil."

"Ethan, şu anda her yerde olabilir. Hastaneye gitmen gerek!"

Elimi yanağına koyarak alnını kendime yaklaştırdım. ", önce sakın
olmanı istiyorum, yukarı çık, elinden geldiğince temizlen-"

"Ethan!"

"BENİ DINLE!" Daha çok bağırdım çünkü adımı korku ve acıyla
söylemesinden nefret ediyordum. "Biz Callahanlarınız bebeğim, biz düşmeyiz
ve biz

zayıflık göstermeyin. Şu anda tüm gözler Boston'da. Buradan sedyeyle çıkarılamam. Çılgınca yardım çılgınlıkları atarak kaçamazsın. Gücümüzün yarısı algıdır. Dışarıda zayıf görünmektense burada ölmeyi tercih ederim."

Gözlerinden yaşlar döküldü. "Kan kaybından öleceksin."

"O zaman benimle tartışmayı bırak." Gülümsedim ve öpmek için alnına götürdüm. "Git. Wyatt dışarıda bir yerlerde. Kardeşim delilikten hoşlanmıyormuş gibi davranıyor ama gerçek ki her zaman içinde olup masum gibi davranabilmek için doktor oldu."

Dudaklarımdan öptü. "Eğer ölürsen seni öldürürüm!"

"Not edildi." Gülümsedim, kırışe yaslanarak rahatladım. "Git."

Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı ve onun bayılmak istemiyordum. Neyse ki çoktan hareket etmişti. Gerçek şu ki, yüksek bir O geri dönmeden önce kan kaybından ölme ihtimalim vardı. Gerekirse onu şehirden güvenli bir yere götürmesi için güvendiğim tek kişiye gönderiyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, duymayacağını bile bile... Sözümü tutmamıştım. Onu yine manipüle etmişim.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

"Aile ailedir ve evlilik cüzdanları, boşanma belgeleri ve evlat edinme belgeleriyle belirlenmez. Aileler kalpte kurulur. Ailenin geçersiz hale geldiği tek zaman kalpteki bağların kesildiği zamandır. Eğer bu bağları koparırsanız, o insanlar sizin aileniz değildir. Eğer o bağları kurarsanız, o insanlar sizin ailenizdir. Ve bu bağlardan nefret etseniz bile, o insanlar yine de aileniz olacaktır çünkü nefret ettiğiniz şey her zaman sizinle birlikte olacaktır."

~ *C. Joy Bell C.*

OceanofPDF.com

IVY

Sakin ol, dedi.

Nasıl, ona sormalıydım. Kalbim
yanıyordu.

Korkmuştum. Korkmuştum çünkü o ana kadar onu ne kadar çok
sevdiğimi fark etmemiştim. Artık onsuz ne kadar yaşayamayacağımı. O artık
benim tüm dünyamdı. Her yere giderdim. Onun için her şeyi yapardım.
Bu yüzden arkama bakmadan ön kapıdan çıktım, cevap vermezse
yıkılacağımdan ya da bana gitmemi söyleyerek enerjisini boşa
harcayacağından endişelendim.
bir kez daha ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

Saçımı omzumun üzerinden yandan at kuyruğu yapmıştım, belki oradaki
dolgu tutmaz da kan bulaşır diye. Dışarıda attığım her adım bacağımın
yanmasına neden oluyordu ama Ethan'ın çektiği acıyı hayal ederek yürümeye
devam ettim. Giydiğim siyah pantolon, olay yerindeki birçok muhabirden
biriymişim gibi görünmemi sağlıyordu. Southie cehenneme dönmüştü,
gökyüzü arabadan ve çarptığı evden çıkan kalın turuncu ve gri duman
bulutlarıyla dolmuştu. Nereye bakacağımı bilemedim. Çok fazla insan vardı;
acil yardım ekipleri, polis, FBI, sağlık görevlileri.
itfaiye araçları, ekip arabaları ya da ambulanslar. Zihnimin bir köşesinde
zamanın bana karşı işlediği tehdidini .

"?" Telefonumu tekrar çıkararak fısıldadım ama tüm hatlar meşguldü.

"Üzgünüm hanımefendi, gazeteci yok." Bir polis memuru beni geri itti.

"Ben muhabir değilim," dedim hızlı düşünmeye çalışarak. "Ben bir
doktorum. Yakınlardaydım ve haberi duyunca hemen geldim." Yan tarafımı
sıvazladım. "Kahretsin, çantam. Dr. Callahan'la birlikteyim. Nerede olduğunu
biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok ama Tanrı'ya şükür burada daha çok kişi var." Altına girmem için bandı kaldırdı. "Hey, Charlie, bir doktorumuz var!"

Kahretsin! Bana bir polis çeviren acil ekibindeki adama başıyla işaret etti. *Numara yap.*

"Elimizde ne var?" Adamın yanına koşarak sordum. "GSW'den kalçaya."

Al bakalım, seni küçük amcık! Yine de ağır ağır nefes alan ve adama baktım. "Her iki bacağını da sabit tutun, hastaneye yetişecektir. Gabapentin var mı?"

"Hayır. Kalp krizi geçirmek üzere mi?" diye sordu ona bakarak.

Bilmiyordum. Ağır nefes alıyordu ve zayıf sinirlerine yardımcı olmak için aklıma gelen tek şey gabapentin oldu.

"Evet, onu Sharon Med'e götürün, Boston hızla doluyor!" dedi yaşlı bir kadın, önlük giymişti ve ağzında bir maske vardı, kahverengi gözleri bana bakarken tanıdık geliyordu. "*Doktor*, biraz yardım edin!" diye bağırdı bana, bir itfaiyecinin boynuna su dökmek için ayağa kalktı, kahverengi-gri saçları külle kaplıydı. öksürdü.

"Sen bir Callahan'sın, doktor değil. Yüzünüzü internette gördüm." Kaşlarını çattı ve adamın bir şey koydu. "Bu hepinizin yaptığı gibi kokuyor-"

"Ah..." diye homurdandı adam ve kadın ona dişlerini gösterdi.

"Hepsi mi? Birden fazla mı demek istiyorsun? Wyatt Callahan burada mı? Nerede?" Başını salladı, itfaiyeciyi bırakıp kendi kamyonetine uzandı,

bir sağlık çantası çıkardı. "Buna ve sana ihtiyacı olacak." Ceketimi geri çekti ve yarayı gördü. "Kurşun hala içeride. Sana ihtiyacın olacak.

Bu." Kâğıt havluyu çıkardı, yaranın üzerine bir ped koydu ve donmadan önce yandı. "Ambulans altı." Ambulanslardan birine doğru başıyla işaret etti.

Caddenin karşısındaki diğer ambulanslar. Beklemedim bile, çantayı kavradım ve koştum.

Onu önlük giymiş, bir adamın boğazına tüp sokmaya çalışırken görene kadar diğer çağrılar duymazdan .

"Wyatt!"

Kafasını kaldırdı ve şaşkın bir şekilde bana baktı. "Ivy, burada ne halt ediyorsun? Şeridin karşısına geç!"

"Polis hangi cehennemde? İnsanların etrafta koşuşturmasına izin veremeyiz." Kadın acil yardım görevlisi beni tuttu ama geri çektim.

"La famiglia viene prima di tutto," Giovanni'nin dükkânındaki fotoğraflardan birinde yazılı olan cümleyi söyledim.

"Ciddiyim hanımefendi."

"Bırak onu." Wyatt çoktan kalkmış, eldivenlerini çıkarıyordu. "O gitti."

"Öylece gidemezsin-"

"Yapabilirim. . Hasta öldü. Görmem gereken bir düzine hasta daha var, o yüzden son beş dakika içinde tıp fakültesine gitmediysen çekil." Onu tersledi, minibüsten atladı ve ben caddenin karşısına koşmamak için elimden geleni yaparken benimle birlikte yürüdü. "Ne oldu?"

"Burada olmaz," dedim nazikçe, kimsenin bana bakmadığından emin olmaya çalışarak. "YARDIM EDİN, LÜTFEN!" Bir adam bize doğru koştu ama onunla aramda durdum.

Wyatt. "Ambulans 7, yaralı."

Başka kimse değildi. Sadece onu eve götürmem gerekiyordu.

Neyse ki yan taraftaki yanan ev çökmeye başladı ve muhabirler de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekti. Sanki saatler geçmiş gibiydi.

Kapıya en son dokunduğumdan beri.

"Ivy Callahan," dedim, kilidi açmadan önce kapı kolunun bir kez titrediğini hissettim.

" oluyor? Nerede o?" diye sordu ama ben sadece kapıyı kapattım ve evi tekrar kilitledim.

"ETHAN!" diye bağırmadan önce derin bir nefes aldım. Oturma odasına geri koştum, şimdi onun yanında kan gölünü görüyordum, vücudu yere yığılmıştı.

"ETHAN!" Elimde tuttuğumu unuttuğum çantayı bıraktım, kanının içinde diz çöktüm, ona dokunduğumda ellerim titriyordu. Çok solgundu... çok solgundu. "Ethan... bak, onu yakaladım. Wyatt'ı yakaladım," diye fısıldadım ona dokunarak.

"Ethan, gözlerini aç, . WYATT, ONA YARDIM ET!"

Ellerini hareket ettirmeden önce irkildi, Ethan'ın boynuna doğru çok yavaş hareket etti, ben de onları yakaladım ve nabzına tuttum.

"O ölmedi. Ölmedi, o yüzden herkes yerine onu kurtarın."

Silah yarasını görmek için onu çevirmeden önce şükrederek derin bir nefes aldı. "Çok kan kaybetmiş ama onu hastaneye götürürsek _."

"Hastane yok."

"Aklını mı kaçırdın sen? Zar zor dayanıyor!"

"O ZAMAN ONAR ! KURTAR ONU!" Çığlık attım. Benim yapamayacağım bir şey yapmıyordu! "Kim olduğunu unuttun mu? Onun kim olduğunu? O bir Callahan! İkiniz de Callahansınız. Bu şekilde dışarı çıkarsa ne kötü görünür? Orada olacağını biliyordu. Seni bulmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Vurdum... ve... ugh..." Elimi yarasının üzerine koymak için uzanarak haykırdım. Acıya karşı ısırdım.

"Ivy-"

"Vurulmuş, kanaması var, acı çekiyor ve düşük yapıyor, seni buldum. O yüzden onu kurtar, lütfen... lütfen Wyatt, lütfen. Kurtar onu, lütfen," diye ağladım, başımı Ethan'ın göğsüne koyarak. Her şey acıyordu ve bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Ethan'a hamile olduğumu bile söylememişken, o bu durumdayken bunu ona nasıl söyleyebilirdim?

Wyatt, "Bırak onu, Ivy," dedi ve Ethan'ın gömleğini yırtmaya başlayarak çıplak karın kaslarını ve göğsünü ortaya çıkardı. "Hareket edecek kadar güçlü müsün?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Yüzümü ve burnumu sildim.

Dizlerinin üzerinde Ethan'ın yarasının etrafına bastırarak, "Sağlık çantasında ne kaldıysa boşalt," dedi. "Umarım bir kafa derisi vardır-"

Yere dökülen bok dağını duyunca durakladı. "Neye ihtiyacınız var?"

"Her şey," diye mırıldandı, biraz da şaşkınlıkla. "Önce eldivenler. Bir çift giy."

Ona uzattım. Ama onları , onun yerine başka bir şeye . "Kahverengi şişedeki önce yarasının üzerine, sonra da geri kalanını karnına dökün. Kana ihtiyacı olacak ve

Bu çantada olmayan tek şey o olduğu için başka seçeneğim yok."

Kendi sol koluna bir turnike bağlayarak mırıldandı. İğneyi ve tüpü damarına sokmadan önce kolundaki küçük alkol pedini yırttı ve aynı şeyi Ethan'a da yaptı. "Sen yaşayacaksın ve ben bu boku hayatının geri kalanında senin üzerinde tutacağım," diye mırıldandı Wyatt, kan akmaya başlamadan önce tüpü bir an için sıkıştırdı. "Wyatt, büyü artık. Wyatt, kim olduğunu hatırla. Artık senin tek satırlık boktan laflarına cevabım şu olacak: Seni ameliyat ederken kan torbana dönüştüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Eldivenleri taktı ve ardından küçük bir sıvı şişesine uzandı. "Bunu tutabilir misin?"

Kolum yanıyordu ama yine de başımı salladım ve el değiştiren onu aldım. Sonra neştere uzandı, Ethan'ın yarasının üzerine eğildi ve şöyle dedi: "Sen yaşlı, gri ve bunak olana kadar, senin lanet hayatını kurtarmak için bir hastayı nasıl ölüme terk ettiğimin hikâyesini anlatacağım. Ben de diye bu yarayı biraz daha büyütüyorum, böylece en azından sana anlatacak bir şeyin olacak.

bir anıyı tetikleyecek. O kadar aşağılık olacağım ki, ölmene izin vermemi dileyeceksin."

"Eminim buna bayılacaktır," diye fısıldadım, yorgun bir şekilde, bir elim Hava.

"Sevip sevmemesi umurumda değil," diye mırıldandı Wyatt kendi kendine. "O sadece

anlaşmak zorunda

kalacaksın." "Evet,

Doktor."

Başını sallayarak bana baktı, sonra tekrar yere baktı ve eldivenli iki parmağındaki kanı ovuşturdu.

"Ne oldu?"

"Bir sebepten dolayı kanı koyulaştı. Daha fazla kanamasını engelleyen tek şey bu. Bir şey alıyor muydu?"

"Kardeşin bir şey alacak birine benziyor mu?" Ona sordum ve sonra bir an düşündüm.

"O zaman çok proteinli bir şey yemiş olmalı..." diye fısıldadı kendi kendine, daha fazlasını görmek için eğildi. "Ivy, bak bakalım cımbıza benzeyen şeyi bana uzatabilecek misin?" dedi yan tarafına uzanarak.

"*Forseps* mi demek istiyorsun? Elbette." Ona doğru uzandım.

Sırıttı, içeri uzandı ve kırılmış bir mermi çıkardı. Bir süre ona baktı. "Bunu ona kim yaptı... ikinize de?"

"Kuzenlerim... kuzenim. Artık sadece Elroy var."

"Öldü mü?" diye sordu, gözlerini önündeki işten ayırmadan.

"Yaralı ama ölü değil."

"Güzel," dedi merminin ikinci parçasını çıkarıp yanına bıraktı.

"İyi mi?"

Başını salladı ve bir dikiş iğnesi aldı. "Bir kadavranın size öğretebileceği pek çok şey vardır. Vücut çökmeden önce kaç kaburga çıkarabileceğinizi merak ediyorum. Ya da açık kalp ameliyatı sırasında birinin ağrı kesici olmadan ne kadar süre uyanık kalabileceğini... bilirsiniz, acı verici sorular."

"Ethan'ın da soracağı bazı acı sorular olabilir."

"*Ethan*'ın hiç şansı yok," dedi yüksek sesle, dikişini bağlarken. "Çünkü değerli kanını onun inatçı kıcıyla paylaşan daha genç, daha zeki, daha yakışıklı kardeşi çoktan söz sahibi oldu. Ve bu nedenle, , geri adım atmak zorunda. Sonuçta, ailesinde bir doktor olmasaydı ne yapardı?"

"İkiniz de gülünçsünüz." Omzumdaki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturarak gülümsedim. "Sadece biraz daha," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim."

"Değilsin." Kaşlarını çattı, ikinci dikişi kesti ve biraz uykulu bir şekilde bana . "Uyandığında bunu ona söyleme. Daha kötü hissedecek."

"Ona söylememi istiyorsun-"

"Acı çektin. Onun için acı çektin. Yine acı çekersin ama çekmemeyi tercih ediyorsun," diye sertçe cevap verdi ve bir şişe bir şey alıp serumuna enjekte ettikten sonra yarayı tekrar kapatmak için geri çekildi. "Eğer iyi dersen, seni çok ciddi bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını bilecek, zihinsel acını onunla paylaşamayacaksın bile. Karını koru... o da başarısız oldu... tıpkı babamız gibi."

"Beni yüzüstü bırakmadı."

"Ve bu senin işin. Onu son nefesine kadar herkese karşı savunmak." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi, yavaşça yaranın kenarından aşağı doğru iniyordu, gözleri biraz çökmüştü. "Ama aranızdaki saçmalıkları özel olarak konuşun."

"Peki sizin işiniz nedir, Dr. Her Şeyi Bilen?"

Durakladı, bana bakmadan önce elini dikişin üzerinde gezdirdi.

"Zamanlayıcıyı on dakikaya ayarla. Bir ara verip yemek yiyeceğim, sonra seni gözden geçirip bir tur atacağım. Çantayı bana ver ve git dinlen."

"Yapabilirim-"

"Git dinlen. fazlasını yaptın."

Kaşlarımı çattım. "Senden daha yaşlı olduğumu biliyorsun."

Sırıtarak çantayı aldı ve yukarı kaldırdı. "Hayır, değilsin. Callahan yıllar farklıdır... ama böyle günler bir daha olursa, kısa sürede yaşlı bir kadın olacaksın. Git, Ivy."

Hadi, Ivy. Bu gecenin sloganı gibi geldi. Telefonu yere bırakarak kendimi yerden kaldırdım, kendimi... tamamen iğrenç hissediyordum. Kendimi bir odaya götürdüm, çaresizce kıyafet arayışımın kanıtları her yerdeydi. Bunu görmezden gelerek banyoya girdim, soyundum ve duş başlığını açtım. Sıcaklığı umursamadan oturdum ve ağladım, hıçkırdım, ağladım, yıkıldım.

WYATT

"Patron? Biz de sizin aramanızı bekliyorduk."

"Benim, Greyson," dedim Ethan'ın mutfakta bıraktığı dizüstü bilgisayarındaki güvenlik videosunu izlerken.

"Nerede-"

"Seni . Elroy Finnegan'ın fotoğrafını herkese dağıtmanı istiyorum, nasıl olduğu umurunda değil ama onun yakalanmasını ve canlı yakalanmasını istiyorum. Onu öldüren herkes onun yerine ölecek."

Sessizdi.

"Kendimi tekrarlamak zorunda bırakmayın beni."

"Patron-"

"Bu seni ilgilendirmez... Bak, bana kendimi tekrar ettirdin. Benden duyduklarına saygı duymuyorsan, bil ki bu kardeşimin istediği ve şu anda istediği şey. Soru sormayın. Spekülasyon yapma. Bu garip bir istekmiş gibi davranmayın. Callahan'ın bir üyesi bir ceset istedi... bana lanet cesedi getirin." Telefonu kapattım, telefonu sol tarafıma bıraktım ve onun yanındaki duvara yaslandım. Neyse ki sonunda cildine renk gelmeye başlamıştı ve bandajlarına neredeyse hiç kan bulaşmamıştı. Zaten iki kez değiştirmiştım.

"Bu senin hatan. Kız kardeşin tökezlerse, bu senin suçun. Eğer kardeşiniz bir kağıt kesiği alırsa, bu sizin suçunuzdur. Eğer gökyüzü düşer ve bu aileden herhangi birine zarar verirse, bu sizin suçunuzdur. İşte böyle olmak demek aile!" Ona fısıldadım. "Babamın bunu ilk söylediği zamanı hatırlıyor musun? Seni neredeyse öldürüyordu çünkü bir arkadaşımın evine gitmeye karar verdim ve sen gittiğimi fark etmedin. Bu senin hatan değildi. Yine de orada durdun ve bir kez bile gizlice çıkanın ben olduğumu söylemedin. Bu beni çok kızdırdı.

Yaptığım her şeyde seni suçluyordum ve sen bana aptal olmamamı söylüyordun ama bir kez bile şikayet etmedin. Ugh. Bir robotla yaşamak gibiydi. Okulda olduğumuz gün... ve silahlar patladı, seni dışarıda bile görmedim, ama ilk kurşundan sonra hem Dona'yı hem de beni çoktan yakalamıştın, bizi

Masanın altındaki bedenini. Neden korkmuyor? Ne yapacağını nereden biliyor?"

Ağrı geri geldiğinde göğsümü ovuşturdum. Yaralanmamıştım. Hasta değildim. Ama acı çekiyordum. "Böyle biliyordun, değil mi? Bu..." Dudağımı ısırdım, içime çektim, canım acıdı ve nefes vermek daha çok acıdı. "Bu acı, bu şekilde biliyordun. Bu yüzden beni hiç suçlamadın, bu yüzden buraya geldiğimde bile etrafta dolandın. Benlerini fark etmeyecek kadar aptal olduğumu düşünme. Eminim hastanedeki insanlara para bile vermişsindir. Kendime onu ve seni görmezden gelmemi söyledim. Ve

Yapabilirim çünkü bunu hiç hissetmedim. Daha önce hiç üzülen sen olmamıştın. Hatta hiç grip oldun mu, seni ucube?" Yine yumruyu yutarak acı acı kıskandım. "Beni korkuttun, biliyorsun. Bunu aklımdan asla . Babam hayatta olsaydı, bunun için beni lanetler miydi?" Sormama bile gerek yoktu.

Yapardı.

Ben *de öyle yapmalıyım*, diye düşündüm elimdeki meyve suyunu içerken. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Ivy uzun bol siyah bir elbise giyerek içeri girdi... Vücudu yeni geliştiği için bilerek çok dar bir şey istememişti...

"O nasıl-"

"Vuruldu mu?" Kendimi yerden kaldırdım ama duvara yaslanmak zorunda kaldım.

"Dikkat et!" Gerekirse beni yakalamak için harekete geçti, aptal.

Eğlenerek arkama yaslandım ve onun yanında yere kaydım. "Kardeşim, çabuk uyanırsan iyi olur. Büyük kalpli yaralı kızlara karşı zaafım olduğunu biliyorsun."

Kafama vurdu. "Ben senin kız kardeşinim! Bu Dona'ya bunu söylemek gibi bir şey."

"Ugh..." Kusmak isteyerek irkildim. "Beni affet ve bir daha asla böyle bir karşılaştırma yapma."

Güldü ve yüzünü buruşturdu, bacağına uzandı, onu kaldırdı, tek ayağının üzerinde zıplayarak yavaşça kendini yere bıraktı.

"Bir bakayım," dedim, çoktan ona uzanmıştım.

"Enerjini sakla. Onun olduğundan emin olmalısın-"

"Eğer uyanırsa ve ilgilenilmezse, kan torbası olmasın beni öldürür." Sonunda beni de bir şey için suçlayacaktı. Bacağını alarak dezenfektan, antibiyotik ve birkaç bandaj getirdim. "Şanslısın ki

temiz bir yara. Üzerinde yürümemelisiniz ve kesinlikle bu şekilde havalanmasına izin vermemelisiniz."

"Peki ya diğeri?"

"Diğeri mi?" Başımı kaldırıp ona baktım.

Başını salladı, sarı saçlarını kaldırdı ve bana omzunu gösterdi. "Dışarıdaki doktor bana bir bant verdi. Acıya iyi geldi ama kurşunun hâlâ içeride olduğunu söyledi."

Artık babamın hayatta olsaydı beni öldüreceğinden emindim. Annem de... ve ben onun en sevdiğiydim, ama o bile bunu kabul edemezdi. Sadece birkaç haftadır ailemden olan bu kadın, kardeşim için benim tüm hayatım boyunca çektiğimden daha fazla acı çekmiş ve savaşmıştı. Sırf onun için omzunda bir kurşun ve bacağında bir yarayla cehennemin içinden geçmişti.

"Wyatt?"

"Benim için sana ilaç kitini veren doktorla aynı doktor mu bu?"

Omzundaki bandı sıyrarak sordum. Acıyı dindirmek ve acil antibiyotikleri pompalamak için iyiydi.

Başını salladı. "Yine de biraz kızgın görünüyordu."

"Herhangi bir doktorun sabahın köründe burada olmasına kızması için bir düzine neden düşünebilirim." Kıs kıs gülerek morfin şişesine uzandım.

"İlaç almayı sevmiyorum," diye mırıldandı şişeye "Onlar Hapishanede bize açıklama yapmadan sürekli bir şeyler veriyorlardı. Kendimi korumanın hiçbir yolu olmadan bitkisel hayata girmekten ya da komaya girmekten korkuyordum."

"Birincisi, bu yasa dışıydı. İkincisi, artık seni her zaman koruyacak bir ailen var" diye cevap verdim.

Ona enjekte ederken gözlerini kapattı, sonra Ethan'ınki gibi neyse ki kırılmamış olan kurşunu çıkarmak için ikinci, daha küçük bir pens aldı. Bu şeyler çeteler tarafından daha fazla hasar vermek için kullanılırdı.

"Bana bir iyilik yapar ?" diye fısıldadı, ilaç etkisini gösterince göz kapakları düştü. "Bilirsin, kız kardeşin olarak... ailen olarak."

"Dona ve senin aranda, bir daha asla dinlenemeyeceğimden eminim." Gülümsedim ve dikiş setini aldım.

"Benim için ona söyleyebilir misin?"

Elimdeki iğneye bakarak donakaldım. İşte yine oradaydı.

O... göğsümden boğazıma doğru yayılan sıvı ateş. "Bu konuda asla konuşmak istemiyorum-"

"Anlıyorum." Dikişi almaya ve yarasına ilerlemeye devam ettim.

"Sadece dinlen, tamam mı?"

Şükür ki nefes aldı ve dik durmak için elinden geleni yaptı. Önce omzundaki yarayı sararak hızlıca çalıştım. Sonra o kendinden geçerken onu kaldırdım ve diğer elimle birkaç şey daha alıp onunla birlikte merdivenlerden yukarı çıktım.

Onu yatağa yatırdığımda en azından huzurlu görünüyordu. Bir yastık kaparak bacağını yukarı kaldırdım ve yastığın koydum, Onu çok fazla hareket ettirmeden sarmak için elimden geleni yapmadan önce nazikçe temizledim. bittiğinde etrafımdaki tüm hurdaları topladım. Ayağa kalktığımda odanın tamamen dağılmış olduğunu gördüm. Ethan'ın ne kadar temizlik hastası olduğunu bildiğim için öfkeyle, giysileri toplamaya başlamadan önce elimdeki ıvır zıvırı attım. Onları teker teker kollarımın arasına alarak küçük dolaba doğru yürüdüm; burada Ethan'ın tüm eşyaları tek bir kırıksıklık bile olmadan mükemmel bir şekilde asılmıştı... Tanıdık görünümlü siyah bir giysi çantası hariç her şey.

Elbiseleri bırakıp ona uzandım. Fermuarı indirdiğimde, önünde kırmızı renkle baş harfleri yazılmış beyaz bir kart vardı.

Elime alıp çevirdiğimde, her yıl gönderdiği aynı mesajı okudum.

*Bir yıl daha. Hala bir **Callahan**. Öyle giyin ki belki öyle davranmaya başlarsın. -Ethan.*

Dişlerimi gıcırdatarak mektubu buruştururken gözlerim yandı, içimi parçalamak isteyen kükremeyle savaştım, o uyurken onun iyiliği için.

"Bu senin hatan! Kız kardeşin tökezlerse, bu senin suçun. Eğer kardeşiniz bir kağıt kesiği alırsa, bu sizin . Eğer gökyüzü düşer ve bu aileden herhangi birine zarar verirse, bu senin suçun! İşte aile olmanın anlamı budur!"

Şimdi anlıyordum... babamızın neden sadece ona bağırdığını, neden hepimizin orada olup Ethan'ın, mükemmel olanın, yaptığımız bir şey yüzünden azar işittiğine tanık olmamızı istediğini. Başarısız olduğumuzda bizim değil, onun acı çekeceğini anlamamız ve şükretmemiz içindi çünkü o olmasaydı biz olurduk ve onun gibi dayanabilir miydik?

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim baba," diye fısıldadım, omzumda çantamla dışarı çıkarken.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

"Ben Değilim. Ve sonra varım."

~ *Amie Kaufman*

OceanofPDF.com

ETHAN

Yaşıyor olmalıyım. Acı içinde yüzümü buruşturarak düşündüm. Bunu düşündüm çünkü cehennemde olmak için yeterince acı çekmiyordum.

"Uyanık mısın?"

Wyatt mı?

Göz kapaklarımı kaldırıp açtım ama aydınlık yüzünden tekrar kapattım. Perdelerin kapandığını duymadan önce "Dayan," diye fısıldadı. "Tekrar dene."

Onları tekrar açtığımda, önce çirkin patlamış mısırlı tavana baktım. çalışmadan önce. "Yapma." Beni tekrar aşağı itti. "Bir dikişini patlatmana izin veremem."

Yan tarafıma dokunmak için uzandım, dolguyu hissettim. "Ivy? Nerede o? O-"

"İç," dedi ve bir fincanı yüzüme doğru itti. "Ivy-"

"Dinleniyor. Onunla ben ilgileniyorum, o yüzden iç." Bardağı bana geri itti.

İçtim, boğazımın ne kadar fark etmemiştim. Kanepeye gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes aldım.

"Seni tam zamanında buldu."

"Hayır, yapmadı," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi tekrar açıp başımı yana kaydırduğımda nihayet ona iyice bakabildim. Bir zamanlar sehpa olan şeyin çerçevesine oturmuştu.

Kol düğmelerini açık mavi gömleğinin bileğine takarak yanıma geldi.

"O bir hediyeydi," diye mırıldandım, takım elbiseyi hatırlayarak.

"Benim için."

"Doğum günün için." Bir an panikleyerek, iki hafta geçmediğinden emin olmak için bileğimi kaldırdım.

"Bu yıl erken alıyorum," diye yanıtladı sözünü bitirip sonunda bana bakarak. "Elroy'un nasıl girip çıktığını gördüm. Sadece iki sorum var. Birincisi,

Silahlar nerede? İkinci olarak, üzerinde çalışmam gereken bir planınız var mı, yoksa keyfime göre mi hareket edeceğim?"

Tekrar yan tarafımı tutarak ayağımı yere indirdim ve sonra dik oturmadan önce diğerini. "Elroy benim-"

"Sana bir şey söyleyeceğim," diye bir kez daha sözümü kesti, beni kızdırdığını biliyordu ama yüzündeki ifadeden itiraz edecek gücü kendimde bulamıyordum. "Yapacaksın... Şu anda karının uyuduğunu ve senin ölmemen için çok şey yaptığını hatırlamanı istiyorum, bu yüzden ölmek istesen bile sakın kalacaksın. Dikişlerini sökmeyeceksin, üzerime tekrar kan akıtmayacaksın ve şoka girmeyeceksin, böylece sana yardım edebilirim. Üst katta ona."

Gözlerinin içine baktım ve o da bana baktı, bana söylemeye kararlı şeyde tereddütsüzdü.

"Silahlar altınızda. 4373. Planım... artık önemli değil, bu yüzden ama ben onu canlı istiyorum..." Ona söyledim, çerçeveyi kaldırıp kenara fırlattıktan sonra halıyı kaldırıp tuş takımını ortaya çıkarmasını izledim. Kasa genişçe yarıldı, silahlar ve silahlar yerden . Silahlardan birkaçını aldı, bir çift muşta ile birlikte kollarının altındaki omuz kılıflarına yerleştirdi...

"Onları yerine koy. Seni tıp fakültesine sonunda doktor olamayasın diye göndermedik." Sırıttım ve kanepeye yaslandım.

"Hayatını kurtarmak için ameliyat *yaparken* kendimden sana kan nakli yaparken beni duymadığın belli." Muştalaları bıraktı ve bıçaklara uzandı. "Ama önünde söz verdim.

Her ukala yorumunu duyduğumda sana sadece hayatını kurtarmakla kalmadığımı, aynı zamanda bunu sana kanımı verirken yaptığımı hatırlatacağım."

Kasayı kapatarak ayağa kalktı ve bana döndü.

"Ivy'yi bu konuşmaya ikinci kez zorla dahil ediyorsun-"

"Düşük yaptı."

Bir sebepten dolayı her şey karardı. Sanki biraz netlik kazanmayı umuyormuşum gibi yan tarafıma baktım.

"Ne zaman başladığını ya da ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bana göğsüne sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken anlattı-"

"Konuşmayı kes!" Kendimi kanepeden iterken yan tarafıma tersledim. O da bana tutundu. "Bırak beni!"

"Bir dakikaya ihtiyacın

var." "Ona gitmem

gerek."

" olmaz!" diye bağırdı ve ben acıyla eğildim, ama yandan değil, hayır, bu seferki acıtabileceğini düşünmediğim yerimden .

Benim

aklım.

Ruhum.

Benim... benim kalbim.

"Bilmiyordum." Nasıl bilmem? Her zaman biliyordum! "Ugh..."

Omzunu sıkarak yanağımı kapattım ve daha dik durdum. "Carofiglio'ya git." Sıkılmış dişlerimin arasından dudak büktüm. "Giovanni onu nasıl dışarı çekeceğini biliyorum."

"Hadi gidelim." Döndü, kolumu omzuna koydu. Yavaşça, merdivenleri teker teker çıktık.

İkimiz de konuşmuyoruz.

İkimizin de ihtiyacı .

Onu yan yatarken gördüğüm anda konuşacak bir şey kalmamıştı. Yatakta iyi tarafıma döndüm ve onu kendime çekerek başımı onunkine yasladım.

"Ben hallederim," dedi ve gerekmediği halde kapıyı kapattı. Takım elbiseyi giydiği anda yapması gerekeni çoktan yapmıştı.

Daha sıkı tutarak başının arkasını öptüm. "Bunun bedelini ödeyecek," diye fısıldadım ona. "Yemin ederim."

"Güzel," fısıldadı, elini benimkinin üzerine koyup sıktı. Uyanık olduğunu fark etmemiştim.

"Sen-"

"Yapma," diye fısıldadı bana doğru eğilerek. "Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Bunların olmadı."

IVY

Ne kadar süre birbirimize tutunarak yattığımızı bilmiyordum, ikimiz de uyumuyorduk. Sadece karanlıkta birlikte uzanıyorduk.

"Ethan."

"Evet."

"Ben... Ben..."

seviyorum-" "Yapma."

"Hayır... Ben-"

"Bugün söyleme," diye fısıldadı kulağıma. "Bunların hiçbirinin yaşanmadığı gün."

Biz de sessiz kaldık.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

"Canavarlar ıslah edilemez."

~ *John Geddes*

OceanofPDF.com

WYATT

"Kardeşine söyle bana bir 1998 şişe Cuvee Cathelin Chave borçlu.

VE bir 2005 şişe Romanee Conti DRC Magnum," diye homurdandı Giovanni öfkeyle, ben Google'da hızlıca arama yaparken makaslarını fırçalıyor, bir başka lanet meyve suyu kutusundan içiyordu.

"Vay anasını." Öksürdüm. "İkisi de neredeyse elli bin lanet *Pound*. Bunu sana kim verdi, Dalai Lama mı? İngiltere Kraliçesi mi? Tanrım!"

"Annen." Beni hemen tersledi. "Şarap hediye edilmesinin ne demek olduğunu biliyor ? *Hediye* şarap. İki tane aldım. Ve senin lanet sıkıntın yüzünden şimdi hiç yok. Küçük pislik."

Elinde bir tarakla bana dönüp kesmeden önce saçlarımda gezdirirken kıs kıs güldüm ve koltuğumda geriye yaslandım.

"Sana iki şişe şarabı ne içirdi? Eminim fiyatına değmemiştir," diye sordum başımı ona doğru eğerek.

"Her kuruşuna değdi." Mutlu bir şekilde iç çekti, sonra öfkesini hatırlayarak kaşlarını çatmak için bir adım geri attı. " bu değil. Mesele onu çok erken içmiş olmam, çünkü kardeşin beni öldürtmeyi planlamıştı-"

Ön kapının zili çalınca tam da en güzel yerinde durdu. "Üzgünüm evlat, bugün kapalıyız."

"Peki ya koltuğunuzdaki adam?"

"Sadece aile...." Giovanni'nin sesi kesildi, başını kaldırdığında elindeki makas yere düştü.

"Mükemmel. O zaman onunla öderim. Şimdi gitmen gereken yere git ve bana paketi getir."

orada duruyordu, terliyordu, kambur duruyordu... Giovanni'nin torunu Gabriella'nın üzerinde. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken alt dudağı titriyordu ama ses çıkarmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Şuraya bak." Sırtarak silahı kafatasına dayadı, ben de silahı çektim. pelerini üzerimden çıkarıp ayağa kalktım. "Bu iyi doktor değil mi? Callahan. Balık kokusu aldım. İyi ki kendi yemimi getirmişim."

"Bırak onu gitsin." Alay ettim.

Deli bir adam gibi güldü, kızın üzerine daha da eğildi ve onu salladı. "Bu deja vu! Biliyor musun, kardeşin de ben güzel kuzenimi vurmadan önce aynı şeyi söylemişti."

Gabby irkildi ve paniklemeye başladı. "Gra-"

"Merak etme tatlım." Çenesini onun başının üstüne koydu. "Sen benim küçük kalkanımsın."

Ateş etmeden önce bağırdı. Sandalyenin arkasına eğilerek silahı aldım. "HADI, CALLAHAN!"

Etrafımızdaki camlar kırıldı, camlar yağmur gibi üzerime düştü.

"BÜYÜKBABA, YARDIM ET!" Gabby sonunda korkusuna yenik düştü ve mücadele etmek için. Ama adam onu daha sıkı tutarak kendisiyle birlikte yerden kaldırdı. "O pis ellerini torunumun üzerinden çek!" Giovanni ayağa kalktı ve

kendi silahını ona doğrulttu. Ve o anda Elroy'un gözleri ve kolu ona kaydı.

Karnımın üzerine düştüm ve doğrudan dizine ateş ettim. Ateş etmeye devam ederken bacağı büküldü ve bileğine doğru ateş etmeden önce kolunun bir kez daha uzamasını bekledim, silahı bırakmaya zorladım ve bunu yaptığında, ona saldırmadan önce kendimi zorlukla yukarı ittim. Hâlâ Gabby'yi tutuyordu ama ben ikisine birden saldırmadım. Vücudu uçarak dışarı çıktı. cam kapı.

"Çekil!" Hâlâ başı dönen, kafası karışmış, kanayan ve korkmuş olan Gabby'ye bağırdım. Onun üzerinden yuvarlandı, kırık camların üzerinden sürünerek

Kaldırım. Kanayan bedeninin üzerine basarak diğer eline ateş ettim.

"Seni piç-"

"Babamın kim olduğunu biliyorum, teşekkür ." Kolumu uzatarak ve diğer dizine ateş ederek sözümü kestim.

"Ben senin lanet paketinim." Sağ ayağına vurdum. "Notla geldim: Eğer bu aileye bulaşırsan, biz de sana bulaşırız." Sonra tekrar sol ayağına.

Sonra göğsünü iki kez.

Bana sırtıttı, yüzünde koyu kırmızı bir iz vardı. "Kardeşin nasıl?"

Kasıklarına tekrar ateş ettim. "Seninki nasıl?"

"S.KTİR..."

"Öleceğini düşünüyorsun, bu yüzden şu anda bu kadar cesursun. Bu yüzden gülümseyebiliyorsun. Bunun olabildiğince kötü olduğunu düşünüyorsun... ama Elroy." Yanına çömelip silahı kurşun yarasına bastırdım. "Ben çok iyi bir doktorum ve daha da iyi bir nişancıyım. Bu da en ölümcül organlarının hepsini ıskaladığım ve kardeşimin ne yapacağını görene kadar seni nasıl hayatta tutacağımı bildiğim anlamına geliyor."

Gözleri büyüdü.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Ceketimin cebinden şırıngayla birlikte bir şişe çıkarıp yavaşça . "Sanırım ve bu gerçekten önemli değil. Sadece canının yanacağını ve çığlıklarını kimsenin duymayacağını bil. Bugün yanlış berbere girdin."

Gözlerini açmaya zorladı, titredi ama fark etmedi. Sadece gözüne enjekte ettiğimde daha çok acıdı.

"Kardeşim hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardı ve ben sana teşekkür edemeden onu neredeyse elimden alıyordun." Tekrar ayağa kalktım. "Dua et de seni öldürecek kadar çabuk iyileşsin çünkü ben olsaydım..."

asla ölmediğinden emin olmak için. Seni uçurumun kenarına götürür ve tekrar tekrar geri getirirdim... ve tekrar tekrar."

Ya acıdan ya da korkudan bayıldı... belki de ikisi birden.

Ayağa kalktığımda etrafa bakındım ve tabii ki hepsi bana bakan birkaç kişiden fazlası vardı.

"GRANDPAPA!"

Parçalanmış dükkâna doğru dönüp kırık cam kapıdan bakarken Gabby'nin, tıpkı Ivy'nin Ethan'a yaptığı gibi, büyükbabasının yanına çömelip ona sarılarak ağladığını gördüm. Ona doğru koşarken bana sıırttı.

"G...ood...thing...I drink...the wine...huh?" Güldü ve kan öksürdü.

"GRANDPAPA! GRANDPAPA!" Gabby çığlık attı, kolunu sallayarak bana baktı. "YARDIM EDİN!"

Yapamadım. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Bunu biliyordu ve bana gülümsemeye devam etti, bir eliyle ona sarılırken diğer eliyle bana uzandı. Diz çökerek onu aldım.

"Kardeşin...*Il bur...attinaio...*" Güldü ve sonra gitti. *Kardeşin, kukla ustası...* Sözleri zihnime zehir gibi sızdı ve ben onun kanına baktım... siyah ve beyazın üzerinde süzülürken damalı zemin.

Hayır.

Yerden yavaşça kalkarken, kanın ayaklarıma doğru izledim. Üzerime çöken bu duyguyu inkâr etmeye çalışırken Gabby'nin hıçkırıkları arka planda kayboluyordu.

Bunu o planlamadı.

Gabby ile değil. Ivy

ile değil...hayır.

Ama sonra onun hayatını kurtarmak için ihtiyacım olan her şeye nasıl sahip olduğumu düşündüm.

Her şeyin nasıl bu kadar sıkı bir şekilde . İsteddiği her şeyi nasıl da elde etmişti.

Boston dizlerinin üzerindeydi.

Finnegan kardeşler ölmüş ya da ölmek üzereydi.

Ve ben... Kırık aynaya baktım, kendime baktım, kanla kaplı bir takım elbise giymiştim, tıpkı... Babama benziyordum.

Baktıkça üzerimdeki ipleri görmeye başladım ve o ipler bir ağa dönüştü. Kaçtığımı sanmıştım. Daha iyi bir insan olacağımı sanmıştım. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkaranın Chicago olduğunu sanıyordum... Ama bu sefer... İnsanların ölmesine izin vermeyi seçtim. Takım elbiseyi giymeyi seçtim. Elroy'un peşinden gitmeyi seçtim. Ailemi seçtim.

Aileyi seçtim çünkü asla aileyi seçmemelik edemezdim.

Ringggg.

Telefonumu çıkardığımda ekranda onun adını gördüm. Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim, telefonu kulağıma ama konuşmadım.

"Sor bana," dedi derin sesi diğer hattan.

"Bunların hepsi senin için bir oyun mu?"

"Sormak istediğiniz soru bu değil."

"Güzel. Bunu sen mi planladın?" Gabby duymasın diye ona İrlandaca sordum. "Evet. Gerçekten şehrimi, evimi bir çiftin peşinden koşmak için terk ettiğimi mi düşünüyorsun?"

anlamsız, disiplinsiz, özenti Beyazlar? isteseydim, bir saniye içinde ölmüş olurlardı. Hepsini paketletip Chicago'ya gönderebilir ve Ivy'nin intikamını orada almasını sağlayabilirdim. Boston'un paramparça olmasını isteseydim, ben burada olsam da olmasam da bir gecede halledilebilirdi. Bu lanet bir oyun Wyatt. Buna hayatta kalma oyunu deniyor.

oyun ve kural yok. Geri dönüş ya da mola yoktur. En geniş farkla kazanmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparsınız."

"Hepsi mi? Ivy-"

"Karım ve benim aramda... sırrı olan tek kişi Ivy'ydi." Hamileliği... Bunu planlamamıştı. Bu da demek oluyor ki Ivy hala çünkü onun kazanmasını istiyordu.

"Ona gerçeği söyledim." şöyle etti. "Ona her şeyi anlattım ve o da hepimizin birlik olmasının önemini anladığı için için de kurşunlar. için de gerçeği sakladı. Aile birliği ölmez. Hepimiz oyunu anladığımız için hayatta kalıyoruz ve artık sen de anlıyorsun. Elroy'u getir. Sabah yola çıkıyoruz."

Bununla birlikte kapattı.

Ve böylece gerçek ortaya çıktı. Onun ve benim gerçeğimiz. İkimiz de . O Ceann na Conairte'ydi çünkü benden çok daha canavar biriydi ama bu beni hiçbir şeyden muaf tutmuyordu.

Ben Wyatt Sedric Callahan olarak doğdum. Tıp faköltesi bunu değiştirmedi. Boston bunu değiştirmedi.

Bunu hiçbir şey değiştiremez.

OceanofPDF.com

EPILOG

"Soruyorum, kötü alışkanlığınız nedir ve ne tür sorunlara yol açar?"

~ Neal Stephenson

OceanofPDF.com

IVY

"Boston'un üzerinde yeni bir şafak doğdu, ancak ne yazık ki Southie'de yaşayan pek çok kişi uyandığında şehrin üzerinde dolaşan kara bulutlar hala varlığını sürdürüyor.

Kokteyl olarak bilinen kötü şöhretli uyuşturucunun arkasındaki satıcı Cillian Finnegan'ın başı Old Northern Avenue Köprüsü üzerinde asılı. Cillian Finnegan'ın

BPD şu anda bu iğrenç eylemi kimin gerçekleştirdiğine ya da failin adli tabibin ofisine fark edilmeden nasıl girebildiğine dair hiçbir ipucu bulamadı. Yorum almak için ulaştığımız Belediye Başkanı Toma Takahashi'nin istifa ettiğini ve artık yorum almak için kendisine ulaşamayacağını öğrendik.

Birçoğumuz şimdi ne olacağını merak ediyor. Güvende miyiz, değil miyiz?"

"Güvende... şimdilik," diye fısıldadım kendi kendime jetin içindeki yatağa uzanırken. Tavana bakarken askıdaki kolum karnımın üzerinde duruyordu.

Kapının açıldığını duydum ama hareket etmedim. "Hâlâ uyuyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım, yataktaki kaymayı hissederek.

İnleyerek uzandı. "Yürümek kötü bir fikirdi."

Kıkırdadım, ona bakmak için başımı yana ama o gözlerini kapalı tuttu.

"Uçağa bindi mi?"

Uyuyakalmıştım ve bir de baktım ki buradayım. Dışarıda konuşurken sesini duydum, bu yüzden nerede olduğumu biliyordum ama neler olduğunu bilmiyordum.

"Sessiz. Sanırım şokta ama burada," diye mırıldandı, derin bir nefes aldı, nefes verirken göğsü yükseliyordu.

"Ona ne söyledin?"

bana çevirdi, göz kapaklarını kaldırarak o çarpıcı yeşil gözlerini görmemi sağladı. "Gerçek, bazı yarı gerçekler ve birkaç yalan. Artık sana karşı daha temkinli olacak... herkes olacak."

"Efsane olma yolundayım."

"Ancak benden bir daha hiçbir şey saklamayacağına yemin edersen," diye fısıldadı ve bu konuyu en az bir kez açacağını biliyordum.

Başımı salladım. "Yemin ederim."

"Güzel." Eğildi, elimi tuttu ve dudaklarına götürerek . "Kasabaya geldiğimiz günü kimse unutmayacak."

Hayır. Yapmazlar.

Son otuz beş gün içinde olan her şeyi düşünmeye çalıştım. Ama bu sadece başımın dönmesine neden oldu. Bu kadar ileriye düşünebilmesi korkutucuydu. Her şey mükemmel bir şekilde sıralanıyor gibiydi.

"Wyatt'ın ambulansında tıbbi malzeme yoktu. Bana ilaç veren doktor kimdi..." Ona tekrar baktığımda sesim kesildi, uyurken göğsünün hafifçe inip kalkmasını izledim. Bunu yaparken gerçekten çok masum görünüyordu...

Kimse onun, krallar gibi yürüyecek kadar gururlu bir adamın, karısını rahatlatmak, küçük kardeşine bir ders vermek ve küçük kız kardeşinin ilerlemek için ihtiyaç duyduğuna inandığı azıcık gücü tatmasına izin vermekten başka hiçbir nedenle kurşun yemeye razı olacağını tahmin edemezdi. Bununla ne demek istiyordu? Emin değildim. Ama her şeyin yolunda gittiğini söylemek yalan . Kolay değildi. Onu bu kadar incinmiş görmek beni korkutuyordu.

Ethan ailesindeki herkesi ilk sıraya

koyardı. Bu yüzden ben de onun

planını ilk sıraya koydum.

Büyük bir parçam bu seçimden pişman oldu.

Ancak, diğer yanımda... ona öncelik verdiğimi bilmesini istiyordu.

Onun olduğumu ve hiçbir şeyden geri adım atmayacağımı. Bu , Ethan ve Ivy'nin dünyasıydı. İnsanların buna alışması gerekiyordu. Onun için asla işe yaramaz olmayacaktım. İkimiz de yaşadığımız sürece onu da koruyacaktım.

ETHAN

Rüzgârı jetten indiğim andaki kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. "Tekrar hoş geldin, ağabey." Donatella Ranger'ın önünde durdu

Beyaz bir pantolon giymişti, içinde gömlek yoktu, güneş olmamasına rağmen yüzünde güneş gözlüğü vardı. Hava kapalıydı. Yanında Toby, yüzü sert ve duygusuzdu; onun yanında da Savino Moretti ve birkaç İtalyan daha vardı.

"Bu bir karşılama gibi hissettirmiyor, küçük kardeşim."

"Haklısın ağabey." Sırıtarak gözlüklerini çıkardı ve aynı yeşil gözlerle bana baktı. "Sanırım bunun için doğru kelime bir hükümet darbesi ."

"Bunun için doğru kelime ihanet olurdu," dedim ona.

Tobias ona bir silah uzattı, o da bana doğrulttu. "Buna ihanet diyelim o zaman."

İşte anda yıllar önce yazdığı hikâyeyi hatırladım.

"Et tu, Dona?" Melody kızına sordu.

"Sezar düşmeli anne," dedi kızı.

OceanofPDF.com

Arka Plan Yer Tutucuları

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

